THE MAR IVANIOS COLLEGE MAGAZINE

MAR IVANIOS COLLEGE.
LIBRARY.
TRIVANDRUM.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

VERITAS VOS LIBERABIT

VOL. III
1952-53

BETHANY HILLS
TRIVANDRUM
INDIA

"Veritas liberabit vos"

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY.
TRIVANDRUM

MAR IVANIOS COLLEGE MAGAZINE

(1952-53)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ST. MARY'S PRESS, PATTOM, TRIVANDRUM.

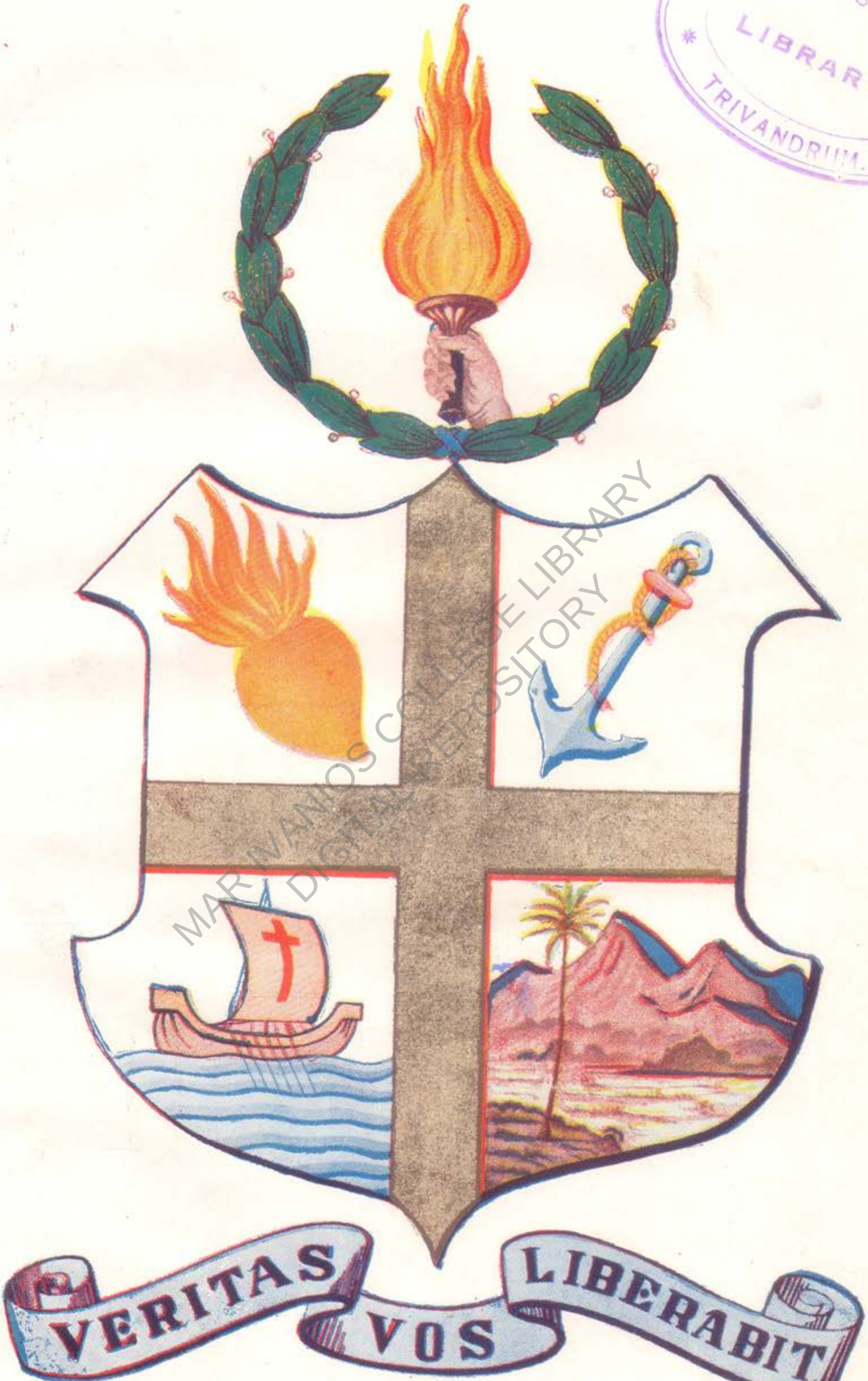

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY. TRIVANDRUM.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

CONTENTS.

		Page.
1.	Editorial Note,	
2.	A Tribute *Joseph Venantius D'Cruz II U. C.*	1
3.	On History and Historians *Lawrence Lopez B. A.* (*Hons.*)	3
4.	A. Miracle of Faith *John K. Mandapathil, III U. C.*	7
5.	Students and Social Service *C. T. John, M. A.*	9
6.	Shakespeare Redivivus *Sunny Manuel, III U. C.*	11
7.	Coming of St. Thomas in India *T. M. Mani, B. A. (Hons.)*	13
8.	Heroes *P. V. Joy, II U. C.*	17
9.	The Return of Ray *Joseph Venantius D'Cruz, II U. C.*	19
10.	A Queer Fish P. *John, III U. C.*	23
11.	Religion in a Pack of Cards *A. Thomas Verghese, III U. C.*	25
12.	Our Coat of Arms *T. Kunjachen, IV U. C.*	27
13.	The Great Centenary	30
14.	College Day	31
15.	The Annual Report 1952-53	33
16.	Hostel Day Celebrations	39
17.	Reception	41
18.	Reports of Associations	42
19.	Picnics	45
20.	The Newman Association	46
21.	The Sodality of Blessed Virgin Mary	47
22.	Catholic Students' Union	48
23.	Sports and Games	49
24.	Our Diary	51

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

വിഷയവിവരം.

		പുറം.
1.	പ്രസ്താവന.	
2.	ഖദർപ്രസ്ഥാനം. സി. പി. രാമചന്ദ്രൻപിള്ള IV U. C.	2
3.	സ്വതന്ത്രഇൻഡ്യയുടെ നേട്ടങ്ങൾ. വി. എം. തോമസ് II U. C.	6
4.	മംഗളോപഹാരം. ജി. വൈദ്യനാഥ അയ്യർ	9
5.	രാഷ്ട്രഭാഷയാകാൻ ഹിന്ദിക്കുള്ള യോഗ്യത. കെന്നിൽ സ്റ്റീഫൻ II U. C.	10
6.	രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ. പി. എൻ. ജോർജ്ജ് II U. C.	14
7.	കവിത. സി. പി. ആർ. IV U. C.	17
8.	സഹകരണപ്രസ്ഥാനം. സി. ററി. മത്തായി II U. C.	18
9.	ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര. ററി. കഞ്ഞച്ചൻ IV U. C.	21
10.	കവനസാഹസം. സി. വി. ബാലചന്ദ്രൻനായർ II U. C.	24
11.	എൻെറ ഭാവനാലോകം. ഇ. എസ്. മത്തായി II U. C.	25
12.	പരിശുദ്ധമായ പനിനീർപുഷ്പം. കെ. എം. ചാക്കോ III U. C.	27
13.	ഈശനെത്തേടി. എ. ജെ. ഈപ്പൻ II U. C.	30
14.	മാപ്പ്. പി. കരുണാകരൻ IV U. C.	32
15.	ഉൾക്കണ്ണ്. കെ. എൻ. പി.	41
16.	പുരോഗമനം. കെ. എം. തോമസ്.	42
17.	രണ്ടിഞ്ച്. ററി. ജെ. ജോൺ II U. C.	44
18.	ഹാസസാഹിത്യം -- മലയാളത്തിൽ. തോട്ടം രാജശേഖരൻ എം. എ.	49
19.	തിരശ്ശീലയ്ക്കുപിന്നിൽ അണിയറയ്ക്കുള്ളിൽ. പി. ററി. ജോസഫ് III U. C.	54
20.	ഇലയുടെ ആത്മകഥ. പി. സോളമൻ II U. C.	60
21.	മാർ ഇവാനിയോസ് കാളേജ് മലയാളസമാജം.	62

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

HIS GRACE

Editorial Notes.

A heavy gloom hung over us as His Grace, Mar Ivanios's health had been steadily deteriorating from May to November 1952. There was no dearth of gloomy prophets: and at one time even eminent medical men were not very hopeful about his recovery. It is well known that this college owes its existence, strength and growth to His Grace more than to any other person on this earth. It is, however, still an infant institution and needs very much of the parent's protection and affectionate care. Miraculously, a turn for the better has come in His Grace's health from the middle of October. Now, thank God, he seems to be well on the road to recovery and can take out a drive almost every evening around the college campus. Nevertheless, His Grace is still weak and we miss the sparkle and penetrating glance of his eyes. We pray to God fervently that His Grace may be soon restored to his former health.

A heartening and welcome news reached us in early December. Father Benedict who saw through the early days of spade work as the first Principal of our college has been nominated Bishop Auxiliary to His Grace. We are happy that one of us who has known us so well has been exalted to this high office and will be in a position to speak for us and direct the progress of this dear institution. Hereafter we shall not be seeing him quite so often in our midst but we wish him 'Ad multos Annos' and the best of success in his new field of activity.

In the editorial of our last issue we had struck a rather gloomy note, pained as we were, with the way in which things were moving in the world of Travancore Student-dom. We are happy that there has been a great change for the better during the present academic year. We hasten to congratulate all parties concerned who have made this improvement possible; the Government and the authorities of the University for the strong line they took, the public and the leaders who at last began to see that things were

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

going too far, and the innate common-sense of the large bulk of students which asserted itself as soon as it came to realise that the way they were going was but the "primrose way to the everlasting bonfire," the way of mere shouting and barren negation.

Not that everything is all right in the world of Indian University education; there are evils enough, large and open, clamouring for redress; and the difficulties are far too many. The problem of languages for instance, is still a great headache. Numerous pronouncements are being made by all sorts of people on this vexed question, how many languages an Indian student should learn, in what order and with what aim. The average inquirer and citizen is really lost in these wandering mazes of argument and wishes he had been born in a country where there are no such problems to paralyse men's minds and to perplex intelligences. Some of the views expressed are indeed too quixotic to merit serious attention, for example, the view that Sanskrit should be taught compulsorily to all and be made the medium of instruction in schools and colleges. It is not also a practical solution to make Hindi or English the medium of instruction, at all levels, in all parts of the Indian Union. English is bound to lose its pride of place in future years, and however desirable a knowledge of that language will be, for the vast majority of our citizens, mastery of it will remain merely an ideal which is difficult of realisation. The large majority will have to be satisfied with the knowledge they will derive from books in their vernaculars. If only these languages are properly enriched with the right type of books and periodicals, they can become adequate channels of thought and communication, and there can be no grave danger that the ordinary man will be cut off from the currents of modern thought available in that great world language.

The fact is, a new definition of national aims in education has become an urgent necessity, not merely in respect of the few belonging to the upper social levels who now clamour for English, but of those who by no stretch of imagination will find it easy to acquire a tolerable command of this foreign medium. Apologists for English speak in fact only for the few, forgetting that in the future set up of things it is the many that will have to be catered for, and educated. The fact remains and no argument can explain it away that knowledge and skill in education are best acquired through the medium of one's own mother tongue.

There is, however, considerable need and scope for improvement in the study and teaching of English in our schools and colleges. We feel that provided

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

the teachers, and students apply themselves in the right spirit, it should be possible for our young men and women to acquire a sufficient workman-like knowledge of this very useful language which has come to us by historical necessity, within the period alloted for its study. New methods of teaching and kinds of syllabi will have to be evolved carefully on scientific lines based on full and dispassionate research. Far too little of such research is being done at present in India and there has been too much drift in all directions. Above all, both the teachers and the taught should work with a single-minded purpose, to achieve quality and to avoid intellectual waste.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

HIS EXCELLENCY

THE RT. REV. BENEDICT MAR GREGORIOS O.I.C. ...

A Tribute

(Joseph Venantius D'Cruz, II U. C.)

To
The Right Reverend Benedict Mar Gregorios, O. I. C.

"Benedictus qui venit in nomine Domini"

To You, my Lord, we come, your loving children
And erstwhile students, fortunate and gay,
With homage true of loyalty and affection
And fervent wishes on this auspicious Day.

Felicitation, joy, congratulation—
Is the message we endeavour to impart
To our Father, our revered, devoted Pastor;
To the Guide that comes to us from Christ's own heart.

The Guide, the Soul of this our Alma Mater,
The Friend of Youth whose sympathy profound
And cheery smile was light on gloomy periods,
Our healing balm to some deep hidden wound.

To You, My Lord, today, we fain would offer
The assurance of allegiance fond and true;
Our gratitude and efforts to be ever
Ready, both to endure and to do.

Strong in the faith of our ancestors,
Courageous in the cause of duty stern;
Loyal to God, and Truth, and our dear Country,
The Cross before, the Crown in Heaven to earn.

Such, Your Lordship, is our humble message,
And the prayer that we offer at God's throne
That our College may be blessed with peace and progress
The harvest of the seed thus nobly sown.

To You, My Lord, strength and benediction,
Heaven's choicest gifts e'er yet bestowed ;
Success in every task and undertaking,
And zealous helpers that will light your load.

May Your Lordship carry from our College
The mem'ry of the prayer we lay down—
That we may ever be on earth, a consolation,
In Heav'n, Your Lordship's bright eternal Crown.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

On History and Historians

(Lawrence Lopez B. A. (Hons.))

THERE is little agreement among scholars as to the proper role historians have to assume in future. While meta-historians like Hegel, Marx, Spengler, and Toynbee would wish all future historians to study the history of mankind as a whole and draw conclusions, of a philosophical import, many other professional historians insist that 'their work is not to see life steadily and see it whole, but to see one particular portion of life right side up and in true perspective." Almost all who belong to the first school of thought have attempted to advance philosophical explanation of human existence on the basis of the recurrence of regularities, similarities and patterns, found in the history of various peoples.

To this category belong the works of Dr. Toynbee whose 'Study of history' is a classic by itself. In his brilliant essay "My View of History" published in 1947, that great scholar explains the phenomenon of the rise and fall of civilizations as a cyclic process. "The regular pattern of social disintegration," he observes, "is a schism of the disintegrating society into a recalcitrant proletariat and a less and less effective dominant minority. The process of disintegration does not proceed evenly; it jolts along in alternating spasms of rout, rally and rout. In the last rally but one, the dominant minority succeeds in temporarily arresting the society's lethal self-laceration by imposing on it the peace of a universal state. Within the frame work of the dominant minority's Universal State, the proletariate creates the universal church and after the next rout in which the disintegrating society finally dissolves, the universal church may live to become the chrysalis from which a new civilization eventually emerges."

Students of European history know fairly well how the establishment of Pax Romana put Graeco-Roman civilization on firm foundations once again and how the Christian church became the true beneficiary by inheriting the heritage of the empire and developing a new civilization from within.

In this way, the meta-historians explain the progress of human society or the inequality in the cultural levels among various societies. They take delight in the generalisation of events that have been the turning points on the onward march of humanity. Equipped with a phenomenal erudition of the past, they try to clear away the confusion of facts and reveal the pattern of historical evolution or the establishment of a law which lies beneath it.

The second school of thought regards such philosophizing as something lying outside the field of historians. Concerned as they are with the past, the professional historians collect as much material as they can and provide a connected account of the motives and ideals of the actors, the influence of circum-

stances and the play of chance. "What the historian finds fascinating," says Allan Bulloch, "is to come as close as he can to the concrete and to the individual, to try and get inside the skin of this man or that group of men, Napoleon, Cromwell, Jacobins, Bolsheviks; to trace the causes, the connections and consequences of particular series of events like the famine or the plague of the Middle Ages or the rise of English Cotton Industry."

When history is treated as a branch of knowledge allied to a system of metaphysics, expounding certain general truths in respect of human behaviour or considered as "a grand procession of great men or a majestic stream of progress broadening with every age and from precedent to precedent," its power to arouse interest in ordinary students will be extremely limited. Only when the history of a country deals with the conscious efforts of a people to achieve a civilization, to reach better standards, to live a happier and nobler life will it stimulate the interest of ordinary students.

In unfolding the past the historians should bring into bold relief the continuos attempts made by the previous generations, despite numerous difficulties to attain the heights of greatness. The future historian of India can demonstrate that from the days of Indus valley civilization, every generation had attempted to improve upon the old fabric of socio-political organisation. Influenced by tremendous religious and economic forces the people of particular ages must have achieved spetacular success not only in the realm of politics but also of art, learning, and science. Indeed the administrative periods of Asoka and Akbar in the north, and of Krishnadeva Raja and Rajendra Chola in the south, have illuminated the pages of Indian history and always possess an undying grandeur about them. People of those times had felt that they belonged to a new age and exhibited an impluse to move forward and a yearning for achievement. That a sense of awakening and awareness among the masses is indispensable to register progress in all spheres of activity is beyond a shadow of doubt. The historian of the future should bring home this most momentous lesson of history.

Geothe, the great German Philosopher, has stated that the main purpose of the historian is to distinguish truth from falsehood. At the hands of some historians of India, Indian history has become a system of national apologetics. On the contrary, some of the British writers of Indian history have misrepresented facts, suppressed the achievements of Indian heroes and magnified the attainments of alien administrators.

Of course, no one will deny the fact that there had been days when in India as elswhere "anarchy prevailed, social system reached the verge of break-down and achievements in the realm of mind became mean spirited." Instead of trying to draw a veil over those dark days, the historian should admit that whenever national idealism had failed to inspire the people, decay had set in. Every student of India's past knows that the absence of a national ideal had let loose the forces of political disintegration in the post-Mauryan period. Again, had Indians a common courageous ideal on the eve of the Arab conquest of Sind, India would

not have been enslaved by the Mohammedan conquerors. What r e n d e r e d British domination possible was the utter inability of Indians to gather together under one flag and work for one ideal.

Fortunately Indians have now dedicated themselves to the democratic ideal, universally acclaimed as the most sublime and beautiful. No other country in the East can work towards the realisation of this end so easily and smoothly as our land. For throughout her existence she had displayed that great democratic spirit—the spirit of tolerance,—so indispensable for the growth of democratic institutions. Future historians should make their readers realise that "India had always been a geographical and economic entity, a cultural unity amidst diversity, a bundle of contradictions held together by strong and invincible threads."

To create a genuine interest in the future generations for the study of history neither a metaphysical treatment of history nor a mere marshalling of dull events and dry dates would be sufficient. Hisrory should never be a long catalogue of kings and conquerors, reforms and regulations, with no emphasis on the activities of the common people. A true and comprehensive history should be an account of all those who have figured in the human story and also of the institutions and movements that shaped the destiny of the people. Historians should explain the circumstances that rendered achievements possible in some epochs and failure inevitable in other periods. Once they succeed in unfolding the past in this way, they could make posterity tread the path lighted by history.

Jimmie hated arithmetic but he liked his teacher. She was pretty and she had a sense of humor. She asked: "I laid four eggs over there, Jimmie, and four over here how many eggs would I have?"

Jimmie scrateched his head and answered: "I don't think yon can do it, teacher."

* * * * *

Epitaph for Adolf Hitler's gravestone: This is definitely my last territorial demand.

Along with G. Bernad Shaw's, shall we say, critical perspicacity, he packs a real sense of humor. Listen to what he said on the subject of pictures:

"The photograph is 80 per cent sitter, 20 per cent photographer. A painting is 75 per cent artist, and only 25 per cent sitter. Caricatures? Bah! Child's play! Caricatures are never like me. One day I went into a friend's flat and I did at last see a caricature of me that seemed to be good. It was cruel, of course, but still it was what a caricature should be. Then it moved, and I saw it was a mirror."

* * * * *

I had rather have a fool to make me merry than experience to make me sad.

* * * * *

Friends: People with the same enemies.

* * * * *

The only way to have a friend is to be one.

* * * * *

The trouble with present-day education is that it covers the ground without cultivating anything in it.

* * * * *

Fanatic: One who redoubles his energies after he has forgotten his aim.

* * * * *

Desire: There are two tragedies in life. One is not to get your heart's desire, the other is to get it.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A Miracle of Faith

(John K. Mandapathil, III U. C.)

ON the night of December 13, 1909, the 10·30 express from Bordeaux to Paris started as usual on its long journey. In the mail van, at the rear of the train, Michael Stephen, postal clerk, was busy sorting the letters when he noticed the train slowing down; something had gone wrong with the engine and despite the engine-driver's efforts, a short distance further off the engine came to a halt.

As soon as the train stopped, the roar of another train, coming from the opposite direction, was heard. A curve made it impossible for its driver to see Stephen's train standing immovable on the line until it was too late. When he did see it, he applied the brakes frantically, but the collision was inevitable. The next moment, the dreadful thing happened; and what had been engines and carriages were atomized into a million flying missiles.

With the other injured passengers, Michael was taken to the hospital. He was one mass of injuries and he could not move a limb. The doctors did all they could for him. They saved his life, but all their skill and industry could not prevent him from becoming a paralytic for life.

For eight months Michael remained in this helpless state. The Railway awarded him an annuity of £ 252 in addition to an immediate cash payment of £ 2,500. In the opinion of the doctors he had not to live long. But, whatever the duration of his life, every moment of it would be an agony.

For fifteen years Michael had neglected all his religious duties. The terrible accident that had befallen him and his sufferings had but served to embitter him still more against God and religion. Obstinately, furiously, he refused to listen to the hospital Chaplain, who tried in vain to induce him to make his peace with God. His mother, a pious woman who remained glued to his bed, tried to soften his heart and often attempted to speak to him of God's love and mercy.

"Mike" the distressed mother addressed her son, one evening, as she sat on her bed. Michael looked inquiringly into his mother's eyes. "Did you know, Mike, our Tom has been cured of leprosy?" "Impossible" said Mike. "Not at all" said the mother. "He was cured at Lourdes yesterday. His mother has received a telegram from his father."

"Tell me another yarn!" said the sceptic Michael. "It's no yarn, son. It's God's truth. And I am going to make a request—"

"I think, I guess"

"Well you must come with me to Lourdes. I have been praying for you so long. I am sure—"

"But, mother,—"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"No buts, darling. I know you don't believe. But you must do it for me."

"Listen Mom: I have no intention of making a fool of myself. That's an old woman's tale you told me. Think of people getting cured by bathing in common H_2O."

"Mike, don't fling any of your chemistry at me. Nor any of your sceptical sneers either. You will deny your mother such a small request?"

"Oh! Blow it!" growled Mike, as a convulsive movement shook his shoulders.

"O My God! What was that?"

"Hell's nettles inside—"

"That to your mother?"

"Sorry, Mom," apologised the son.

"Mike," I have no doubt that the Virgin will hear my prayers. Stop scoffing and sneering, and promise to come with me," entreated the old woman.

"Really, I don't know what to do. Why should mothers be so importunate; I'm blest if I know. Okay, Thy will be done."

"Thank you, dear. I will make arrangements directly. Stop your blasphemies and pray to the Virgin like a good boy. There," said she, as she arranged his sheets.

Mike said nothing but his mother was happy.

* * * * *

Michael and his mother reached Lourdes on the morning of the 14th of August. Not long after their arrival there, Tom and his father, who had remained to thank the Virgin, paid them a visit. The very sight of Tom compelled Michael to believe what his mother had told him.

* * * * *

After a long and careful preparation Michael made his confession that evening and received Holy Communion devoutly in the following morning. He was then taken to the great square in front of the Rosary church where he waited for Jesus, in the Adorable Sacrament of Love, to pass by and give him His blessing. Overcome by fatigue and unutterable emotion, the poor man fainted. The priest who was carrying the Blessed Sacrament was not far from him. The air was vibrating with the loud cries of the kneeling multitudes to Jesus of Nazareth as He passed by to heal their ailments. The priest drew nearer. Like one seeing a vision, the paralysed man made an attempt to rise, failed, then tried again. Then all at once, he rose from his stretcher and stood up tall, spectre-like, as one risen from the dead.

THE STAFF 1952-53.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ST. THOMAS HOSTEL 1952-53.—THE SODALITY OF THE B. V. MARY.

Students and Social Service

(C. T. John, M. A.)

IT is almost a truism to say that as long as there is inequality among men there is scope for social work. Modern democratic societies in their slow progress towards the socialistic goal of equality of opportunity need social workers especially in non-official sectors. India, aspiring to be a welfare state, is no less conscious of this need and her leaders have been clamouring for more and more social workers and for help from public organisations. But there are too few willing to help and the 'undone vast' dismays us. It has been well said in an American produced balance sheet, that when you try to calculate the number of people available for constructive activity, leaving aside those who are already engaged in essential services, you discover that there is only one person available and that is yourself. The Indian leaders also have reached almost the same conclusion and they have begun to search elsewhere for workers. They see the devil busy finding work for the lazy hands of the students. They have come out with the suggestion that students must be compelled to spend one year in social service activities, before they are eligible for a degree. In spite of the possible deviousness of the reasoning which at last fixed upon the student as the person to do this essential service, it does remain a fact that it will do his mind and body a lot of good if he will spend himself for others, at least for a small fraction of the time that he allows himself to be influenced by his waywardness. The student is supremely fitted for social work of a certain kind and intensity and it gives him the training in leadership that the future citizens need.

A democracy like ours needs a large number of leaders in every occupation, in every village, in every community; and they are to come out of our Universities. Under the present system of education, pretty little is done to develop the latent qualities of leadership. Our graduates leave the colleges and instead of facing life and its problems with courage and equanimity, and instead of taking the bull of Fortune by the horns, they fall between the horns and are hopelessly tossed about. In short, they leave the portals of colleges in large numbers without a training in leadership which would have made them invaluable to this young domocracy. I can testify from my experience that even students of average abilities who developed their qualities of leadership in Social Service work, have dutifully done the jobs given to them in life; and along with it and through it have created a little more faith in honesty, or made a circle of friends happier, or converted a poor drunkard and thus saved a family, and on the whole have given a new vision to his small community to enable them to live for a better life. Such is the leadership that is in greatest demand today.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

Social work in Colleges provides just this kind of training in leadership. In study, speech and action, the student learns to understand and appreciate the needs of others and gets an insight into the problems that will face him if he tries to organise the masses for constructive activity. When he understands the problem clearly, he inevitably puts two and two together and arrives at a solution by himself. There is no general solution, but each situation calls for a special answer; and it is only by facing and solving problems that he learns to lead a community in the complex world of today.

To go a little into the details of a programme for Social Work:

First of all, there must be a Study Group, which will discuss an agenda under a Director, who is at least clear-headed to prevent the discussion degenerating into argumentation on hackneyed ideologies. A record must be kept of the relevant points raised in the course of the discussion, and this record will help the study group to arrive at definite conclusions.

Secondly, there is to be a propaganda unit to educate the masses. It is to be remembered that mixing political propaganda with such work will inevitably rob the organisation of its individuality and make it a tool of political parties. It is to be a teaching body. The most up-to-date knowledge on health, science etc., which is useful to the common man in his daily life will form the syllabus of this kind of adult education. It provides the opportunity for the student to speak, to think clearly and to express his thought in a way that the common people can understand.

Thirdly, organising relief work among the poor people must be taken up. An ounce of practical work in this field is worth more than a ton of theorising on qualities of leadership; because leadership of the right kind is leadership through service.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

Shakespeare Redivivus

(Sunny Manuel, III U. C.)

PROFESSOR Langton was giving a University lecture on "Shakespeare's Psychology". He had the reputation of being a great authority on Shakespeare. Considering his profound erudition many educated and cultured men and women had gathered to hear him. He had begun quietly but had soon warmed up. "Hamlet worried the life out of me." He burst out after he had gone halfway through his discourse. The writing of it strained my nerves to the last degree." The professor's eyes were rolling. A light shot out of his wild eyes and he was gasping. He "on honeydew had fed and drunk the milk of paradise".

The audience listened to him in bewilderment. They had expected him to add that, that was what Shakespeare would have said. But nothing of that sort happened. He continued to speak in the same strain. "How great was my relief when I found myself at the end of it! Take the comedies; As you like it, Much Ado, and Twelfth night—I enjoyed writing them—don't let any body call Henry IV a historical play. It is a pure comedy. Falstaff is not a historical character. The fat knight is pure child of my fantasy. I don't wish to call him the hero of the play. Let us leave this matter tor Aristotle to decide. Before I conclude, I must acknowledge with gratitude the tributes paid by the world to my rediculous, sorry, wonderful plays—The critics have glorified me. "I must thank them."

This was the limit—the president interrupted to ask him whether it was a delirium or he was giving an extension lecture. The professor replied that he could not understand what the president meant; how dare a president whatever his privileges, dream of meddling with Shakespeare!

"Do you mean to say" cried the president looking at him critically, that you wrote Hamlet and Henry IV."

"What the deuce you mean? I am Shakespeare the author of the 37 plays and 156 poems."

No more evidence was required to prove that Mr. Langton had gone out of his wits, but his students thought otherwise. Mr. Swotter, his favowrite student, asserted that it was nothing other than Shakespeare's ghost which had taken possession of him. The president found himself in a fix. Though most agreed that the great professor's mind had been thrown off its balance, none dared to insist that his speech should be cut short and the meeting must be terminated.

"But I consider it my duty to give you a warning", Langton was making his last point. "I positively resent the attempts of some critics to establish that I was just an instrument in the hands of Nature and wrote those unique plays as Nature directed. Mere drivel that! Now what shall I say to one of these wiseacres Dr. Johnson, who preferred my comedies to my tragedies! Deny me genius as a

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

writer of tragedies! what a verdict! I wonder his toadies did not correct him. They were perhaps afraid of his blunderbus!"

The meeting came to a close. All went home quite convinced that Mr. Langton had gone mad. But Mr. Langton was happy.

"Anne Darling", began Langton when he had reached his home "you do not give me your sympathy. How nerve-taking is the present play I have begun!" "What the devil do you mean", Mrs. Langton started in amazed anger. I am not your Anne."

"No darling, you shan't be angry. Don't play the shrew with me. I will not hesitate to tame you."

Mary was surprised for a moment. She sensed something sinister; probably her husband might have been maddened by the irresistible charms of an Anne.

"Don't talk rot, I won't allow your Anne to be mentioned in this house." "But darling, to whom shall Shakespeare go but to his Anne!" "Let Shakespeare go to Anne—Langton shall go only to Mary."

"What nonsense are you talking!" Langton assumed seriousness. My shares in the globe fetch me fat returns. That is certainly due to my genius. But I am tired of writing tragedies. Hereafter I mean to write only comedies. No matter if the critics call them dark comedies."

Mary's suspicion now took a different turn. Mr. Langton's constant mention of Shakespeare made her suspect that Shakespeare was the cause of all this dislocation of the brain. "Mr. Langton", she commanded "will you stop this nonsense. Tell me what has happened to you."

Meanwhile Swotter came to show his sympathy. He was not however averse to enjoying the fun a little more by pulling the professor's leg: "Don't let Shakespeare think too much of himself" he said. "Here is Shaw come to break the idol."

"Pshaw! the swollen—headed clown! What temerity. He will not be remembered a couple of years after his death, while unborn generations will hail me as 'gentle' as 'divine', as the nonpareil among dramatists!" This was the limit. His wife could not bear it any more. The professor was like the proverbial frog. He was about to burst.

A physician had to be sent for in great haste. Pills had to be taken, plasters applied, anodynes injected. Soon the professor fell in a profound slumber. The next morning he was Mr. Langton again, a purveyor of uninteresting second-hand stuff about the Dramatist.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

Coming of St. Thomas in India

(T. M. Mani, B. A. (Hons.))

NINTEEN hundred years ago, Saint Thomas, one of the twelve disciples of Jesus Christ, landed in India and undertook the work of preaching the Gospel to the Indians. This has been a tradition in a country which has been proverbially poor with regard to documents for history and of which the earlier history has to be pieced together from a number of traditions. Neverthless this tradition has been strong, consistent and is corroborated by persons, places and customs associated with St. Thomas, apostolate in India.

If we turn over the pages of history, we shall see that India was then one of the foremost countries in the world; there was in those days considerable trade between India and the western world even during the period of Mohenja Daro and Harappa. The outstanding commodities that India produced even before the beginning of the Christian era were pepper, cinnamon, ivory, peacocks, textiles, ginger, turmeric, cardamon, precious stones such as pearl and coral, and teak wood. Attracted by these valuable and useful, products, Phoenicians, Greeks, Arabs, Jews, Syrians, Romans, Portuguese, Dutch, and Englishmen visited India during successive periods. Roman and Greek settlers in Alexandria and Egypt off and on travelled to India. The commerical enterprises of these adventurous traders could be easily understood from the evidence of reputable writers such as Strabo, Pliny and Ptolemy. Pliny gives an accurate account of a ship which took forty days to reach Muziris (Cranga ore), which was then the most important cosmopolitan port in South India. Ptolemy after describing the boundaries of India, points out the most important towns in Malabar. These and other disinterested foreign writers have given us detailed information relating to the political, social and religious conditions of our country; for instance, a peculiar custom practised by widows in India—sati—is vividly described by St. Jerome (4th century).

Ancient writers also describe the principal routes leading to india. The most important land route started from Rome, proceeded via Greece, Asia Minor, Antioch, Ecbatana and reached Taxila whence it was easy to reach Patala (modern Patna). Alexander the Great of Macedonia, in the 4th century B. C.. chose this route for his conquets and afterwards it became the highway for merchants and traders. The important water-way that was continually frequented was that which proceeded from Alexandria and reached the Red Sea after crossing the Nile. Thence, the route was through Ormuz and the Arabian sea, passing past the Socotra island and reaching India. Trade by this route was encouraged by the Ptolemies, the kings of Egypt and by Augustus Ceasar of Rome. But it involved very tedious journey, as a whole year had to be spent in reaching the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

destination. Many adventurous people strained their nerves to overcome these difficulties and discover an easier route to India. In 47 A. D., Hippalus, a Greek navigator discovered a seasonal wind in the Indian ocean, with the help of which ships could reach the coast of India from the Red Sea in forty days. This wind came to be known after Hippalus. Since its discovery, people started from the west in the months of June and July and returned either in December or January, when the wind was favourable in the opposite direction. Many ships travelled along this route. Strabo, a contemporary of Augustus had written that he himself saw 120 ships starting from Ormuz for India.

Thus, there is no doubt about the commercial intercourse that went on between these different parts of the world. Pepper was the golden commodity for which the foreigners came to Malabar at such sacrific. It was an absolutely essential commodity to the westeners. It held a unique position. It was greater in importance than common salt for diet. With pepper Europeans preserved beef and mutton for future use. It was also widely used as a medicine, for stomach troubles and fever. It was treasured like gold and was kept in warehouses with the greatest care. The Romans were in the habit of bequeathing pepper grinding mills as family heirlooms. In the time of Augustus Ceasar, pepper was sold for more than Rs. 7 a pound.

Many Indians were employed in Rome for taming and keeping elephants, for which they had a particular talent. For Indian products especially pepper, the Romans exported in exchange liquors glass, copper, tin, papyrus and incense. Since a favourable balance was always maintained by India, to make up the gap the Romans had to bring their own coins into that country. Archaelogists have unearthed many of these coins from different parts of Malabar.

Thus it is clear that St. Thomas could have had no difficulty in visiting North India even before 47 A. D. After that, journey by sea was frequent and there is solid historical evidence to support the tradition that he arrived in Cranganore in 52 A. D. Holy and learned foreign writers, from early centuries down to our time, held this view. St. Gregory of Nazianzenus, in the middle of the 4th century A. D., writes: "Peter indeed may have belonged to Judea; but what had Paul in common with the gentiles, Luke with Acharia, Andrew with Epirus, John with Ephesus, *Thomas with India*, Mark with Italy?" Again St. Ambrose wrote more or less at the same time "Even those kingdoms which were shut out by rugged mountains became accessible to them, as *India to Thomas*, Persia to Mathew." St. Jerome, a very learned man of the 4th century, wrote "Jesus dwelt in all places: with Thomas in India, with Peter at Rome, with Paul in Illyrium, with Titus in Crete,.........." St. John Chrysostom speaks of the gift of tongues conferred on the Apostles and mentions the Apostle of India as one endowed with the gift. Again, he mentions that the Apostle erected altars every where, among the Scythians, Persians and *Indians*. St. Gregory of Tours bears strong and clear testimony to the Apostle's martyrdom and burial in India.

The earliest author of the Eastern Church is St. Ephraem, the Great Doctor of the Syrian Church. Some of the facts

contained in his works relating to St Thomas are the following:

i. Thomas the Apostle suffered martyrdom in India.
ii. His body was buried in India.
iii. His bones were thence removed by a merchant to the city of Edessa.
iv. His power and influence were felt in both places.

Ephraem was putting forward his personal views on the subject as an ordinary writer would do, but he embodied in his writing the local tradition and facts which were of common knowledge among the people.

The tomb of St. Thomas was visited by foreigners for centuries before Theodore, a syrian traveller, had visited the Indian shrine of St. Thomas. King Alfred of England sent Swithelm with royal offerings to the shrine of St. Thomas and he came back to the King with several oriental pearls and aromatic liquors. Marco Polo, the famous Venetian traveller, who visited India says "The body of St Thomas, the Apostle, lies in the Province of Mabar..............Both Christians and Saracens greatly frequent it in pilgrimage".

From these, it can be undoubtedly asserted that St. Thomas arrived at Cranganore with western merchants. This is the tradition prevalent in Kerala also. This claim has been upheld by the Christians and it has not been refuted by anybody. Even the Church of Babylon which was not founded by an apostle and which had supremacy over the church in Malabar never repudiated the claim held by the people of Malabar. It would be defying history to argue otherwise and maintain that the tradition about St Thomas is a mere myth entirely unsupported by evidence.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Politicians are like horses, they cannot go properly without blinkers.

* * * * *

A banker, according to Mark Twain, is a man who loans you an nmbrella when the sun is shining and demands its return the moment it starts to rain.

* * * * *

Coward: One who, in a perilous emergency, thinks with his legs.

Professor Smith said to his afternoon biology class:

"I am going to show you a very fine specimen of a dissected frog that I have brought in this parcel."

He then proceeded to undo the package and disclosed a sandwhich, a hard boiled egg, and an orange.

"But surely," he mused, "I ate my lunch."

* * * * *

A man's death was mistakenly noted in the obituary column of a local paper, and he rushed to the editor in the high dudgeon.

"I'm awfully sorry," said the editor. "And the worst of it is, it's too late to do much about it. The best thing I can do for you is to put you in the Birth Column tomorrow morning, and give yow a fresh start."

* * * * *

Vital statistics in country weeklies are usually hot news, so you can imagine the pressure when this item appeared in the Bingham Bugle:

"Owing to lack of room and shortage of paper, several births and deaths have to be postponed until next week."

* * * * *

Two fighting Irishmen were brought before a judge, who said:

"Why don't you two settle this case out of court,?"

"Sure, that's what we were doing," one of them answered, "and the police came and interfered."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Heroes.

(P. V. Joy, II U. C.)

" ....now I see the true old times are dead,
When every morning brought a noble chance,
And every chance brought out a noble knight."

In those good days of childhood we were the bravest knights in our fanciful world which was filled with demons, dwarfs and dragons. We were about twenty, a number too great for child's imagination. But only three of us were courageous enough to go in search of adventures into unknown and unexplored regions a few hundred yards away. Our world was filled with cruel beasts, wicked satans, dragons spitting fire, fairies with magic wands and what not. We were the masters of all we surveyed. We were the Knights of the 'Round Table' in miniature. But now the whole Round Table is dissolved and all of us are scattered among "new men, strange faces, other minds." But the sweet scenes of simple joy and adventurous life greet me in my dreams always.

We all would assemble as soon as the birds began to sing the praise of the newly risen sun at morn in our meadow. Our joyous life would begin in a world where we were at once the rulers and the ruled. There our laws were much softened by love and joy. There, we had not to labour till the sour sweat condensed on our brows We would have dances and plays, and hills and dales which would echo and re-echo to our music. We would stand shoulder to shoulder, bosom to bosom, and dance and sing until the sternest fibres of our heart vibrated to the sweet strains of music. Our play would continue until draughts of misth kindled our bodies and souls with a tremendous sense of wellbeing. When the stern face of the sun blazed above our heads, we would take refuge under the cool shadows of trees and enjoy our hearty meals. We would fall asleep when we were tired and lie on the grass fondled by the singing breeze. We would trip home in the evening exhilarated and happy.

We, the knghts of our magic world, were not armed with merciless steel, but with sticks and twigs pointed at their ends and sharpened in "magic fire". Everybody had with him a tiny knife, the symbol of his power and creative enjoyment. This was also the marvellous weapon with which we frightened away man-eating devils and wicked fairies travelling on brooms, who would otherwise cast their spell over us and lure us to our destruction. Had we not been told that men's flesh was the most delicious dish for them?

In the afternoons, we made forays into forests with our sharpest arms, to attack our enemies when they lay drowsed in sleep after their fairy lunch. With throbbing hearts, our friends would bid farewell and whisper prayers, so that we

might not be duped by the fairies' 'cake towers' with windows of sugar as their ancestors, 'Hansel and Grettel', were. They shouted encouragement "Oh just and faithful knights of God, ride on, the prize is near."

We would proceed beating a path for us through the bushes. We were on the lookout for giants, but we would not disdain to notice a rabbit or fox which might run off from their beds violated in their siesta. We would take part in many a hot chase after swift-footed foxes and shrewd jackals. We would pant for breath and would sometimes feel sorry that we were running after small game when we could bring greater trophies. But, no, no, we were only desirous to chase them off our domain. This thought gave us some satisfaction.

We would then go on to explore the unexploited wealth hidden by wicked fairies. We would discover in the forest, trees, plants and animals unheard of in our kingdom. There we would climb over trees laden with sweet fruits eating our fill of these with delicious enjoyment. Then we would enrich our pockets and bags with our rich spoil and come home bringing with us a store of wild flowers which met our eyes on the way. Climbing over thorny trees and breaking into darkest thickets, we would collect birds' feathers. How glad we would be to have a beautiful flower or feather even though our clothes were rent by thorns and our tender bodies scratched and bruised!

When we approached our tents, the challenge would go forth, followed by violent shaking of hands, wild embraces for joy and all the tumult of a blissful reunion.

When the night's fierce frowns fell on the earth we would in fear look at one another's face. Even the heroes, the bravest knights were helpless against the monstrous night. Then we would all disperse and return home before the day was far spent to take shelter under the irrestible might of MOTHER'S LOVE."

"The most useful animal on earth", said a student recently, "is the chicken. You can eat him before he is born and after he is dead."

* * * * * * *

Zoo: A Place devised for animals to study the habits of human beings

The Return of Ray.

(Joseph Venantius D'Cruz, II U. C.)

HIS feeble footsteps carried the shrivelled-up old man along the quiet country road. It was nearing ten and it was pitch dark. But the faint tap-tap of the cane as it sounded its way, was sure of the road. Now and again his feet would get caught under a root, that in its growth ran wildly across the road, but each time the old man picked himself up and kept going.

By about eleven, he came within sight of a house, partly hidden by the massive trees that grew at leisure in front of it. He approached the great door that barred his entrance into the mansion. As he gazed at it, his aged eyes filled with tears. He plunged an unsteady hand into the depths of his tattered coat pocket and extracted an old key. He inserted it into the rusty key-hole of the door and turned it. There was a harsh scraping sound and then something clicked within the lock. He grasped the handle, summoned all his strength and pushed the door. It creaked open.

The air within was damp. And if it was pitch dark outside, it was even worse inside. He struck a match, peered ahead of him, and, apparently, finding everything as he expected, he picked his way up the rickety stairs. Then he followed the passage that led to the rear of the building and turned into a room at the far end.

He felt his way until he found an old lamp and some oil stored in a drum; he filled the lamp and lighed it. The room was covered with dust, inches thick. The chairs were tottering, the ceiling was covered with cobwebs, and the plaster had fallen off the walls. But the solitary frame hanging over the fire-place was about the only thing that remained more or less intact. The other things the old man didn't care for, but this one frame was dear to him.

Slowly, though shaking with an intense emotion, he brought it down from the wall, brushed the dirt from off it, and lifting the faint image to his lips, he kissed it almost adoringly. And then the tears that rolled down his haggard eyes and wan cheeks, blinded him. At last he managed to reach a chair and sank into its depths. The twenty-mile walk to this place, had greatly taxed the man. Also, the excitement that each ticking minute brought him, was rising, and this too was draining him of his strength. And now the poor old man was very quiet. He was absorbed in his own thoughts which carried him back to his 19th birthday, the 21st of May, 1889. That was exactly sixty years ago, for this was 1949.

On the 21st of May, of that distant year 1889, he had lost his dearly loved Joan, whom he had learnt to love more than his own soul. So that at her death he had all but lost his sense of reason through grief.

Upon her death, he merely sat in a chair, in that very room he now had instinctively entered; in fact, in that very chair he was now occupying, as he stared at the remains of Joan. He had locked himself in that room alone, together with her dead body just transferring his vacant gaze from the body that lay before him to the picture he now held in his hands, but which then hung over the fire-place. And when the body was to be removed and buried, a short but fierce struggle followed between him and the men before he was overpowered and the body was taken

For many days after the funeral, he behaved like a hermit, looked within the same room all alone. Then one day, he got into a fit and went away. He went to India, then to Malaya then to the Philippines, to America, to England. But no matter where he went, however long he stayed there, and whatever he did, he couldn't obliterate the two images imprinted on his mind: that of Joan as it was in that frame and that of her as she lay lifeless in that room. And now, after sixty years of wandering in strange lands and among strange people, he had finally come back to his native land, to his native town, to his ruined estate, to the one place, the one room in the whole world that meant anything to him.

And to-day, something had forced him to make that long walk. He had'nt a penny on him, and he was starving. But nevertheless, he made it, and now he wondered how he did it and why. And as he sat there he knew that he hadn't very many hours to live, nay, not even many minutes more.

He bent forward, with great difficulty scraped up a few bits of coal, and lighted them. The flame rose. He suddenly was struck by the mad idea of throwing everything into the fire, he wanted to burn every single thing that reminded him of Joan. He wanted to burn the whole house if possible. He felt he couldn't face life; he didn't want to. He tried to reach for something to throw into the flames. He got hold of nothing. Then he felt something resting on his breast. He grasped it, and was about to fling it into the fire, when he felt himself restrained by an invisible force. For the first time he looked at what he was about to burn and there it was! the frame!

He turned his gaze to the fire, and then his hands lowered. He thought he could see something raising and taking shape in it. It was a picture. It was Joan as she had looked in life. She was saying something. He had to know what it was. He listened. He thought he heard this: "Ray, dear! Darling! You have come at last. Come to end your days here—here where I ended mine. Ray! Ray! You have been desperate in life. But why. Were God and I not always with you? everywhere you went - were we not with you in spirit? And now you have come. But why to-day? Do you know? I'll tell you. To-day is the 21st of May. It's your birthday. Ray! It's to-day, many years ago, I was separated from you in body, but not in spirit. Today is precious! For in a few minutes you will be with us. Today is yours. Today is mine! Today is ours!" The voice and the vision faded.

A clock was stricking. Ray didn't know where it came from. He knew his end was near. He looked at the picture in the frame he held in his arms with new courage. His sight was failing him.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

He now could perceive only a vague outline of the picture. He thought she was beautiful. He tried to raise the picture to his parched lips once more, but instead his head bent low and kissed it in his dying breath. His head was still bent when the mysterious clock struck the last note of midnight.

All was peaceful, for now Ray was with his dearly loved Joan, in an eternal union.

Do last first.

Wife: "How can I cure my husband from Snoring?"

Doctor: "Easy. By good advice, co-operation, kindness, and stuffing an old sock in his mouth."

* * * * *

A local matron trying to maneuver her sedan out of a parking space banged into the car ahead, then into the car behind and finally, pulling into the street, struck a passing delivery truck. A Policeman approached her and demanded: "Let's see your license!"

"Don't be silly, officer," She said archly.

"Who'd give me a license?"

* * * * *

School Master: "Now, Ramesh, if the earth's axis is an imaginary line, can you hang clothes on it?"

Ramesh: "Yes Sir."

School Master: Ha, ha! That's good. And what sort of clothes, Ramesh?"

Ramesh: "Imaginary clothes Sir."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

THE WELFARE STATE.

Communism is totalitarianism in its most repulsive form. But, there is a milder form of totalitarianism, known as the welfare state, which in its own way tends to undermine the foundation of human liberty. It starts from the assumption that a man's worth is measured by his service to the community.

The welfare state of today had its origin in the glaring injustice that was often associated with capitalism. The state proceeds on the assumption that parents cannot afford to look after their children as well as its officials can, that in fact children are more the concern of the community than they are of the parents. The welfare state, being in large measure the offspring of socialism, insists that all should be on the same footing and receive equal treatment.

Any national system of social services which began by assisting the needy ends by being compulsory for all. The state thus makes unwarrantable inroads on the family, and usurps functions that properly belong to the parents. Instead of helping the family when in need, it takes away its responsibilites and weakens its self-reliance.

Archbishop D'Altoa.

What you keep to yourself, you lose ; what you give away, you keep for ever What is the good of hoarding your money ? Death has another key to your safe.
Axel Munthe, The story of San Michele.

* * * * *

Primarily, democracy is the conviction that there are extraordinary possibilities in ordinary people and that if we throw wide the doors of opportunity so that all boys and girls can bring out the best that is in them, we will get amazing results from unlikely sources. Shakespeare was the son of a bankrupt butcher and a woman who could not write her name. Beethoven was the son of a consumptive mother, herself daughter of a cook, and a drunken father, Schubert was the son of a peasant father and a mother who had been in domestic service. Faraday, one of the greatest scientific experimenters of all time, was born over a stable, his father an invalid blacksmith and his mother a common drudge. Such facts as these underlie democracy. That is why, with all its discouraging blunders, we must everlastingly believe in it.

Dr. Harry Emerson Fosdick.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

COLLEGE DAY SPORTS.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY TRIVANDRUM

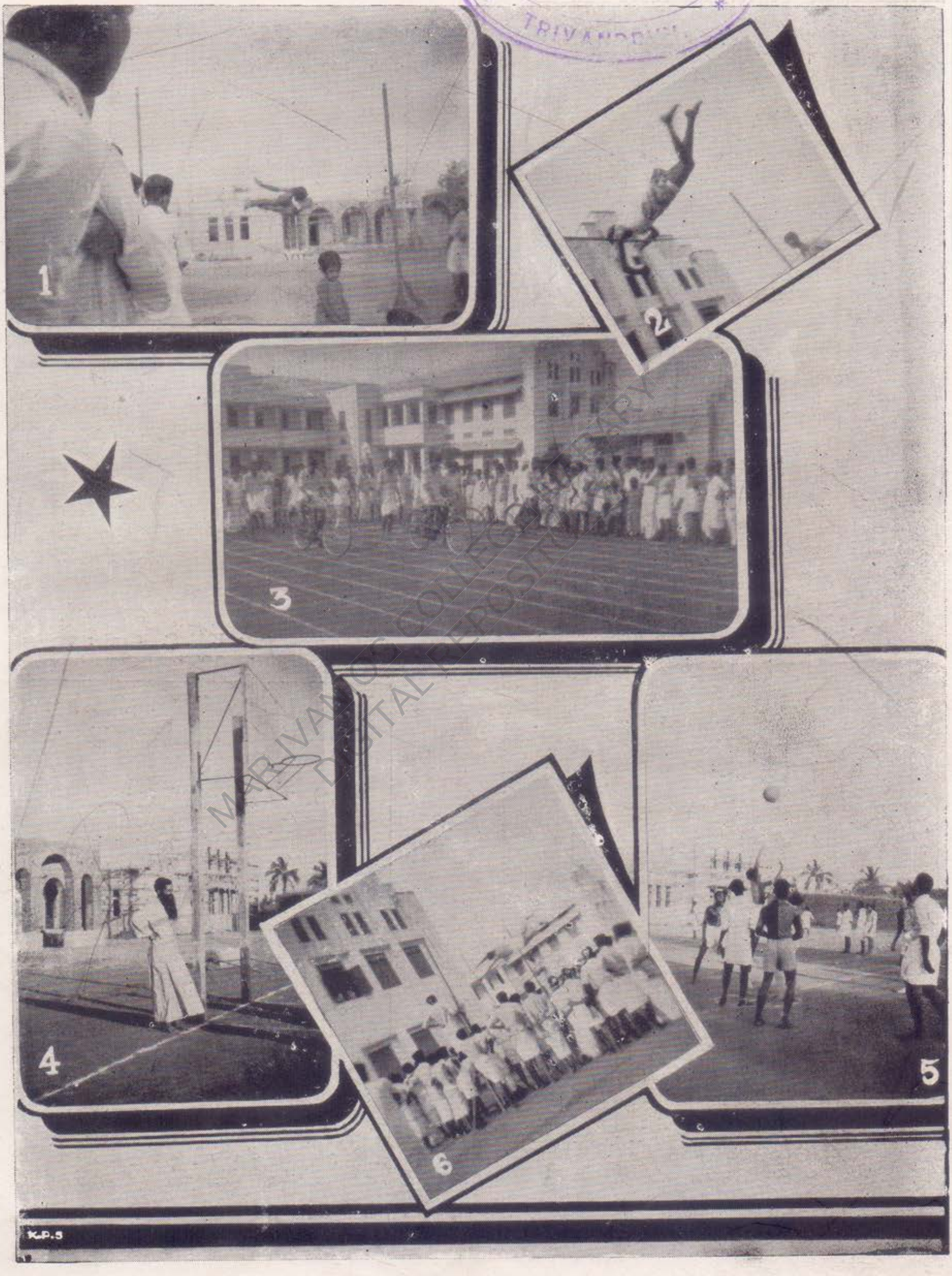

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

COLLEGE CHAMPIONS.

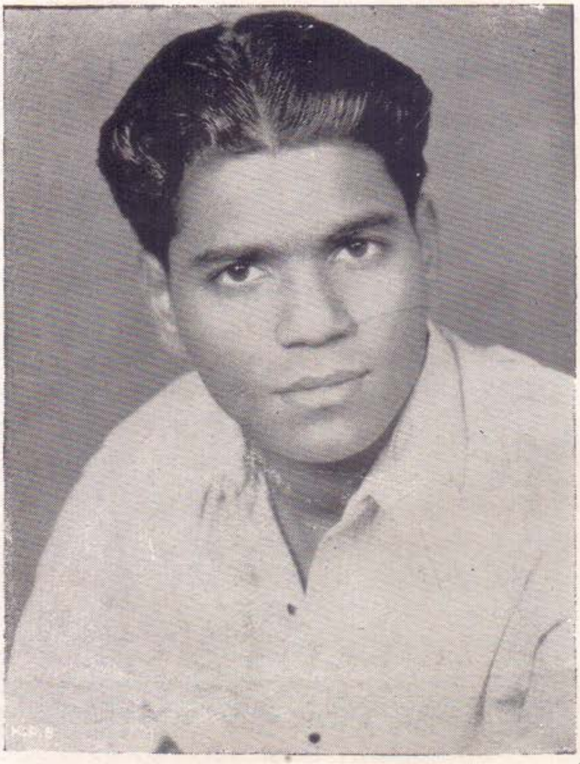

K. A. Chacko IV U. C. (Senior).

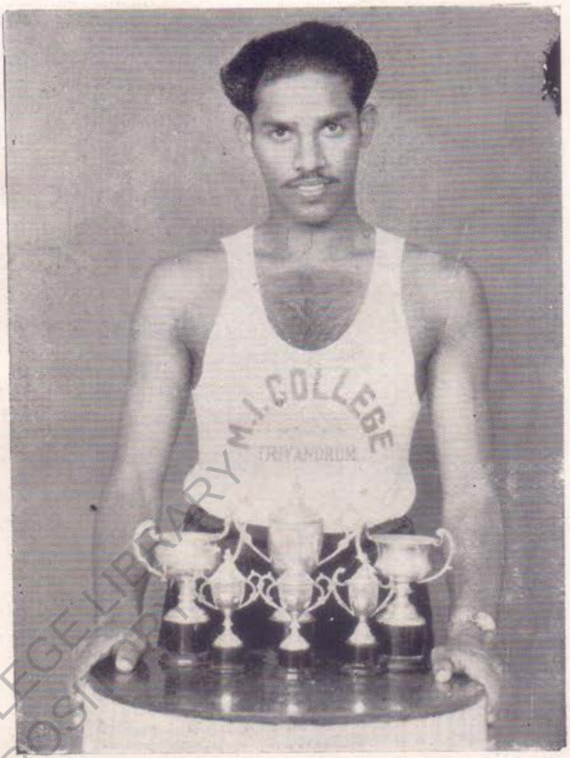

A. Thomas. II U. C. (Senior)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

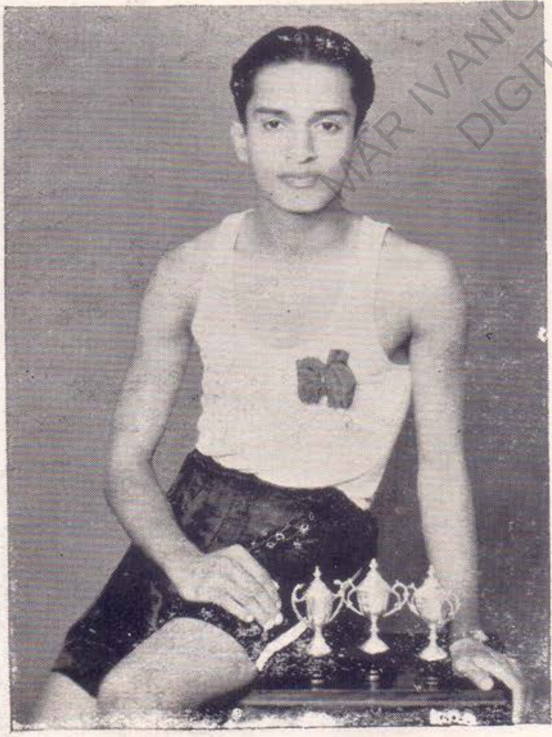

Daniel Abraham II U. C. (Intermediat)

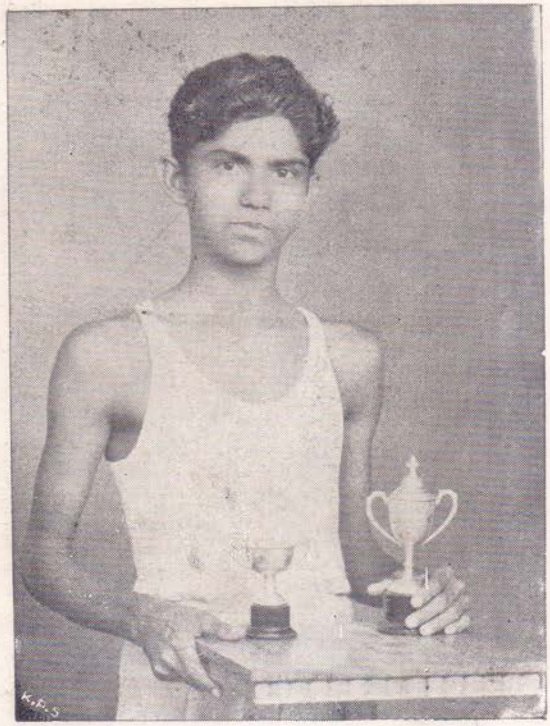

V. Ceorge II U. C. (Junior)

A Queer Fish.

(P. John, III U. C.)

(By the kind permission of All India Radio.)

I was before my typewriter. My friend was dictating to me the text. The gentleman came in. "Is the Manager in?" he enquired. "No" I said, "Can I do anything for you?"

I have seen him many a time, busily jostling along the streets—a dark, sturdy, weather-beaten man in his fifties, wearing a strange hat, and always moving beneath an umbrella.

"I want to get this typed," he added and rolled out several sheets of manuscript before me. I found matter well nigh for an hour and a half.

"I'm in haste, I have to address a meeting at the Town Hall" he continued, "I must get this within half an hour."

I could not help smiling at his barrenness of calculation. I was sure even Mr. Albert Tangora could not do it with double the time he offered. I tried to convince him. But he was determined not to believe. His tongue tanged with arguments: "Why, what is the speed of a typewriter?"—what he meant was the typist—But it was no use telling him. "Sir, soon as I get this finished, I shall give this back to you." I snapped at him peevishly.

He got his opportunity: "Even without your saying so, I know you'll do it" he said.

I was a little vexed. 'Magnanimity and mercy are the noblest attributes of man', I remembered. But they have their limits. "If you had any idea of time, you would not have said so" I retorted. I was sure it would make pepper boil in his throat. I expected him to blurt out something very rude. But no. He was too tractful for that. A broad grin instead lighted up his face. I smelt the rat. He did not want it within half an hour. He was inventing devices to get me cheap: "What will you charge me now?" he asked.

I made a quick calculation. "One four" I said.

"One four!" his eyes opened wide in astonishment. A ghastly colour overspread his face. Whether it was real or artificial, I could not make out.

"Re. 1-4 for half an hour!" he began, "Hum, at this rate, I guarantee you can even have a typewriter sales depot. What, my friend, are you trying to become a multi-millionaire overnight?" I did not see how he collected his papers to go: "I have a friend in that office, where,.........where.........I could........." He was half way to the door.

"All right, give it here" I cried.

"Ah! I expected that" he said with a smile of satisfaction, "I only wanted to encourage you, young gentleman. Why, so much typing will even fetch you a good speed."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

I took the papers from him.

"For how much?" he asked.

"For what *you* wish Sir" I said.

He felt he won the game at last. Patiently he waited.

"Here it is," I said at last when all was finished. He opened his purse. A paltry sum was offered—even that with the greatest reluctance.

"No, thank you," I said. Yes, that was what he wished.

His eyes twinkled beneath his bushy eye-brows with the glow of a sapphire. In his hurry to get away, he even forgot to thank me. He chuckled a few words to himself and mixed with the rush in the street.

"A queer fish indeed!" I concluded.

Samuel F. B. Morse would be remembered for his paintings even if he had not invented the Morse telegraph. At one time he painted a picture of a man in the agony of death and asked a doctor friend to look at it. The doctor gave it one glance and without hesitation said: "Malaria."

* * * * * * *

Poetry is vocal painting, as painting is silent poetry.

* * * * * * *

Dr. Samuel Johnson, who lived chiefly through having a good biographer, was doubtless a very stuffy person, but he had an engaging way of being offensive. Some woman at a party asked him if he liked music, and he replied:

"No, Madam, but of all noises, I think that music is the least disagreeable."

Religion in a Pack of Cards.

(A Thomas Verghese, III U. C.)

(Acknowledgements due to representatives and publishers of *Frederic Waren & Co. Ltd., London & New York.*)

A private soldier by the name of Richard Lee was taken before the Magistrate of Glasgow for playing cards during divine service. A sergeant commanded the soldiers at church, and while there the parson read the prayers and selected the text. Those who had a Bible took it out, but this soldier had neither Bible nor Common Prayer Book; but, pulling out a pack of cards, he spread them before him. He first looked at one card and then at another. The sergeant of the company saw him, and said:

"Richard, put up the cards, this is no place for them."

"Never mind that" said Richard.

When the services were over, the constable took Richard a prisoner and brought him before the Mayor.

"Well," said the Mayor, "What have you brought the soldier here for?"

"For playing cards in church."

"Well, soldier, what have you to say for yourself?

"Much, Sir, I hope."

"Very good! if not I will punish you severely."

"I have been," said the soldier, "about six weeks on the march. I have neither Bible nor Common Prayer Book. I have nothing but a pack of cards, and I hope to satisfy your Worship of the purity of my intentions." Then spreading the cards before the Mayor, he began with the Ace.

'When I see the ace it reminds me that there is but one God. When I see the deuce it reminds me of Father and Son."

"When I see the trey it reminds me of Father, Son and Holy Ghost. When I see the four it reminds me of the four evangelists that preached—M a t h e w, Mark, Luke and John."

"When I see the five it reminds me of the five wise virgins that trimmed their lamps. There were ten, but five were wise and five were foolish and were shut out."

'When I see the six it reminds me that in six days the Lord made heaven and earth."

"When I see the seven it reminds me that on the seventh day, God rested from the great work which He made, and hallowed it."

"When I see the eight it reminds me of the eight righteous persons who were saved when God destroyed the world—*viz.*, Noah and his wife, his three sons and their wives."

"When I see the nine it reminds me of the nine lepers that were cleansed by our Saviour. There were nine out of ten who never returned thanks."

"When I see the ten it reminds me of the Ten commandments which God handed down to Moses on the table of stone."

"When I see the king it reminds me of the great King of heaven, which is our God Almighty.

"When I see the queen it reminds me of the Queen of Sheba who visited Solomon, for she was as wise a woman as he was a man. She brought fifty boys and fifty girls, all dressed in boy's apparel, for king Solomon to tell which were boys and which were girls. The king sent for water for them to wash. The girls washed to the elbows, and the boys to the wrists: so king Solomon told by that."

"Well" said the Mayor, " you have described every card in the pack except one."

"What is that?"

"The knave," said the Mayor. "I will give your honour a description of that too if you will not be angry."

"I will not, " said the Mayor, "if you do not term me to be the knave."

"The greatest knave I know is the constable who brought me here."

"I do not know, " said the Mayor, " if he is the greatest knave but I know he is the greatest fool."

"When I count how many spots there are in a pack of cards, I find three hundred and sixty-five, as many days there are in a year. When I count the number of cards in a pack, I find fifty-two—the number of weeks in a year. I find there are twelve picture-cards in a pack, representing the number of months in a year; and on counting the tricks, I find thirteen—the number of weeks in a quarter. So you see a pack of cards serves for a Bible, almanac, and common Prayer Book."

Don't cross the bridge until you come to it, and then be sure there's a bridge.

* * * * * * *

Small boys don't look in the glass afer washing to see if their faces are clean. They look at the towel.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Our Coat of arms.

(T. Kunjachen, IV U. C.)

YOU have often seen on College Magazine covers and elsewhere the figure of a shield with various signs and symbols marked within and without. In this magazine, too, you can see such a device. Have you ever wondered what these representations mean, and why they are so displayed?

A design of this kind is called a *Coat of Arms,* and it has a long and interesting history.

In all ages and in all quarter of the world, distinguishing symbols have been adopted by tribes and by nations, by families and by chieftains. Greek and Roman poets describe the devices borne on shields of heroes, and we can still see pictures on antique vases many such painted shields. Jewish writers maintain that the standards of the tribes set up in their camps bore figures devised from the prophecy of Jacob—the ravening wolf for Benjamin, the lion's whelp for Juda, and the ship of Zebulon. In the East, we have such ancient symbols as the five-clawed dragon of the Chinese empire, the Chrysanthemum of the Emperor of Japan, and the lotus of India. Long before Spaniards landed in Mexico, the native Aztec chiefs carried shields and banners, some of whose devices showed in phonetic writing the names of their bearers; and the eagle which the Mexican flag displays today, may be traced to the eagle that was once carved over the place of Montezuma.

The adoption of such distinguishing symbols became a matter of necessity to the knights of Europe during the Middle Ages. In those days, the knights wore armour that completely covered their heads and bodies. There grew up, therefore, the custom of emblazoning devices on shields and surcoats, so that the wearers could be distinguished on fields of battle and in the lists during tournaments. By slow degrees, an elaborate science, known as heraldry, developed. In its final stage of development, heraldry was a highly specialised distinctive system of family devices, displayed in colour upon the warlike accoutrements of knights and feudal lords, especially and characteristically upon their shields. Each knight and each feudal lord had his own chosen symbols or heraldic bearings or *coat of arms,* as they were called, which in due course, became recognised as the distinguishing emblem of his family, of himself and his lineal descendants.

Several coats of arms were often arranged or 'marshalled' on the same shield or 'escutcheon' to show descent, marrige, alliance, and so forth. For this purpose, the shield was divided into halves by a single line extending across it vertically, diagonally, or horizontally; or it was divided into 'quarters' by a cross-shaped arrangement of lines, and these quarters could be further subdivided.

The technical language used in the heraldic description of armorial shields is called *blazon*. The principle of blazon is first to name the colour or 'tincture' of the 'field' or background of a shield; then the main 'charge' or object charged upon that field, and its tincuture; then subsidiary charges, whether on or surrounding the main charge, and their tinctures.

A prime essential in arms was to be clearly seen and distinguished. Hence, only a few sharply contrasted colours were used. Two of them, gold, (or) and silver (Argent), were called *'metals'!* The others, red (Gules), blue (Azure), black (Sable), green (Vert), purple (Purpure), and dark red (Sanguine), were simply referred to as *'colours'!* Where the *field* was of a 'metal' the *charge* was usually a *'colour'*, and conversely. Metal was not usually charged on metal, nor colour on colour. Some writers on heraldry have ascribed symbolic meanings to these metals and colours. According to them, the metal *gold* represents Faith, Force, Riches, and Constancy; and *silver* symbolises Hope, Purity, Innocence and Charity. Similarly the colour *red* stands for Love, Vigilance and Generosity; *blue* indicates Loyalty, Beauty, Justice, and Good Reputation; and Youth and Joy are represented by *green*.

Various parts can be distinguished on a coat of arms. First comes the shield or *escutcheon*, which itself consists of two parts; the *field* or background, and *charges* or heraldic devices on that field. The charges are of infinite variety. Some are wide bands, variously named according to the direction in which they cross the shield. Other common charges are simple geometrical designs, and others are representations of animals, birds, trees, leaves, flowers, and so on. The animal most frequently used in heraldry is the lion in various attitudes and postures.

The second part of a coat of arms consists of the *supporters* on either side of the shield, usually representations of real or mythical animals like the unicorn, fish and such others.

Another constituent part is the ribbon, generally seen below the shield, and carrying the motto. This is heraldically called the *escroll*.

Other parts are the *coronet* or *crown* above the shield; the *crest* over the coronet; the *helmet* over the coronet and crest; the *wreath* or *tors*, a kind of roll made of two skeins of silk of different colours twisted together, and ordinarily found as a support or base to the crest; and the *mantling* or lambrequin or contois, a piece of sacrf-like flowing drapery attached to the helmet, which sometimes falls in folds or forms a background to the shield.

As the science of heraldry developed hand in hand with the development of the institution of knighthood and chivalry, it is natural to associate the two ideas together. Heraldic bearings are, therefore, regarded now as symbols of heroism and chivalry. The term 'chivalry' is derived from the French word 'cheval' which means 'a horse'. A knight, who rode a horse, was 'chevalier', and the sum total of knightly qualities was *'chivalry'*. To a knight, his word of honour was sacrosanct and inviolable, even at the cost of his life. He swore to perform the duties of his station, to respect truth, to protect ladies, to champion the cause of

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

the distressed and the helpless, to practise courtesy, and to vindicate the honour of himself, his family, his order, his king and his country. These mediaeval ideals of knighthood and chivalry fascinate us even now. They have, indeed, penetrated into society through the concepts of gentlemanliness, etiquette and good manners.

Even in modern times, coats of arms are retained by royalty and nobility, but they are usually displayed only on solemn occasions for ceremonial purposes. Besides kings and noblemen, academic institutions like Universities, Colleges and Schools, and even certain commercial corporations nowadays assume coats of arms which are symbolic of their ideals.

Following this tradition, our college, now in her fourth year of existence, and marching with mighty strides towards distinction, has also chosen for herself, the beautiful coat of arms which you see in this magazine. Four arms of a cross divide the shield into four quarters in true mediaeval style. The *heart with flames* in the upper left quarter stands for burning love, the driving force of every human action, as well as the key to material and spiritual progress. The *anchor* on the right side represents hope or trust in God. The ship on the high seas, represented in the lower left quarter, signifies the commercial and cultural relations which Kerala (Malabar) had with foreign countries such as Egypt, Babylon, Rome, Greece and Arabia from times immemorial. The *lower right quarter* figures the charming natural scenery of Kerala (Malabar) with its towering mountains, ever-green valleys, turbulent rivers, rippling streams and verdant vegetation. Over the shield is a crown of laurel leaves surrounding a torch held aloft by a hand. The *crown* stands for victory or success in our academic and spiritual endeavours. The *torch* represents Truth held high to illuminate the whole world and to give leadership; and it has a special significance in relation to the watch word of the college: "*Veritas vos liberabit*" (Truth will make you free).

Our coat of arms thus stands for noble sentiments and lofty ideals. These sentiments should animate, and these ideals should inspire the alumni of the Mar Ivanios College for all generations to come. May it never be the lot of any one of us ever to behave in such a manner as to bring shame upon our Alma Mater and to discredit our chosen Coat of Arms.

It's all right to have a train of thoughts, if you have a terminal.

Richard R. Bowker

The Great Centenary.

The year 1952 has been one of great jubilation for the Christians of all denominations in India. It is the Centenary of the landing of St. Thomas, the Apostle, on the coast of India, 1900 years ago. The strong and enduring tradition in South India has been corroborated by historical evidence that St. Thomas landed in Cranganore, the most famous port in India of the first Century A. D. Though celebrations were held all over India the greatest took place obviously in Ernakulam in December 1952, over which His Eminence Cardinal Thomas Gilroy, the Papal Legate presided It was attended by 32 Bishops, 5 Archbishops, 1,000 priests and 3,000 Sisters and about 3 00,000 laity.

In Delhi a meeting was held to commemorate the landing of St. Thomas in India, over which the President himself of the Indian Republic presided and the Prime Minister, Sri Pandit Jawaharlal Nehru, spoke. A great scholar and statesman, and one of the pillars of world's democracy, Pandit Nehru, paid a glowing tribute to this great event.

St. Thomas in India.

"We have got a tradition stronger than any history"

(PANDIT NEHRU)

The following is a summary of the speech, delivered by the Prime-Minister Sri Nehru, at the meeting held in connexion with the St. Thomas, centenary celebrations at the Constitution club in Delhi.

Various religions, creeds, and faiths that exist in India are as much of India as any other and we are all partners and sharers in that great inheritance. We may have our different paths according to our own conscience or beliefs or faiths, but to imagine that those who follow a slightly different path in faith are some how foreign to India is wrong, historically and actually.

The fact that a religion or a truth came from another country did not make it foreign. Truth was truth wherever it might be. I have written in my book about Christianity in early India. Saint Thomas, the apostle, preached in India in the early century and Christians were living in India from early centuries. In this, we have got a tradition which is stronger than any history.

It was astonishing to find what contacts India had in olden days with the rest of the world. It had contacts with South-East Asia, the far-East, and other countries. The whole of South-East Asia was full of cultural remains. Although China was embedded in its own culture, India had a tremendous cultural contact with it. St. Thomas and many other great men have come at that time. India drew people to its Universities in those days. To the University of Taxila in North India, students from all over Asia and Eastern Europe came to study. Wave after wave of people came to India at that time and were later absorbed. It was like a sea where numerous rivers flowed and ultimately lost themselves.

Later, India was cut off not only physically but mentally also. India forgot the outside world and so, unfortunately, they built up mental barriers. Later, barriers grew up inside the country.

Again, now, India is trying to get out of its narrow shell. This narrow outlook did not solve any problem.

Every Indian must be conscious of his inheritance. St. Thomas came to India in the very early days of Christian era. In India many great religions of the world had their origin.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

College Day.

MAR Ivanios College Day was celebrated on Saturday the 31st January, 1953, under the Presidentship of Mr. M. Ruthnaswamy, K. C. S. G., M. A. (Cantab) Bar-at-law.

A flat-roofed marquee (pavilion) thatched with plaited coconut leaves, had been put up, filling the college quadrangle. It was tastefully decorated for the occasion. High above it fluttered the college flag, caressed by gentle breezes that blew from the azure Arabian Sea, which could be seen clearly in the distance.

The function began with silent prayer at 4-30. P. M. The gathering was welcomed by Sri. P. John, Junior B. A. student.

The president's introductory speech was the next item of the programme. After paying a glowing tribute to the services rendered by His Grace the Most Rev. Mar Ivanios, O. I. C., M. A., D. D., LL. D, founder and patron of the college, to the cause of education, the learned president, himself a distinguished educationist, appealed to the students to try their best to realise the ideals placed before them by His Grace. He exhorted them to imitate the zeal of those German students who at the present time, are reported to be busy building a University for themselves, collecting money and materials for the purpose, from generous people all over West Germany. Students now-a-days are unfortunately intent more on indulging their animal instincts than on achieving academic distinction. Strikes and similar violent activities have their origin in these uncontrolled animal instincts. The most important aim and function of education is the conquest of the lower instincts of man and the development of the nobler instincts and higher faculties imbedded in human nature. It is the duty of students in modern India to set an example of hard work to the masses, for hard work alone will bring prosperity to the country. But, instead of doing this, students are setting an example of laziness; they are so lazy that they do not even read the prescribed text-books, and want notes on everything, and probable questions and answers before examinations. Students should remember that there is no short-cut to success; hard work alone will bring victory in the battle of life. Let them never forget that great duties and responsibilities are awaiting them.

The Presidential address being over, the Principal, Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A. Ph. D., L. T., read the Annual Report. He outlined in brief the progress made by the college during the academic year, and praised the students particularly for their industry and generally commendable behaviour in and out of college.

Professor C. A. Sheppard, M. A., Professor of English, St. Berchmans' College, Changanacherry, then made a speech, entirely worthy of his deep erudition and wide reading. In perfectly chaste English, that learned professor endeavoured

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

to explain how modern thinkers, even agnostics, dissatisfied with their materialistic philosophies and disgusted with the inability of these systems to apprehend or explain the 'way' of things and with the absolute inadequacy in the context of complex modern problems are slowly recognising the claims of theistic philosophy, and reconciling themselves to the idea of an Omnipotent and Omniscient God.

Professor Sheppard was followed by Mr. Puthenkavu Mathen Tharakan, M. A., who made a long speech on some aspects of literature.

Prizes were then distributed to the students who had distinguished themselves in various academic and extra-curricular activites. The meeting came to a close with the president's concluding remarks, and vote of thanks, proposed by Sri V. A. Varughese of the III U. C.

Variety entertainments followed. These consisted of the little play, the 'Chinese Puzzle' staged with commendable histrionic skill by the students and members of the staff, 'Old students' Broadcast', and another little play in Malayalam entitled 'Akavum Puravum'.

The function ended at about 11 P. M.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

A gentleman is one who thinks more of other people's feelings than of his own rights; and more of other people's rights than of his own feelings:

Mathew Henry Buckham, former President, University of Vermont.

* * * * *

An expert is a man who avoids the small errors as he sweeps on to the grand fallacy.

Benjamin Stolberg

The Annual Report 1952-53. *

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

THREE years have rolled by, since this college came into existence; and now, while I am presenting this report, we are approaching the completion of the fourth year. This college, in the metropolis of the state, had been a long-felt want and it would still have remained a dream but for His Grace, Archbishop Mar Ivanios, the founder and patron of this college. His high ideal, unique personality, masterful will, tenacity of purpose, devotion to the cause of education and self-sacrificing spirit, have all combined to make this institution, the marvel that it is today.

Our college campus, is unique, in the State, both in the extensive area (of 170 acres) it covers, and the enchanting panorama it commands all around from this elevated spot. Nearly six years ago, this locality was an abandoned one, as the home of jackals that regularly joined in nightly chorus, of venomous snakes leering out of cracks and crevices and tip-toed ghosts roaming around, in their nocturnal regime. But to the surprise of

*Presented by the Principal on the College Day, 1952-53.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

all, the whole place has changed overnight. Today, it has become a bee-hive of youthful energy and intellectual activity. Hundreds of young faces beaming with rosy hopes and bubbling with life and vitality, are a common sight in every part of the campus. Since I took up residence in the campus, I don't hear any chorus of jackals except at the after-supper recreation in the hostel grounds; nor do I see any tip-toed ghosts here, except after the nightshow of the neighbouring theatre.

In the three short years of existence, this institution has achieved much, though a great deal still remains to be accomplished. One building is complete, and the main building is rising to the second floor. Two magnificent blocks for the hostel, with the most up-to-date equipments have been constructed. A large stadium is reaching its final stage; playgrounds are being expanded; but more than all these, the pattern of the life of college is taking its shape after the ideal of its venerable founder. All these look like coming out of magician's wand and people say, His Grace possesses an Aladdin's lamp; but we, who are proud to be his associates know that this Aladdin's lamp is none other than His Grace's unbounded trust in God. It is this that gives the magic to his actions and explains why everything he has touched is made superlative.

His Grace fell ill in the month of May. His illness was a great blow to this institution and to all of us. He is truly the father of this institution, its creator and strong support. Those of us who have been keeping close contact with him, know how much he is preoccupied with the moral, intellectual and physical welfare of each and every student and teacher. His interest and ambition have always revolved around the objective of moulding young men for useful citizenship. His Grace's illness has been protracted for several months, through alternative periods of hope and despair; and now it has taken a turn for the better though the progress appears to be very slow. We pray God to spare him for many more years and to bless his endeavours with success.

We are happy at the singular honour our college has achieved in having the Rev. Fr. Benedict of our staff elevated to Episcopacy. He has become Bishop Auxiliary to the Archbishop of Trivandrum. We pray that the Almighty bless him with long life and success in his pastoral endeavours.

History: This college was started in June 1949 with the Junior B. A class in Economics and Junior Intermediate, in History groups. The strength at that time was only 145. In the second year, first and second groups were added to the Intermediate class and the strength rose to 641; and in year 1951-52 our strength further rose to 1011; and in March 1952 we presented our first batch of Intermediate candidates of the science groups, for the University examination.

At the beginning of this academic year 1952-53, thanks to His Grace's interest and enthusiasm, we introduced B. Sc., class of the Botany main and Zoology subsidiary group and admitted 32 students. Now our strength stands as follows:—

Intermediate Junior	First	group		117
,,	,,	Second	,,	148
,,	,,	Third	,,	71

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Intermediate Senior First group		131
" " Second	"	185
" " Third	"	115
B. A. Junior		45
B. Sc., Junior		32
B. A. Senior		63

Staff: The staff of the college continues more or less with the same personnel as in the last year.

The most important event of the year is the nomination of Rev. Fr. Benedict, the Vice-Principal of the College as the Auxiliary Biship to His Grace. Rev. Fr. Tos. Mathew, M. Sc., L. T. is therefore appointed as the Vice-Principal.

English: Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A. Ph. D., (London) a teacher of long experience, who has retired as the head of the department in English in the University, has joined us, as the head of the department of English in our college. Mr. K. Narayanan Nair, M. A., also joined us as additional lecturer, at the beginning of this year.

History and Economics Department: The staff of the History and Economics Department continues as in the previous year with the addition of Mr. Lawrence Lopez, B. A. (Hons.).

Biology: With the introduction of the course for B. Sc., Botany, Professor J. Srinivasan, a senior teacher has been appointed as chief of the Botany Department, and Mr. A. N. Namboodiri, M. Sc, as lecturer.

Chemistry: Mr. K. M. Antony, B. Sc. and Mr. P. I. Eapen, B. Sc., who were on the staff of Chemistry last year left for higher studies; the following have been appointed to this department this year: Mr. O. P. Abraham, M. Sc., Mr. C. P. Xavier, M. Sc., Mr. H. Srimulanathan, M. Sc., as lecturers, Mr. V. C. Joseph, B. Sc., and Mr G. Chidambarasubramonia Iyer, B. Sc., as demonstrators.

Physics: In the Physics department Mr. V. V. Abraham, M. Sc., Mr. Zachariah Mathew, B. Sc., and Mr. P. V. Oommen, B. Sc., joined the staff.

Malayalam: Mr. Thottam Rajasekharan, M. A. was appointed in the Malayalam staff in the place of Mr. Parameswara Sastri.

Hindi: In the Hindi department, Mr. P. J. Joseph, R. B. V., took the place of Mr. Muthuswamy Iyer.

Logic: Our Logic lecturer, Rev. Fr. Philip C. Pantholil was transferred to the Archbishop's House and was appointed Secretary to His Grace and Procurator of the Archdiocese.

To add to the efficiency of our work and for the greater benefit of our students, we have, this year, increased the strength of the staff.

Discipline and Study: With the halting of the wayward and tumultuous deviations of students, order, seriousness and studiousness have happily returned to colleges. I am sure none would expect this infant institution of three years to match, and much less excel, the achievements of other colleges of longer standing and of greater maturity and resources. Taking all things into consideration, we have much to be gratified of the past and hopeful of the future. It is no mean credit to us that the only first class in B. A. examination in Economics under this University in 1951-52 is from our college.

Games and Sports: Along with our earnestness in the moral and intellectual development of our students, we have

paid ample attention to the health and physical formation of our students under our able and enthusiastic Physical Director. We are expanding the facilities for games and intensifying their usefulness to each and every student.

In this connection, I cannot help mentioning with pride and happiness, and in gratitude to His Grace, that our stadium is nearing completion. This will be an object of envy for every other college in the state. Our sincerest thanks are due His Grace the Archbishop and Rev. Fr. Seraphion for the magnificent stadium. This is another token of His Grace's keen interest and paternal solicitude for the college. I am happy to inform you that some of our students achieved remarkable ranks in the Olympic sports and intercollegiate tournaments. Special mention must be made of Thampy Mammen, II U. C. for his outstanding achievements among the players selected by the University for the Intervarsity Football tournament. K. K. Koruth, of IV U. C., and R. Selvin of III U. C. were also selected by the University to represent at the Intervarsity volleyball tournament held in Annamalai. Our football and volleyball teams came up to south zone finals, but we lost by sheer ill-luck. A. Thomas Varghese of III U. C.. was selected by the University to play at the Intervarsity Hockey tournament.

This year we have completed two more Tennis courts, and it is a matter of gratification that our students are taking great interest in this game.

Residence and Hostel : We have been most anxious to find good living quarters for such members of the staff as are from outside the city. There is a bungalow about three furlongs away from the campus, belonging to the Archdiocese and which His Grace very kindly placed at our disposal, for use by members of the staff. Before His Grace fell ill, he pushed through the construction of staff-quarters known as Goretti Home within the campus itself. It is now occupied by six members of the staff including the Principal and two priest-students. We are particularly grateful to His Grace for his benevolence and also for kindly blessing the house and saying the first Mass in our beautiful little chapel. It may be noted that this is a memorable event as it was His Grace's first public appearance since his illness.

Students' Residence : We have the college hostel accommodating 275 students of all creeds and communities. Inspired by His Grace's ideal, we are doing our best to create and foster better understanding and harmonious living among students of different groups and denominations. We earnestly hope that the life in the hostel will be a training ground for living in peace and harmony on the larger level of citizenship. It is with this noble purpose that His Grace is trying to make this college a residental institution. We are giving them all facilities of an uptodate character such as Radio, shower bath, flush outs etc.

About 37 per cent of students are living in the college hostel ; 10 per cent in recognised hostels ; 35 per cent either with distant or near relatives and 18 per cent in private lodges. The city and suburbs are divided into zones and each zone is placed under the charge of two or more members of the staff who visit the residence and make periodical reports.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

His Lordship, the Bishop Auxiliary has been the warden of the hostel from its inception. After his nomination to the present position, it has fallen to the lot of the principal to be in charge of the college hostel. This burden of the Principal has been very much lightened by the great help of Rev. Fr. George Malamcharuvil, and supplemented by Mr. A. G. Xavier B. A., and Mr. P. A. Rajan B. A.

Extra-curricular activities: The following associations provide for extra curricular activities: History association, Economics association, English Literary and Debating society, Science association, Associations for Malayalam, Hindi and Syriac literature, and Arts association comprising of the Dramatic Club, Painters' Club, Photographic Club and Music Club. The Vice-Presidents and secretaries of these associations deserve our thanks for the work they have done.

I am glad that the students guided by their teachers have been taking keen interest in these associations and clubs. Speeches of outstanding men in particular fields of learning and leadership were a feature of their activities; and the various clubs have been particularly active in staging dramas, holding music concerts, encouraging painting and organising competitions in photography. Tours and picnics of scientific and artistic interest have also been frequent.

This academic year is one of satisfaction and joy at what we have accomplished. This is all due to my colleagues who did their duty so well and the students who responded to our call. Theirs was the daily drudgery of teaching and studying. I thank them all. I also thank the clerical and other staff who form the core of the administration of the college.

I raise my heart in humble homage and in deep indebtedness to the Giver of all gifts and the Father of all nations and men, the Almighty God, whose Merciful Hand has been visible amongst us through many a trial of hardship and anxiety. He gives the meaning and the purpose to our life and He is also the basic synthesis of all we know, of all we do, and of all that we are; without Him, our learning falls in shreds and tatters, and all our efforts are futile. I take this occasion to consecrate this college and every member thereof to that Supreme Being, that He may illumine our minds and give strength to our will, and that by doing His Adorable Will, we shall bring peace and happiness to us and to all around.

I wish above all, to express my deepest gratitude to His Grace, the Founder and Patron of this College. His advice and encouragement, have been vital to me and to the success of this college. He has ever been a tower of strength and a beacon of light to all who have come in contact with him. When I see him day after day in declining health, I am reminded of what General McArthur, on his enforced retirement from service, said: "Soldiers don't die, but they fade away". In penalty for his overwork for our college and by the inexorable law of nature, his mortal strength is fading away and we are faced with a deepening gloom which cannot be quickly and easily dispelled and a widening void which can hardly be filled up. But he has placed us in the broad light of enduring trust in God and that holds the key to a successful future.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

I am also deeply thankful to another figure, very little known, but very frequently seen, at the carpentary, at the mason's work: and at the levelling of grounds: a figure clad in saffron robe: he is the architect of our buildings—I mean Father Seraphion. In scorching heat as well as in soaking rain we find this figure at his post of duty. On behalf of the college I offer my sincerest gratitude to him.

I offer my particular thanks to Rev. Fr. George Malancharuvil, the Bursar of the college, for his vital help in the management of our finance. In my ambitious moods, my thoughts have been more on the interests of the college and less on the financial limitations. The Bursar has been pinched a little too unkindly and a little too frequently. Despite this indiscretion on my part, the good Bursar always, kept the money running. My thanks to him.

Within the short period of four years, our college has been able to carve out for itself a place of eminence and distinction. Our college stands for a specific ideal, for definite principles and for a particular pattern of living. They have for their basis, eternal truths that time cannot wear away and climes will not change—truths which stand for all time, for all places and for all people. It is the only way that leads to progress, prosperity and peace.

This one week has been a precious period in my office. I have seen some young men with extraordinary talents, with nobility of character, spirit of service and uprightness of heart. My experience of them has enriched my mind and emboldened my vision. I am sincerely thankful to you all, my dear students, and especially the volunteers for their very generous and magnanimous service. I take this occasion to express my deep appreciation of their service, as volunteers at the Consecration, at the reception party and today, at the College Celebrations. We see beautiful decorations all around. This is because our students have worked night and day to make these functions a great success.

I thank you all.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

COLLEGE DAY.

The Founder and Patron.

Fr. Principal reading the Report.

After the day's work at the College.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Mr. M. Ruthnaswamy giving his Presidential Address.

Mr. C. A. Sheppard, M. A. speaking.

CHINESE PUZZLE (ENGLISH)
Staged on the College Day.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"അകവും പുറവും"
Staged on the College Day.

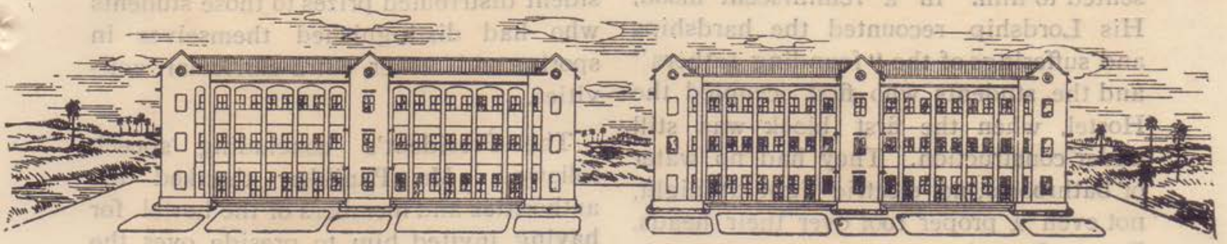

Hostel Day Celebrations.

THE Hostel Day was celebrated this year on Thursday, the 12th February, with unprecedented magnificence and splendour, as the authorities and members of the hostel availed themselves of this occasion to accord a grand reception to His Lordship the Rt. Rev. Dr. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., who, until recently, had been warden of the hostel.

The alley leading from the college to the hostel and the hostel quadrangle itself were beautifully decorated with arches and festoons, and brightly illuminated with myriads of electric lights of diverse hues. The celebrations began with the arrival of His Lordship Rt. Rev. Benedict Mar Gregorios, and His Grace the Most Rev. Mar Severios, Bishop of Thiruvalla, who were received at the main arch near the college, and taken in a procession along the decorated route to the hostel quadrangle, to the accompaniment of a marching tune struck up by the State Police Band which was in attendance. After the garden party during which a fancy dress competition was held, the meeting began, presided over by Sri. P. R. Parameswara Panikkar, Pro-Vice-Chancellor of the University of Travancore. Mr. A. G. Xavier, B. A., Assistant Warden, welcomed the gathering Rev. Fr. George Malancharuvil, Warden, read and presented an address to His Lordship the Rt. Rev. Benedict Mar Gregorios on behalf of the authorities and members of the hostel.

In his introductory speech, the president, Sri. Parameswara Panikkar spoke in praise of the great qualities of the new bishop, and exhorted the students to follow him by cherishing high ideals in life, cultivating habits of virtue and integrity, and acquiring a broad outlook and wide sympathies that are the marks of culture.

Mr. K. V. Oommen, Senior B. A. student and Mr. Babu George of the Senior Intermediate class proposed toasts to His Excellency. Mr. K. M. Chacko, Junior B. Sc. student, proposed the toast to the outgoing students; Mr. Thampy Mammen, Senior Intermediate student, who replied to his toast on behalf of the outgoing students bade farewell to the Juniors in touching terms.

In his reply to the toasts, His Lordship thanked the members of the Hostel for their kindness and love, and particularly for the beautiful pectoral cross

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

and chain of gold which they had presented to him. In a reminiscent mood, His Lordship recounted the hardships and sufferings of the "founding fathers" and the students who first occupied the Hostel, when the first block was still under construction. They had no water or bathrooms, no electric light at night, not even a proper roof over their heads. Dust collected in their rooms, covering the floor like a thick carpet, settling on their books and clothes, colouring their very skin brown. Jackals howled at night and disturbed their sleep, cobras and other venomous reptiles appeared in every nook and corner. But they bore it all, patiently and bravely, setting an example of endurance and fortitude to the generations of students who were to come after them. His Lordship thanked the members of the hostel for the co-operation they had given him, and the affection they had shown him. He thanked the members of the staff who had assisted him in the administration of the hostel.

After His Lordship's speech, the president distributed prizes to those students who had distinguished themselves in sports and other extra-curricular activities.

The President's concluding speech followed. Mr. Panikkar thanked the authorities and members of the hostel for having invited him to preside over the function. He appealed to the students to make the best use of the facilities for study and character-development offered to them in the hostel.

The audience was then treated by the members of the hostel to various entertainments which were highly appreciated.

Special mention must be made of the fact that the State Police Band was in attendance throughout and that the lively tunes they played contributed greatly to the success of the function.

The celebrations came to an end at about 10-30 P. M.

Debt: The only thing that doesn't grow smaller when it's contracted

* * * * *

Bank: An institution where you can borrow money if you can present sufficient evidence that you don't need it.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Reception

To

His Lordship The Rt. Rev. Dr. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D.

AN important function held this year was the reception accorded to His Lordship the Rt. Rev. Dr. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., by the staff and students of the college on Friday the 30th January, 1953. His Lordship had been the Principal of the college for two years and Vice-Principal for another two years when he was chosen by the Holy See to be the Auxiliary Bishop to the Archbishop of Trivandrum. During the years he was Principal, he had won the esteem and affection of the staff and students of the college, and it was therefore with great enthusiasm that they organized the reception.

The function began with tea at 4-30 P. M. The meeting which followed was presided over by His Lordship the Rt. Rev. A H. Legg, M. A., Bishop of the Church of South India. In his introductory speech, His Lordship paid a glowing tribute to the qualities of His Lordship Mar Gregorios.

After the introductory speech, Mr. T. M. Mani, M. A., read the address, printed copies of which had been distributed among the audience.

A beautiful cross, (such as is used by the bishops of the Malankara Rite in blessing the people) fashioned in gold and studded with precious stones, was then presented to the new bishop by Mr. V. Radhakrishnan of the IV U. C. on behalf of the staff and students of the college.

Next came speeches and recitations. Professor K. Mammen, M. A., made a humorous speech, recounting various incidents and anecdotes that marked His Lordship's long association with the college. Professor G. Vaidyanatha Aiyar, M A., and Mr. Venantius D'Cruz of the Senior Intermediate class read poems in Malayalam and English respectively in honour of the chief guest. Mr. T. K. Rajasekharan, M. A., and Mr. R. P. Damodaran Nair of II U. C. made speeches suited to the occasion, the former in Malayalam, and the latter in Hindi.

His Lordship's reply was very touching. He recalled his long association with the college, and declard that it was extremely painful to him to leave the dear institution. He assured the audience that though his new duties would be numerous and exacting, he would never forget the college but dedicate himself to its well-being.

The function came to a close with the president's concluding speech, vote of thanks proposed by Mr. N. Krishnaswamy, Senior B. A., student, and the singing of the National Anthem.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Reports of Associations.

WE have eight College Associations, *viz.*, Arts, English, Economics, History, Science, Malayalam, Hindi, and Syriac.

The activities of these Associations began early this year.

Rev. Dr. N. A. Thomas has been the *ex-officio* President of all the Associations. Members of staff who were nominated, acted as Vice-Presidents to advise and guide the activities of the various Associations. Each Association has a Secretary elected by the students from among themselves. The following is the list of the names of the various associations, their Vice-Presidents and Secretaries.

Name of Association.	*Vice President.*	*Secretary.*
1. Arts	Mr. C. T. John, M. A.	K. N. John, III U. C.
(*a*) Music		
(*b*) Drama	Mr. T. K. Rajasekharan M. A. & Mr. P. A. Rajan B. A.	
(*c*) Painting	Mr. P. J. Joseph	
(*d*) Photography	Mr. P. K. John, B. Sc.	
2. English	Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A. Ph. D. (London).	P. John, III U. C.
3. Economics	Rev. Fr. Benedict O. I. C., M. A.	V. A. Varughese, III U. C.
4. History	Mr. P. J. Joseph, M. A.	M. V. Joseph, II U. C.
5. Science	Rev. Fr. Jos. Mathew, M. Sc. B. T.	M. M. Abraham, II U. C.
6. Malayalam	Mr. G. Vaidyanatha Aiyar, M. A.	Daniel Abraham, II U. C.
7. Hindi	Mr. C. G. Abraham, B. O. L.	M. S. Hashir, II U. C.
8. Syriac	Rev. Fr. John Mathew Elenjileth, Ph. B.	K. P. Eapen, II U. C.

The election of the office bearers was conducted on August 14, 1952.

The work of all the Associations was formally inaugurated by Rev. Fr. Jerome D'Souza, S. J., of the Indian Institute of Social Order, Poona (formerly Principal, Loyola College, Madras, and Deputy Leader, Indian Delegation to the U. N. O.), on 6th October, 1952. As a man of unique experience he made a fervent appeal to the students to cultivate the art of public speaking and in his stirring address he emphasised the value of team work in academic life.

Individual associations were later inaugurated by eminent men.

Arts Association : The Arts Association was inaugurated by Mr. P. K. Vikraman Nair, B. A., B. E. E., the eminent actor.

Four clubs were formed under the auspices of the Association.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Dramatic Club enlisted the service of the best actors and also gave some training to new comers. It staged a variety entertainment on the occasion of the inauguration of the Association.

The Music Club was formed for the first time in the college with a dozen members. A competition in music was held and prizes were awarded. A successful attempt was made in drawing out the latent talents of many members. On several occasions, the orchestral party added to the success of the variety entertainments.

The Painters' Club was also a novel attempt and a competition was held in portrait drawing and scenery sketching. Mr. P. J. Joseph, who was its director gave it a lead. This year, for all the college entertainments, the entire dramatic make-up was done by the Painters' Club.

The photographic club was functioning regularly. Monthly photographic competitions, instructions and courses in developing and printing and occasional picnics enlivened the activities of the club; and a large number of students made use of the small studio constructed in the college.

English Association: The association was inaugurated by Sri M. K. Devassi, Labour Commissioner, Travancore-Cochin State. He made an inspiring speech on the importance of speech-making in modern democracies, and how the speech-making talents of students can be developed into useful action. Mr. G. Kumara Pillai, M. A. of the University College, Trivandrum, gave the inaugural address.

A parliamentary debate was conducted on 25th October, 1952 with Dr. A. Sivaramasubramonia Aiyar, M. A., Ph. D. (London), in the chair. The subject for debate was, 'Compulsory social service for graduates." M. Abraham, IV U. C. moved the motion for and Joseph Venantius D'Cruz, II U. C., against. P. Sadasivan IV U. C. and V. C. George, III U. C., supported the motion and P. John, III U. C. and P. V. Joy, II U. C. opposed. The motion was put to vote, but was defeated. Rev. Fr. Principal, spoke a few words of appreciation and encouragement.

Another debate was conducted on 4th December 1952, with Professor V. K. Kurien, M. A., in the chair. The subject debated was "Disarmament is the best policy for peace." P. John, III U. C. moved the motion and Joseph Venantius D'Cruz, II U. C. opposed; P. V. Joy, II U. C. and Joseph Thomas, I U. C. spoke in support of the opposition. The motion was put to vote and was carried.

An Essay competition and an Elocution competition were also held. Two subjects were given for the Essay competition namely "The achievements of the Government of India" and "the purpose of literature." Mathew Kuncheria of the Senior B. A., came first and P. John Junior B. A., second in the essay competition. The subject for the elocution competition was "The division of the country on a linguistic basis." P. John, III U. C. got first prize and Joseph Venantious D'Cruz, II U. C. second prize.

Hindi Association: The association was inaugurated by Sri Krishna Rao, M. A. of Allahabad with Rev. Fr. Principal in the chair. The inaugural

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

address stressed the importance of Hindi and the need of studying the language.

An elocution competition and an essay competition were conducted. R. P. Damodaran Nair, II U. C. got first prize for both and Jeevarathnam Nadar, II U. C. was second for the elocution and V. Thankappan Pillai, II U. C. second for the essay.

***Syriac Association*:** The association was inaugurated by Very Rev. Remban K. V. Geevarghese of Thiruvithamcode. In his address, he emphasised the importance and need of studying the language.

***Economics Association*:** The association was inaugurated by Mr. P. S. Abraham, B. A., M. Ed. (Leeds), Registrar, University of Travancore. In his inaugural address, he emphasised the need of strict discipline among the students.

An extraordinary meeting of the Association was held on 27th October 1952 to observe the United Nations Day. The meeting was presided by Rev. Dr. N. A. Thomas. In his presidential address he stressed the point that humanity was at cross roads today, and that two great ideologies, human freedom and totalitarianism were at war and trying to gain mastery over men's minds and hearts. In the welcome speech, Mr. P. J. Joseph M. A., described the circumstances under which the U. N. O. was formed. Mr. K. P. Gopala Menon, Bar-at-law Retired High Court Judge, Trivandrum, spoke on the occasion.

An ordinary meeting was held on 16th November 1952 with Rev. Fr. Benedict O. I. C., (now His Lordship Mar Gregorios) in the chair. John K. Mandapathil, III U. C., spoke on "The five year plan of India." Interesting and instructive criticisms were made on the subject.

***History Association*:** The association was inaugurated by Mr. Rajan, M. A. of the University College, with Rev. Dr. N. A. Thomas in the chair. Mr. Rajan gave an inspiring and instructive speech on the occasion.

***Science Association*:** The inaugural meeting of the Science Association was held at 3 P. M. in the College Hall on 20th October, 1952 under the Presidentship of Dr. Axel Hojer M. D. Odort. Han. D. (stockhom) (formerly of the World Health Organisation), Principal, Medical College Trivandrum. Rev. Fr. Jos Mathew M. Sc. B. T., gave the welcome speech. In his inaugural address, Dr. Hojer, spoke on "Science and Modern Medicine." From his experience in different countries and in different fields of work, he showed how the modern scientific progress is made use of in the field of medicine. It was indeed a very interesting and inspiring talk.

Then, Mr. K. G. Rama Panikkar, M. A., L. T., Lecturer in Chemistry, Intermediate College, Trivandrum, delivered a speech on 'Achievements of Modern Science.' He pointed out the various discoveries and achievements especially in Physics, Chemistry and Biology, that have contributed much to the modern life of man.

The meeting came to a close with the vote of thanks by the Secretary.

Under the auspices of the Science Association there were study tours and picnics to places of scientific interest, such as Cape Comorin, Veli lake, Ponmudy hills, Padmanabhapuram palace, Aruvikarai dam, etc.

PICNICS

Staff Picnics 1952-53.

By a member of the staff.

THE members of the College staff are happy and fortunate because the Principal and others interested in the college realise the fact that the best way to increase efficiency, to promote happy social relations, and to get rid off ennui and the "inertia of rest", is to encourage and help various picnic parties of staff members and students.

From the heights of the Anamalai Hills at Munnar, from Peermade and from the Ponmudi Hills to the depths of Mathirthirtham and Pithirthirtham at Cape Comorin, from the Western Ghats to the Arabian sea, every attractive hill and dale, river and backwater, bathing ghat and boat jetty have thus become object of exploration, by members of the college.

In the year under review there were three interesting staff excursions. In our first term excursion to Munnar and Deviculam, we travelled about 400 miles up and down from sea level, to 6000 ft. above sea level. In the long journey and camp life every one forgot official seriousness and responsibility and enjoyed life in child-like abandon and untired simplicity. The party visited many beauty spots, tea-gardens, factories, the famous Pallivasal hydro-electric installation, etc., in the High Ranges. On the return journey we halted at the Opra Estate, Nellimattam, for a night, and the next day we visited the College buildings of Moovattupuzha and Palai and the sacred burial ground of Sister Alphonsa at Bharananganam, and reached Trivandrum after five days to continue our work with greater efficiency and enthusiasm.

In the second term we went out to Vizhinjam (the Brin John of early Dutch

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

and English traders). It was one of the earliest centres of trade, and has played an important part in the early history of Travancore. It was also the first English settlement in Travancore and in 1644 it was granted to the East India Company by Unnikerala Varma, to erect a factory there. During the 10th and 12th centuries, the town came under the sway of the Cholas; later it became a Dutch factory, and in 1505 it was sacked by the Portuguese. Then for some years it became an English factory, but with the establishment of the Anjengo fort, the importance of Vizhinjam declined.

Our next halt was at Kovalam, where all those who desired to have a sea bath enjoyed it in the calm Kovalam cove for some time. Sumptuous tea was provided by the organisers, which was quite welcome after the refreshing sea bath.

In the third term, we visited Veli Lake, and its outskirts which lie at a distance of about four miles from the City. Veli lake looks like an expanded canal; on one side the shore is overhung by a cliff, and the other side is bounded by an extensive range of coconut plantations. On our way to the lake we halted at the Rubber Factory, and the Manager allowed us to go round and study the various stages of the manufacture in the factory. We returned home after 7 P. M., feeling quite fit and fresh for the morrow's work.

The Newman Association.

Report for the academic year 1952-53.

The Newman Association began working with Rev. Fr. Principal, as the President and Mr. O. P. Abraham as the Secretary. The activities of the Newmanites were limited to discussion on general subjects having some bearing on religion or morality. The topic that aroused the keenest interest was 'The role of Catholic intelligentia in the apostolate of the church'. The discussion was initiated by Rev. Fr. Benedict, O. I. C., M. A., (now His Lordship Bishop Mar Gregorios) and all members actively participated in it. Four members of the Association attended the combined conference of the All India Catholic University Federation and Newman Association held at the Loyola College, Madras, in December 1952. A retreat for the members of the staff was conducted in December, 1952, under the auspices of the association.

O. P. Abraham, M. Sc.,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Sodality of Blessed Virgin Mary.

Report for the academic year 1952-53.

THE working of the Sodality began with the election of the office-bearers on the 21st July 1952, under the supervision of Rev. Fr. Philip C. Pantholil, then Director of the Sodality. Messrs. Cletus C. Xavier III U. C., T. A. Abraham II U. C. and A. G. Oommen II U. C. were elected Prefect, Secretary and Tresurer, respectively. Messrs. C. T. Kunjumathen, Babu George, P. A. Mani and Joe Mathew of the Senior Intermediate class were elected councillors. When during the year, Rev. Fr. Philip Pantholil was transferred to the Archbishop's house, Rev. Fr. Jos Mathew M. Sc., B. T., was appointed to succeed him as Director.

The inaugural meeting of the Sodality was held on the 15th of August, 1952, Feast of the Assumption of Blessed Virgin Mary. Rev Fr. John of the Cross, Provincial, Carmelite Monastery, Trivandrum, delivered the inaugural address. The speaker stressed the special need of devotion to our Blessed Mother in modern times and explained clearly the various aspects of the subject. Mr. A. G. Xavier, B. A., in the course of a short speech, made practical suggestions as to how we can foster the devotion to our Blessed Mother in ourselves and in others. Mr. M. K John, spoke on 'Our Lady of Fatima' and insisted upon the need of prayer and penance.

Under the auspices of the Sodality, we conducted study circles on almost all Saturdays. Various topics like 'Just wages', 'Strikes and Lockouts', 'Trade Unions', 'Adult Sufferage in India', and 'Possibilities of forming a Christian Party in India, were discussed. A short commentary on chosen passages from the Bible preceded every meeting. We are very glad to mention the fact that all the members took active part in all these discussions. The study circles were conducted under the guidance and supervision of Rev. Fr. Benedict, O. I. C., M. A., now the Auxiliary Bishop to the Archbishop of Trivandrum. We take this opportunity to thank His Lordship for his generous help, enthusiastic participation in all our activities, and able guidance. We also thank Rev. Father George Malancharuvil, for his invaluable and constant encouragement.

On the 1st of December, 1952, the Feast of the Immaculate Conception, Rev. Fr. Director received twenty four new members into the Sodality. On most Saturdays and on important feast days of B. V Mary, the Director preached short sermons on our Blessed Mother, after the Little Office and general communion.

On the 2nd February 1953, the Feast of the Purification of the Blessed Virgin Mary, we conducted a candle light procession which started from the Hostel Chapel and ended at the Bethany Asramam. The Rev. Fathers and other catholic members of the staff, as well as the people of the Nalanchira parish took part in this function.

In conclusion we express our thanks to all those who helped us during the year, and particulary to Rev. Fr. Jos Mathew, our Director.

T. A. ABRAHAM, *Secretary.*

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Catholic Students' Union.

Report for the year 1952-53.

IT is with great satisfaction that we look back upon the four years that have passed sin e the Catholic Students' Union was inaugurated in the college. We were first under the guidance of Rev. Fr. Benedict, O. I. C., M. A., who has now been called upon to shoulder greater responsibilities as the Auxiliary Bishop to His Grace Mar Ivanios, Archbishop of Trivandrum. Full of joy aud exultation at his elevation to the episcopacy, we wish our dear father "ad multos annos".

The Catholic Students' Union functioned this year with the following office bearers:

President: P. G. Abraham.

Secretary: Joseph Venantius D'Cruz.

One representative for each University Class.

Under the guidance of His Lordship Benedict Mar Gregorios, the C. S. U. conducted a pilgrimage on foot, visiting all the churches in the town and a few in the suburbs. Being the first of its kind, and having been conducted for the recovery of His Grace Mar Ivanios who was then very critically ill, no fewer than four newspapers published lengthy accounts of this pilgrimage.

Another great event was our trip to Madras to participate in the All India Catholic Youth Congress held there in December 1952, when 2500 boys and girls from the north and the south and the east and the west of India gathered at the Loyola College to hear some of our great Catholic leaders speak on problems of national and international importance. We make use of this opportunity to congratulate and express our gratitude to Rev. Fr. Ceyrac, S. J., our National Director, who organised this Congress, and made it a great success.

Besides ordinary meetings, which were conducted frequentlv, two extra-ordinary meetings were held during the course of the year. The first was addressed by Sri Lawrence Lopez, lecturer in History, who spoke on 'Peace'. At the second, Sri E. J. Carri, lecturer in English, analysed some "modern problems", which Catholic students face today, and indicated how these problems, which are peculiar to our "unworshipping age" can be tackled successfully.

We are happy to note that Rev. Father Principal is much interested in all our activities and rendering all possible encouragement. On the first of February a Social was held by the C. S. U., the Newman Association and the Sodality combined. The meeting that followed the social was presided over by that dynamic personality, Fr. Burcke, S. J., Professor of Philosophy at St. Paul's Regional Seminary, Trichinopoly. Rev. Fr. Jos. Mathew, M. Sc., B. T., welcomed the gathering. The speakers were Miss Thresiamma Thomas M. Sc., Lecturer, Women's College, Trivandrum, Professor P. V. Ulahannan Mapillai, M. A., of St. Berchman's College, Changanacherry and Mr. M. K. John. of the III U. C. of Mar Ivanios College. At the end of the meeting, Rev. Fr. Joseph Nedumchira's play "Thaptha Bashpam" was staged very successfully by the members, under the able guidance and direction of Sri A. G. Xavier, B. A., of the English Department.

JOSEPH VENANTIUS D'CRUZ.
Secretary.

STAFF PICNICS.

At Kovalam beach 1 & 2. At Veli lake 3 & 4. At Devikulam Heights (over 6000 ft. above sea level) 5 & 6.

PHOTOGRAPHIC CLUB PICNIC AT ARUVIKKARA.

Aruvikkara water Dam.

Moving around.

Watching the fish under the bridge.

Down from the hill.

Enjoying a drink.

Stretched out.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY.

Sports and Games.

Report for the year 1952-53.

WHATEVER may be said about the attitude of students towards academic pursuits nowadays, there is no doubt that they are as enthusiastic now as ever about physical education. At least such is the impression produced by the keen interest which students of the Mar Ivanios College have evinced in sports and games during the current year.

The year's activities began with the election of the office-bearers of various clubs, early in July 1952.

Sports Club :

Secretaries: A. Thomas and K. A. Chacko.

As our stadium is not yet completed, and as the grounds in the city are far away and difficult of access, our facilities for sports-practice are very limited. Nevertheless, our students gave a good account of themselves in the inter-collegiate and Olympic sports meets. College Day sports were conducted during the second term in three groups; Juniors, Intermediates and Seniors. The following were declared champions:

Juniors: V. George, II U. C.

Intermediates: Daniel Abraham, II U. C.

Seniors: A. Thomas, II U. C. and K. A. Chacko, IV U. C.

Football Club :

Captain: Thampy Mammen.

Vice-Captain: Isaac John.

Our team competed in all the open tournaments held in the City, and produced a favourable impression on the spectators. In the Inter-collegiate Tourname t, we came up to the finals. Of our players, Captain Thampy Mammen was selected to play in the University team. Activities during the year included seven practice matches and a match between the staff and the students.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Hockey Club.

Captain: Joy Mathew.

Of all popular games, Hockey is almost the worst played in South India, and particularly in Travancore-Cochin. Students of the Mar Ivanios College offer no exception to the general low standard. With this proviso, however, it must be stated that our students have shown themselves to be able to hold their own against all comers from Travancore-Cochin. In the Inter-collegiate tournament we came up to the semi-finals, losing the match to the Engineering College.

Volley Ball Club.

Captain: K. K. Koruthu.

Vice-Captain: K. V. Oommen.

The Volley-ball team this year was exceptionally good. Two of the players, Captain K. K. Koruthu and R. Selvin, were selected to play in the University team. Our boys gave a good account of themselves in all the tournaments, in which they participated.

Basket Ball Club.

Captain: T. O. Thomas.

Vice-captain: K. M. George.

Many practice matches were played during this year, and a friendly match was played between the staff and the students. Though our players are tough and determined, our team suffered defeats in the tournaments in which we participated, chiefly owing to lack of practice. One of our players, K. M. George was selected to play in an All-Travancore – Cochin team.

Cricket Club.

Captain: Babu George.

The lack of a proper practice pitch and field was keenly felt by our young cricket team. But our boys did not hesitate to take part in the Inter Collegiate Cricket tournament—and lose. There should be nothing but praise for their courage and enthusiasm.

Tennis Club.

Secretary: N. Krishnaswamy.

As only one court is available, many applications for membership in the club had to be turned down. Two more courts are under construction and will be ready for use next year.

The year's activities were wound up with the election of office-bearers for the ensuing year (1953 – 54).

Sports:	*Captain.*	John B. Clement, III U. C.
Football:	,,	C. A. Mathew. II U. C.
Hockey:	,,	Thomas Varghese, III U. C.
Volley Ball:	,,	R. Selvin, III U. C.
Basket Ball:	,,	M. Simon, I U. C.

I cannot conclude this report without recording the gratitude of the various clubs to the authorities, especially to the Rev. Fr. Principal, for the encouragement they have given to us during the year.

E. J. JACOB, B. Sc.,
Physical Director.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Our Diary.

1952. JUNE 2 Junior students flocking to the campus, Hostels humming with life.

9. Classes begin; Roll call of seniors taken. Candidates seeking admission into the junior classes streaming in, anxious and fearful about their chances of admission.

16. R. Raveendran Nair, II U. C., passes away. A condolence meeting of the staff and students held to express sympathy with the bereaved family.

20. Meeting of the Heads of Departments.

25. List of candidates selected for the B. Sc. course, announced.

Compulsory games started. Playgrounds become alive with energetic youngsters vying with one another to excel at various sports and games.

JULY 1. B Sc. classes begin. Prof. J. Sreenivasan takes charge of the Biology Department.

12. Staff meeting.

24. Football match between our team and the Engineering College team at the University stadium.

25. Meeting of the Pax Romana

31. Informal opening of the College stadium.

AUGUST 6. A group of students of the California University visits the College and discusses with the staff and students.

8. Dr. J. Saunders Redding of the United States of America, well known writer and author, addresses the staff and students.

13. Nominations for the varicus offices of the College associations approved.

Election fever and canvassing stunts. Heavy rain of election notices.

14. Election of Office-bearers; casting and counting of votes.

15. Inauguration of the Sodality of the B. V. Mary.

Celebrations of Independence Day.

23. First terminal examinations begin.

Football match between the Trivandrum Rovers Club and our team.

29. Closed retreat for Catholic students of the College,

30. College closes for Onam holidays.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

SEPTEMBER

1. Mr. A. V. Varkey, M. A., Head of the Department of Physics, marries.

16. College reopens after the Onam holidays.

20. Inaugural meeting of the Pax Romana and the Newman Association.

Tuberculine test and B. C. G. injections for the staff and students.

22. Fr. Thomas Purackal S. J., addresses the staff and students.

23. Re-examinations begin. The sluggards and the dodgers become sadder and wiser.

25. Pax Romana meeting.

26 & 27. Staff and students visit a war-ship anchored off Valiathurai, Trivandrum.

OCTOBER

4. Representatives and Secretaries of Associations meet. Volley ball match between the Fatima College team and ours.

6. Rev. Fr. Jerome D'Souza, S. J., (formerly of the Indian delegation to U. N. O.) addresses the staff and students: Formal inauguration of Associations.

9. Staff meeting.

10. Inauguration of the Syriac Association by Very Rev. Geevarghese Remban of Thiruvithamcode.

13. Music competition under the auspices of the Arts Association.

14. Drawing competition.

16. Inauguration of Economics Association by Mr. P. S. Abraham, B. A., M. Ed. (Leeds) Registrar, University of Travancore.

20. Inauguration of the Science Association by Dr. Axel Hojer, M. D. Odort. Han. D. (Stockhom), Principal, Medical College, Trivandrum. (formerly of the W. H. O.)

21. Selection of members for the College Dramatic and Music Clubs.

22. Football match between the University College team and our team.

Inauguration of the Malayalam Association by Mr. N. Gopala Pillai, M. A., Principal, Sanskrit College, Trivandrum.

24. Inauguration of the Hindi Association by Mr. Krishna Rao. M. A., of Allahabad.

United Nations Day. Mr. K. P. Gopala Menon, Bar-at-law, (brother of Mr. K P. S. Menon, Indian Ambassador to Soviet Russia) addresses the students, under the auspices of the Economics Association.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ODTOBER

26. Feast of Christ the King – grand procession from the College chapel to the Archbishop's House and the Little Flower Church, Pattom. Our students participate cordially.

29. Our team plays with the Intermediate College team in the Bhadran Memorial Football Tournament.

30. Catholic Students' Union discussion meeting, Mr. Lawrence Lopez, B A. (Hons.), leading.

NOVEMBER

3. Elocution competition in Malayalam.

5. Inauguration of the Photographic Club.

7. Inauguration of the English Literary and Debating Society by Mr. M. K. Devassi, Labour Commissioner, Travancore-Cochin Government

8. Our team meets the S. N. College team in the quarter finals of the Inter Collegiate Volleyball tournament. We win.

9. We meet the Intermediate College team in the semi-finals of the same tournament, and go down fighting.

10. Badminton match—staff vs. students.

15. Inter-class tournaments begin.

20. Heats of the College Annual Sports.

21. Inauguration of the Arts Association by Mr. P. K. Vikraman Nair, B. A., B. E. E., the eminent actor.

22. Finals of the College Annual Sports.
Teams of the teaching staff, the clerical staff and the students participate enthusiastically.

24. The League Football match—Our College team vs. the Young Challengers—a drawn game.

26. Football match—Our College team vs. University College team. Our team wins.
Inauguration of the History Association by Mr. Rajan M. A., of the University College, Trivandrum.

27. Basketball match—staff vs. students. Students win. Our sympathies to the staff.

29. League football tournament—our team vs. State Transport team. We score 4 goals to two.
Picnic under the auspices of the Science Association. Fr. Jos. Mathew, Prof. Sreenivasan, Mr. A. N. Namboodiri, and Mr. V. V. Joseph lead the party to Ponmudi hills (3,200 ft. above sea level) and back.

DECEMBER

2. Announcement of Rev. Fr. Benedict's appointment as Auxiliary Bishop. The College has a holiday.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

DECEMBER 2. Staff picnic to Veli Lake (see snaps). The grave learned men relax and have a grand old time.

3. Olympic tournaments—our Volleyball team vs. Marthandam Club. We win.

6. Blessing of the Goretti Home (Staff quarters in the campus) by His Grace, our beloved Archbishop; and garden party.

7. Retreat begins for the Catholic members of the staff.

17. College closes for Christmas holidays.

18. Led by Rev. Fr. Principal, 83 of our Catholic students leave for Madras to attend the All India Catholic University Students' Conference.

1953 JANUARY 6. Heads of Departments meet to decide the question of presentation of senior students to the University examinations.

8. College re opens after Christmas holidays.

20 Members of the staff meet to plan the celebrations in connection with the Founder's Day.

21. Social gathering of the members of the staff.

26. Members of the staff and inmates of the hostel meet His Grace to wish him a Happy Feast.

29. Consecration of His Lordship Benedict Mar Gregorios, Auxiliary Bishop to the Archbishop.

30. Reception to H. L. Benedict Mar Gregorios, presided over by H. L. Bishop A. H. Legg. After the garden party and the meeting a Hindi Drama 'Pujari' (Indian version of the Bishop's Candlesticks) was staged.

31. College Day—Sports at 8 A. M., Fancy Dress Competition; meeting; 'Chinese Puzzle' and 'Akavum Puravum', English and Malayalam dramas staged.

FEBRUARY 12. The beloved father of our Principal Passes away. Our sincerest condolences.

14. Intercollegiate Athletic meet at the Stadium.

23. Social gathering of the Tennis Club, Col. Goda Varma Raja presiding.

24. Photographs of the various teams, Association, etc., taken.

28. Annual Examinations begin.

MARCH 7. College closes for mid-summer holidays

RECEPTION TO HIS LORDSHIP BISHOP BENEDICT MAR GREGORIOS.

1. Bishop Legg, Bishop Mar Gregorios & Fr. Principal. 2. Mr. N. Krishnaswamy thanking the assembly. 3. Tea part

'PUJARI' HINDI DRAMA.
Staged on the Reception Day.

ST. IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

തപ്തബാഷ്പം
Staged on the anniversary of Pax Romana.

പ്രസ്താവന.

നാലു വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളൂ ഈ മാസികാശിശുവിന്. ഇവളുടെ പിച്ചവെയ്പിലും, കൊഞ്ചിക്കുഴയലുകളിലും കുററങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇതു വിടർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ഓമനത്വം നിറഞ്ഞ സുഭഗത അതിനെ ഒക്കെ നികത്താൻ പോന്നവയാണ്. എഴുതിത്തഴമ്പിക്കാത്ത തൂലികകളുടെ വിലാസമാണ്, അടിയുറയ്ക്കാത്ത ആശയങ്ങളുടെ ആന്ദോളനമാണ് ഈ മാസികയുടെ വ്യക്തിമുദ്ര. ചിന്തിക്കാനും, ചിന്തിപ്പിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കാനും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാനും വിദ്യാർത്ഥികളെ ഇതു് അല്പമെങ്കിലും പ്രചോദിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ ഇതിന്റെ പ്രവർത്തകർ ചരിതാർത്ഥരായി. മുൻകൊല്ലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഇത്തവണത്തെ മാസിക സാരം കൊണ്ടും, സാരസ്യംകൊണ്ടും സാമഞ്ജസ്യമാർന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ മേനി. അനസ്യൂതമായ പുരോഗതിയിലേയ്ക്കുള്ള ആദ്യത്തെ കാൽവെയ്പായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. സ്വാധീനമായ സമയത്തിന്റേയും, സ്ഥലത്തിന്റേയും പരിമിതി പല നല്ല ലേഖനങ്ങളേയും, കവിതകളേയും, ഏകാങ്കങ്ങളേയും മാററിവെയ്ക്കുന്നതിനു ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അതിൽ അതീവഖേദവുമുണ്ടു്. ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടാതെ വീണ്ടും, വീണ്ടും ഇത്തരം സാഹിത്യസംരംഭങ്ങൾ തുടർന്നു പോകാൻ അവ കുറിച്ചയച്ചുതന്ന സഹൃദയരോടു് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ കാളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സാഹിത്യാഭിരുചിയേയും, പ്രതിഭയേയും ഏകദേശമായെങ്കിലും ഇതിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു ഞങ്ങൾ അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. കിട്ടിയേടത്തോളം കൃതികളിൽ മെച്ചപ്പെട്ടവ നോക്കി സമാഹരിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ. ലേഖനം, കവിത, കഥ, ഏകാങ്കം തുടങ്ങിയ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ സദയം തന്നു് ഈ മാസികയെ ഇത്രയധികം പരിപുഷ്ടമാക്കിയ സഹൃദയരായ കൊച്ചു കലാകാരന്മാർക്കു് ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹപൂരിതമായ കൃതജ്ഞത! ഈ സംരംഭത്തിൽ ഞങ്ങളോടൊത്തു സഹകരിച്ച എല്ലാ മാന്യന്മാർക്കും ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ധന്യവാദങ്ങൾ!!

കൂപ്പുകൈകളോടെ—

മാസികാപ്രവർത്തകർ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഖദർ പ്രസ്ഥാനം.

C. P. Ramachandran Pillai—IV U. C.

ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ജനതയേയും രാജ്യത്തേയും ഉദ്ധരിക്കുവാൻ വേണ്ടി മഹാത്മാക്കൾ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ജാതന്മാരായിട്ടുണ്ടു്. അമേരിക്കയേയും അവിടത്തെ അനേകശതം അടിമകളേയും സമുദ്ധരിക്കാൻവേണ്ടി ജീവനെ ബലിയർപ്പിച്ച വാഷിംഗ്ടണും, ഫ്രാൻസിലേയും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും ചരിത്രപുരുഷന്മാരായ ചാറത്സ്, ജെയിംസ് എന്നിവരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടുന്നവരാണു്. വിദേശികളുടെ വളരെക്കാലത്തെ നിരന്തരമായ സമ്മർദ്ദത്തിനും ചൂഷണത്തിനും ഇരയായി ഞെരിപിരികൊണ്ടിരുന്ന ഭാരതദേവിയെ അടിമത്വവും അസമത്വവുമാകുന്ന കാരിരുമ്പഴികളിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുവാൻ ഭാരതഭൂമിയിൽ ജന്മമെടുത്ത മഹാത്മാവാണു് ഗാന്ധിജി.

ഗാന്ധിജിയുടെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിനും, ഖദർപ്രസ്ഥാനത്തിനും തമ്മിൽ സാരമായ ബന്ധമുണ്ടു്. ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നുചെന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ പ്രതിഭാവിശേഷമാണു് ഖദറിന്റെ അഭ്യുദയത്തിനു നിദാനം. ഇൻഡ്യയിൽ ഒരു കാലത്തു നിർമ്മിച്ചിരുന്ന ലോലമായ മസിലിൻ തുണിത്തരങ്ങളും പട്ടുകളും വിദേശീയാക്രമണങ്ങളാലും മനഃപൂർവ്വമായശിഥിലീകൃതശ്രമങ്ങളാലുംകാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു. തൽസ്ഥാനത്തു് ലങ്കാഷയറിലേയും, ബക്കിംഗാമിലേയും മിൽത്തുണികൾ അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. സൂര്യ്യൻദിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന വെള്ളക്കാരുടെ ഒരു കമ്പോളമായിത്തീർന്ന ഇൻഡ്യയിൽ പുതിയ പുതിയ ഫാഷനുകളും, മോഡലുകളും അവർ ഇറക്കുമതിചെയ്തു. എന്തിനു്, മിൽത്തുണികളിൽ ജനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകതതോന്നി. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം വേഷത്തിലായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ കർഷകരാജ്യമായ ഭാരതത്തിലെ സമ്പത്തിന്റെ ഒരു വലിയ വിഭാഗം വസ്ത്രങ്ങൾക്കായി വിദേശങ്ങളിലേക്കു വർഷംതോറും പ്രവഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനെ കുശാഗ്രബുദ്ധിയും രാജ്യതന്ത്രനിപുണനും ആയിരുന്ന മഹാത്മാഗാന്ധി കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ വിദേശസാധനങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതി നിഷേധിക്കണമെന്നും, ഇവിടത്തെ അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും കൈത്തൊഴിൽ പരമായി ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളും കർഷകരാജ്യമായ ഇൻഡ്യയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ അദ്യത്തെ ഫലമാണു് ഖാദി പ്രസ്ഥാനം.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഇൻഡ്യൻനാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിനെ മറക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. വിദേശീയ അടിമത്വത്തിൽനിന്നും ഇൻഡ്യയെ ഉദ്ധരിക്കാൻ ആദ്യമായി സംഘടിച്ച ജനകീയ പ്രസ്ഥാനമാണ് കോൺഗ്രസ്സ്. കോൺഗ്രസ്സിൻെറ ആവിർഭാവവും, അസൂയാവഹമായ രീതിയിൽ അതിനു ലഭിച്ച അഭ്യുദയവും ഖദർ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ആരോഗ്യകരമായ ഉയർച്ചയ്ക്കു വഴി തെളിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ ഓരോ ഭടനും ഖദർ ധരിക്കണമെന്നും, ഖദർ തൊപ്പി ഉപയോഗിക്കണമെന്നും, ദിവസവും ഏതാനും മണിക്കൂർ നേരം നൂൽനൂല്പിൽ ഏർപ്പെടണമെന്നും അത സംഘടന വിളംബരം ചെയ്തു.

അങ്ങനെ, നാട്ടിൻെറ നാനാഭാഗത്തും, ഓരോ മൂലയിലും, കോണുകളിലും, സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൻെറ വിപ്ലവാഹ്വാനങ്ങൾ മാറെറാലിക്കൊള്ളുകയും, അവിടെയെല്ലാം ഖദറിൻെറ ഉല്പാദനപരമായ പ്രവൎത്തനത്തിൽ ഉത്സാഹം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ദേശീയസേനാനിയെ അന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതുപോലും ആയാൾ ധരിച്ചിരുന്ന പരിശുദ്ധമായ ഖദറിൽ നിന്നായിരുന്നു. അങ്ങനെ കോൺഗ്രസ്സും ഖദർ പ്രസ്ഥാനവും അന്യോന്യം അലിഞ്ഞു ചേർന്നുപോയിരുന്നു.

സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായി ഈ ഖദർ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ മോഹനങ്ങളും അനർഘങ്ങളുമായ പല തത്വങ്ങൾ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യമായി സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെപ്പററി അല്പം പരിശോധിക്കാം. ഇൻഡ്യ ഒരു കാർഷികരാജ്യമാണല്ലോ. പച്ചിലക്കാടുകളും, കേദാരങ്ങളും, കുന്നുകളും, സരസ്സുകളും നിറഞ്ഞ ഈ രാജ്യം സദാ പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബം എന്നപോലെ പ്രശോഭിക്കുന്നു. കർഷകരുടെ സമാധാനവും ശാന്തിയും നിറഞ്ഞ ചെറുഗൃഹങ്ങൾ സർവ്വത്ര കാണ്മാനുണ്ട്. എന്നാൽ, വർഷത്തിൽ ചുരുങ്ങിയതു് മൂന്നു മാസമെങ്കിലും യാതൊരുതൊഴിലുമില്ലാതെ നമ്മുടെ കർഷകർ സമയം വൃഥാ ചെലവഴിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. സർ രാധാകൃഷ്ണൻെറയും, ഡാക്ടർ പി. ജെ. തോമസിൻെറയും റിപ്പോർട്ടുകളിൽ ഇതിനെപ്പററി വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉപയോഗശൂന്യമായിക്കളയുന്ന സമയത്തെ ഏററവും ഉപയോഗയോഗ്യമായ രീതിയിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും ഉപതൊഴിലുകൾ അത്യാവശ്യമാണ്. അവയ്ക്കു കൂടുതൽ മുതൽ മുടക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനാൽ അവനവൻെറ വീട്ടിൽത്തന്നെ നിർബാധം നടത്താവുന്നതും, വലിയ മുതൽ മുടക്കും പരിശീലനവും ആവശ്യമില്ലാത്തതും, ഉല്പാദനത്തിന് ആവശ്യമുള്ള അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ സുലഭമായി ലഭിക്കുന്നതുമായ കൈത്തൊഴിൽമാത്രമേ ഇൻഡ്യയിലെ കർഷകനു് അനുരൂപമാകയുള്ളൂ. ഇതിൽ കൈത്തറി നെയ്ത്തിനും ചക്കയിൽ നൂൽനൂല്പിനും വലിയ വൈദഗ്ദ്ധ്യവും പാണ്ഡിത്യവും ആവശ്യമില്ല. ചെറിയ മുതൽ മുടക്കുകൊണ്ടു് ഇതു സാദ്ധ്യവുമത്രേ. വീട്ടിൽത്തന്നെ സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും പരിശീലനവും പ്രവൎത്തനവും നടത്താവുന്നതുമാണ് ഈ തൊഴിൽ. ഭാരതത്തിൽ പരുത്തി ധാരാളം കൃഷി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനു മററുരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതുമില്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ,

ഇൻഡ്യൻ കർഷകന് അവൻെറ പരിമിതമായ ചുററുപാടുകൾക്കുള്ളിൽ തുടർച്ചയായ ഒരു വരുമാനം സ്വായത്തമാക്കാൻ ഈ ഖദർ പ്രസ്ഥാനം സഹായകമാണെന്നു കാണാം. കൂടാതെ, വസ്ത്രം മനുഷ്യൻെറ ദൈനംദിനാവശ്യസാധനങ്ങളിൽ ഒന്നാകയാൽ അതിന്റെ തുടർച്ചയായി കമ്പോളവും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്.

സമുദായികമായിട്ടാണെങ്കിൽ, വലിയവനെന്നും ചെറിയവനെന്നുമുള്ള ഉച്ചനീചത്വം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ഖദർ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. മുതലാളി തൊഴിലാളി വ്യത്യാസം വേഷത്തിൽ അസ്തമിക്കുകയും അങ്ങനെ, സ്ഥിതിസമത്വം വിത്തു പാകുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ, പട്ടണത്തേയും നാട്ടുമ്പുറത്തേയും തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ഒരു ശൃംഖലയാണ് ഖദർ. പട്ടണത്തിലെ പരിഷ്കാരവും, നാട്ടുമ്പുറത്തെ ശാന്തസുന്ദരമായ ശാലീനതയും ഖദറിനു യോജിച്ചതാണ്. വേഷവിധാനത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഒരാളുടെ ജന്മദേശം നിശ്ചയിക്കുവാൻ വിഷമമില്ലാത്ത ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നതെല്ലാം പമ്പ കടന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. പച്ചപ്പരിഷ്കാരികൾ പട്ടണത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ശാന്തസുന്ദരമായ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് അവജ്ഞയോടെനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഖദറിൻെറ വ്യാപകമായ പ്രചരണം വേഷവിധാനങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുകയും, തദ്വാരാ, പട്ടണവും ഗ്രാമവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധം സുസ്ഥാപിതമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സമുദായത്തിലെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ മാററം വരുത്തി ഏകോദരസാഹോദര്യത്തോടെ അന്യോന്യം പെരുമാറാനും പ്രവർത്തിയ്ക്കാനുമുള്ള ഒരു പന്ഥാവു വെട്ടിത്തെളിയ്ക്കുകയാണ് ഖദർ പ്രസ്ഥാനം കൊണ്ടു മഹാത്മാഗാന്ധി ചെയ്തതു്.

ഖദർ ഇൻഡ്യയ്ക്കു് ഏററവും പററിയ ഒരു കുടിൽ വ്യവസായമാണോ? ഈ പ്രശ്നത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോഴും ഇവിടത്തെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായുള്ള ചുററുപാടുകൾ, അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾക്കുള്ള സുലഭത, നൂൽനൂല്പിനും നെയ്ത്തിനും പററിയ കാലാവസ്ഥ, ഇവകളാണ് പ്രധാനമായി പരിഗണനാർഹമാകുന്നതു്. ഡക്കാണിലും, ബോംബേ സംസ്ഥാനത്തിലും, വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ മററു പ്രധാനപ്പെട്ട ചില സ്ഥലങ്ങളിലും പരുത്തി കൃഷിചെയ്യുന്നുണ്ട്. നെയ്ത്തിനും നൂൽനൂല്പിനും ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം പഞ്ഞി അതിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്. അതിനുംപുറമേ, ചെറുതരം കൃഷിക്കാരായ ഭാരതീയരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു് പരിഹാരം നൽകുന്ന ഒരു ഉപതൊഴിലാണ് ഖദർ പ്രസ്ഥാനം. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി, ബോംബേ, മദ്രാസ് മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ അന്തരീക്ഷം ഈ വ്യവസായത്തിനു് ഏററവും പററിയതാണ്. ഈ ചുററുപാടുകളിൽ ഖദർ ഉല്പാദനം ഭാരതീയർക്ക് ഏററവും പററിയ ഒരു തൊഴിലാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ "രാമരാജ്യത്തിൽ" ഖദറിനുള്ള സ്ഥാനം അനർഘമാണ്. കൈത്തൊഴിൽമൂലം ഓരോ ഗ്രാമവും

സ്വയം പര്യാപ്തവും, ശാന്തിസമാധാനങ്ങൾക്ക് ഇരിപ്പിടവുമായിത്തീരണമെന്നും, അങ്ങനെ ഭാരതം ഐശ്വര്യദേവതയുടെ ഉത്തരംഗമായി പ്രശോഭിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം. അതിൽ ഖദറിനും — നൂൽ നൂല്പിനും കൈത്തറിനെയ്ത്തിനും — അദ്ദേഹം വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിൽ ക്രയവിക്രയങ്ങൾ സാധനരൂപത്തിൽ (barter) തന്നെ വേണമെന്നും അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ഖദറിന്റെ നില തികച്ചും അഭിമാനകരമല്ല. കാൺഗ്രസ്സ് സംഘടന പറയത്തക്ക രീതിയിൽ ഖദറിന് ഇന്നു പ്രചാരം നൽകുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ കുറേനാൾ തുടരുകയാണെങ്കിൽ ഏററവും പ്രതിലോമപരമായ ഒരു പന്ഥാവിലൂടെയായിരിക്കും നമ്മുടെ പ്രയാണം. തൻമൂലം ഒരു വലിയ അരക്ഷിതാവസ്ഥയിലായിരിക്കും നാം ചെന്നുചേരുക. ഖദർ പ്രസ്ഥാനം വേണ്ടവണ്ണം പുരോഗമിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഇന്ന് അത് അധഃപതനത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഖദർ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പററി നമുക്ക് അല്പം ചിന്തിക്കാം. ഒന്നാമതായി ഖദറിൽ മനുഷ്യർക്ക് മോഹവും അഭിനിവേശവും ഉണ്ടാകണം. മിൽത്തുണികളിലുള്ള പ്രത്യേകതയും, പരിഷ്കാരഭ്രമവും നാം ഉപേക്ഷിക്കണം. കുടിൽവ്യവസായവിപുലീകരണത്തിനായി ഗവണ്മെൻറ് ധനസഹായം ചെയ്യുകയും നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും വേണം. ഗവമ്മെൻറാവശ്യത്തിനായി വാങ്ങുന്ന തുണികൾ ഖദറായിരിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കണം. ദോത്തി, ഷാൾ അതുപോലുള്ള മററു സാധനങ്ങൾ മുതലായവ മില്ലിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും, അതല്ലാത്തപക്ഷം, ആ മാതിരിയുള്ള മിൽചരക്കുകൾക്കു വില വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ഖദറിന്റെ വില കുറയ്ക്കുകയും വേണം. പരുത്തിക്കൃഷി കൂടുതൽ വ്യാപകമായ തോതിൽ നടത്തുവാൻ ആവശ്യമായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യണം. ഈ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നപക്ഷം ഇന്നത്തെ അരക്ഷിതാവസ്ഥയിൽനിന്നും ഖദർ പ്രസ്ഥാനത്തെ രക്ഷിക്കാനും ശോഭനമായ ഒരു ഭാവി അതിനു കൈവരുത്തുവാനും നമുക്കു സാധിക്കും.

ഇങ്ങനെ ഏററവും ഉപയോഗപ്രദവും, ഭാരതീയരുടെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യകവുമായ ഉൽക്കർഷത്തിനു സഹായകവുമായ ഈ കുടിൽവ്യവസായ പ്രസ്ഥാനത്തെ സകല കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചു സഹായിച്ചു വിജയസോപാനത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തി വിടേണ്ടതു് രാജ്യസ്നേഹികളായ ഏവരുടെയും കടമയാണ്. അതിനായി നമുക്കു പ്രയത്നിക്കാം.

സ്വതന്ത്ര ഇൻഡ്യയുടെ നേട്ടങ്ങൾ.

V. M. Thomas—II U. C.

സ്വന്തം അവകാശങ്ങളേയും അധികാരങ്ങളേയും ബലി കഴിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. ദീർഘകാലം ബന്ധിച്ചിരുന്ന ഇരുമ്പുചങ്ങല എന്നെന്നേക്കുമായി പൊട്ടി താഴെ വീഴുമ്പോഴത്തെ കിലുകിലാരവം ആഹ്ളാദപുളകിതരായി മാത്രമേ ഭാരതീയർക്കു ശ്രവിക്കാൻ സാധ്യമാകയുള്ളു. അങ്ങനെ കൈവന്ന ആ സ്വാതന്ത്ര്യദിനം ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിയ്ക്കത്തക്കതല്ല. എന്നാൽ അജ്ഞതയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും ആണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിനു ലബ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉത്തുംഗസോപാനത്തിലേക്കുള്ള കവാടമാണെന്നു് എങ്ങനെ പറയാൻ സാധിക്കും? അന്തർദ്ദേശീയവും ആഭ്യന്തരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇൻഡ്യയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വിജയങ്ങൾ ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്.

രക്തരഹിതമായ വിപ്ലവം മുഖേനയാണ് ഇൻഡ്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതെങ്കിലും, വർഗ്ഗീയതരംതിരിവിൽനിന്നും ഉടലെടുത്ത പാകിസ്ഥാൻ വാദം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ച് ഇൻഡ്യയെ ഒരു ചോരക്കളമാക്കിത്തീർത്തു. ഒരു സർവ്വകലാശാലയുടെ ഉദ്ദേശത്തേയും ആദർശത്തേയും വിസ്മരിച്ച് പാക്കിസ്ഥാൻ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി അനേകംനാൾ 'ആലിഗാർ' സർവ്വകലാശാല അടച്ചിട്ടു. ഒററരാജ്യമായി ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായും മററെല്ലാ വിധത്തിലും ഒന്നിച്ചു കിടന്നിരുന്ന ഇൻഡ്യയെ രണ്ടായി പിളർന്നതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങൾ എത്ര ഭയങ്കരങ്ങളാണ്. ഇരു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അതിർത്തിത്തർക്കങ്ങളും മററും അനേകം കലാപങ്ങൾക്കു വഴി തെളിച്ചു. ഒരു രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾ രണ്ടു ചേരികളായിത്തിരിഞ്ഞു. സായുധസമരം നടത്തുന്നത്, എത്ര ശക്തിയേറിയ രാജ്യമായാലും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വിഘാതമായി നിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനഘടകമാണ്. അപ്രകാരമുള്ള പരിവർത്തനസന്ധിയെ ഭാരതം ധീരതയോടെ അഭിമുഖീകരിച്ചു വിജയം കൈവരിച്ചു. ഹിന്ദു മുസ്ലിം മൈത്രിക്കുവേണ്ടി ഗാന്ധിജി നിരാഹാരവ്രതം പോലും അനുഷ്ഠിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷ്സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തണലിൽ ദീർഘകാലം രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന അനേകം നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ ഭാരതത്തെ തുണ്ടുതുണ്ടായി വിഭാഗിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ആഡംബരപ്രിയരായ രാജാക്കന്മാരെ മാററി നാട്ടുരാജ്യങ്ങളെ യോജിപ്പിച്ച് ഇൻഡ്യൻ ജനതയെ ഒരു ദേശീയ ഐക്യത്തിലേക്കുകൊണ്ടുവരുവാൻ ചെയ്ത ശ്രമം വിജയശ്രീലാളിതമായിത്തീർന്നു. യൂറോപ്പിലും മററു രാജ്യങ്ങളിലും രണ്ടു മൂന്നു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുൻപു് ആയുധപ്ര

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

യോഗവും, രക്തച്ചൊരിച്ചിലും മുഖേന ആളുകൾ പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടും സഹിച്ചാണ് ദേശീയത്വം സ്ഥാപിച്ചതു്. എന്നാൽ ഇൻഡ്യയിലാകട്ടെ, വളരെ താമസിച്ചാണെങ്കിലും, കലഹങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെവെറും തൂലികാചലനംകൊണ്ടു തന്നെ അതു സാധിച്ചതു് അഭിമാനഹേതുകമാണ്. അക്രമരഹിതമായ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് ഇൻഡ്യസ്വതന്ത്രമായതിൻെറ അടുത്തപടിയായി ഇതിനെ ഗണിക്കാം. സർദാർ പട്ടേലിൻെറ സേവനം ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ സഹായകമായിട്ടുണ്ടു്.

ജനസംഖ്യ വളരെ കൂടുതലുള്ള ഇൻഡ്യഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെവിഷയത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തമായ ഒരു രാജ്യമല്ല. പാശ്ചാത്യരുടെ ഒരു വിപണിയായി ഇൻഡ്യയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയതല്ലാതെകാർഷികമോ വ്യാവസായികമോ ആയ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷ്കാർ അധികമൊന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനിടയ്ക്കു് അണകളും, തോടുകളും നിർമ്മിച്ചു് ജലസേചനപദ്ധതികളേർപ്പെടുത്താനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പ്ലാനിംഗ് കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചു് ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോതു് ഉയർത്തുന്നതിനുവേണ്ട പ്രാരംഭപ്രവർത്തനങ്ങളും, പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിമുഖേന നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി "കമ്യൂണിററി പ്രോജക്റ്റ്സ്" (സാമൂഹികവികസന പദ്ധതി) ഗ്രാമീണരുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനുവേണ്ടി ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നടപ്പിൽ വരുത്താൻ ആരംഭമിട്ടുകഴിഞ്ഞു. അമേരിക്കയുടെ സഹായം അവരുടെ സാമ്രാജ്യദുർമ്മോഹപ്രകടനമാണെന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇൻഡ്യയുടെ ഉറച്ച വിദേശനയം മൂലം യാതൊരു സ്വാധീനശക്തിയും ഇൻഡ്യയുടെ മേൽ ആക്രമം ചെലുത്താൻ സാധ്യമാകുന്നതല്ല. ഗ്രാമീണർക്കു് പുരോഗമനോന്മുഖങ്ങളായഉപദേശങ്ങൾകൊടുക്കയും അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുകയാണ് അതിൻെറ ഉദ്ദേശം. ഉള്ള സ്വത്തു് പങ്കിട്ടെടുക്കുകയോ, രാഷ്ട്രം സ്വത്തു കൈവശപ്പെടുത്തുകയോ അല്ല വേണ്ടതു്. ഓരോരുത്തനും അവനവൻെറ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ട സാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ യത്നിക്കുകയും, ഗവണ്മെൻറ് ചെറിയ തോതിൽ അങ്ങനെയുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയുമാണല്ലോ ഒരു "വെൽഫെയർ" സ്റ്റേയിററിൻെറ ലക്ഷണം. ഉള്ള സ്വത്തു് പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഓരോരുത്തനും അത്രയും സ്വത്തു് ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചാൽ അതു് എത്രയോ ഉത്തമമാണ്. ജനായത്തഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശവും അതുതന്നെയാണല്ലോ.

വിവിധ ജാതിമതസ്ഥർ വസിക്കുന്ന ഇൻഡ്യയെ ഒരു മതേതരരാഷ്ട്രമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വർഗ്ഗീയസമരവും വിദ്വേഷവും ഇതുമൂലം ഒഴിവാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് ഗവണ്മെൻറിൻെറ പ്രതീക്ഷ. എന്നാൽ ഇൻഡ്യയിലെ ഓരോ പൗരനും അവനവൻെറ മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനും അതുപ്രചരിപ്പിക്കാനുമുള്ള അവകാശമുണ്ടു്. വെറും ഭൗതികമായ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല, ആദ്ധ്യാത്മികമായ അസ്ഥിവാരത്തിലാണ്പുരോഗമനംസ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും, മതം കൂടാതെയുള്ള മനുഷ്യജീവിതം അപൂർണ്ണമാണെന്നും ഇൻഡ്യ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യവും, ധീരവുമായ ഒരു വിദേശനയമാണ് ഇൻഡ്യയ്ക്കുള്ളത്. മററു രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള നയതന്ത്രബന്ധം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും മതപരമായ ചിന്തകളേയും ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇരുമ്പു മറയ്ക്കുള്ളിൽ സ്വേച്ഛാധികാരഭരണം നടത്തുന്ന റഷ്യയോടും, മററു ലോകത്തിലുള്ള വിവിധ രാജ്യങ്ങളോടും തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായ നയതന്ത്രബന്ധം പാലിക്കുന്നതിനും ഇൻഡ്യയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പററി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഇൻഡ്യയെ സമീപിക്കുന്നത് ഇതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ്. വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ധനസഹായം ഭീകരസംഘങ്ങൾ മുഖേനയായിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും ഗവണ്മെൻറു മുഖേനയായിരിക്കണമെന്നുമുള്ള പ്രസ്താവന ഇൻഡ്യയുടെ സ്വതന്ത്രമായ വിദേശനയത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. യാതൊരു പുരോഗതിയുമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ഏഷ്യൻരാജ്യങ്ങളുടെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ഇൻഡ്യ വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്യുന്നതിനും സന്നദ്ധമാണ്. ലോകത്തിൻെറ ശാശ്വതമായ സമാധാനത്തിനും ശാന്തിക്കുംവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ഇൻഡ്യയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതി അത്യന്തം സംതൃപ്തിയോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചു പോരുന്നത്.

നാളതുവരെ ലോകത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ വലിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പാണ് ഇൻഡ്യയിൽ ഈയിടെ നടന്നത്. അതിൽ ജനാധിപത്യത്തിനു വിജയം ലബ്ധമാകയുംചെയ്തു. ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, ജനങ്ങളാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു സംഘം ജനങ്ങൾ തന്നെ ഭരിക്കുന്ന ഗവണ്മെൻറാണ് ഇൻഡ്യയ്ക്കുള്ളത്. വിദേശങ്ങളിൽ പാർക്കുന്ന ഇൻഡ്യാക്കാർക്ക് നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷമ പ്രശ്നങ്ങളെയെല്ലാം പരിഹരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട നടപടികൾ ഈ ഗവണ്മെൻറ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രബലങ്ങളായ പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം തരണം ചെയ്തു ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടു ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഇൻഡ്യയുടെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കേണ്ട ഭാരം ഇന്നത്തെ യുവാക്കന്മാരിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. രാജ്യത്തിൻെറ നിലനില്പിനുവേണ്ടതെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ഭാവിപൗരന്മാരാണവർ. വിപ്ലവംകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുവാനുദ്യമിയ്ക്കാതെ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സംസ്കാരമാർജ്ജിച്ചു് കൃത്യനിഷ്ഠയോടും, ശിക്ഷണബോധത്തോടും മാതൃഭൂമിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ജീവിതമർപ്പിക്കുവാൻ അവർ തയ്യാറാകയാണു വേണ്ടത്. അതാണ് അവരനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ധർമ്മം.

—: ജയ് ഹിന്ദ് :—

* മംഗളോപഹാരം.

G. Vaidyanatha aiyar.

ഇപ്പാരിൽപ്പേരുപൊങ്ങും പെരുമയൊടമരും
ദിവ്യതേജസ്വിയാകും
മാർപ്പാപ്പാതൻപ്രസാദത്തിനു ഗുണനിധിയാ-
മാരു സൽപ്പാത്രമായി,
അപ്പാണ്ഡിത്യാംബുരാശേ, ഭവികനിലയമേ,
"മാർഗ്രിഗോറ്യൂസ്സ്" സംജ്ഞ-
യ്ക്കിപ്പോളർഹൻ ഭവാനിക്കവനകലികതാൻ
സാദരം കാഴ്ചവെയ്പൂ.

മൊട്ടിൽക്കാണുന്നവല്ലോ വികസിതകുസുമ-
ത്തിങ്കൽ വാരാന്നലാവും
പുഷ്പശ്രീ വ്യക്തമല്ലെങ്കിലുമകതളിരി-
ന്നിമ്പമേകും വിധത്തിൽ
കുട്ടിക്കാലത്തേതമട്ടമലചരിതനാ-
മങ്ങതൻ സദ്ഗുണം നൽ-
ച്ചിട്ടയ്യൊത്തുള്ള കർമ്മപ്രഭയിലഖിലവും
ഞങ്ങൾ കണ്ടൂ മഹാത്മൻ!

അന്തർവാണിക്കിടെപ്പെട്ടനുപമധിഷണാ-
ശാലിയാമങ്ങു വിട്ടു
സ്വന്തം മാതാവിനേയും ജനകനെയുമഹോ!
ബന്ധുവർഗ്ഗത്തിനേയും;
ചന്തം ചിന്തുന്ന കാവ്യത്തിൻ സമതവഹി-
ച്ചീടുമത്യാഗവൃത്തം
ചിന്തിക്കുന്തോറുമാരും പുളകിതതനുവായ്
ത്തീരുമാറുള്ളതല്ലോ.

ആരാധ്യാരാധ്യരാമഗ്ഗുരുവരരിതുപോ-
രന്നു കാണിച്ച മാർഗ്ഗം
സ്ഥാരാഭം കാണ്മൂ, ധർമ്മോത്സുകശുഭചരിത-
ന്മാർക്ക് ഗന്തവ്യമായി;

വാരാളും വൈദികാഗ്രേസര മഹിമയെഴും
ഭവ്യപൂർണ്ണൻ ഭവാനാ-
ണാരാജദ്വീഥിയൂടേ ജനതയെയിനിമേൽ
കൊണ്ടുപോകേണ്ടതോർത്താൽ.

ധർമ്മഭ്രംശം ഭവിക്കും യുഗമതിലുലകം
താങ്ങിവാഴ്ത്തുന്നതോർത്താൽ
കർമ്മത്താൽ ഖ്യാതിതേടിപ്പട്ടതയൊടമരും
തദ്ഗുരുശാചാര്യരത്രേ;
നൈർമ്മല്യം തിങ്ങുമങ്ങുന്നനുദിവസമഹോ!
നിർവഹിക്കുന്ന കൃത്യം
നിർമ്മായം വാഴ്ത്തുമെന്നും സുജനതതിമഹാ
പ്രാതിഭോത്തംസമൃത്തേ!

ഈ വിദ്യാമന്ദിരത്തിൻ ഭരണമതുലിതൗ-
ജസ്സോടങ്ങന്നാളിൽ
ഹേ! വിദ്വൻ, ശ്ലാഘ്യമാകും തവനിപുണതയെ-
ങ്ങൾക്കു നേരിട്ടുകാണായ്;
ഭാവിശ്ശ്രേയസ്സു പാഠാലയമിതിനുളവാ-
യീടുവാൻ ഭവ്യപൂരം
തൂവി ശ്രീമൻ, ഭവാൻ പൂലതികവളരുവാൻ
വിണ്ണിന്റെ തൂമാരിപോലേ.

ഭൂയിഷ്ഠശാഖമാർന്നിപ്പഠനനിലയനം
പോലെ മററുള്ളതാകും
ശ്രീയുക്തസ്ഥാപനൗഘങ്ങളുമനുപമമാം
കീർത്തിപൂണ്ടുല്ലസിക്കാൻ
ആയുസ്സാരോഗ്യസമ്പൽസ്സുഖമിവയവിട-
ത്തേയ്ക്കു നൽകട്ടെ മേന്മേൽ
ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവിശ്വത്തിനുവരഗുരുവായ്
വാഴുമാദൈവപുത്രൻ.

* 30-1-1953—ൽ മാർ ഇവാനിയോസ് കാളേജിൽവച്ചു ദിവ്യശ്രീ ബനഡിക്ട് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒ. ഐ. സി. എം എ. തിരുമേനിയുടെ ബഹുമാനാർത്ഥം കൂടിയ യോഗത്തിൽ സമർപ്പിച്ചത്.

രാഷ്ട്രഭാഷയാകാൻ ഹിന്ദിക്കുള്ള യോഗ്യത.

Kenil Stephen—II U. C.

പല മതങ്ങളും, നിരവധി ജാതികളും നിലവിലിരിക്കുന്നഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു സാമാന്യസംസ്കാരം അത്യാവശ്യമാണ്. ഐക്യബോധവും, സഹോദരഭാവവും അതിനു അപരിഹാര്യമത്രേ. ആശയവിനിമയത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ഒരു പൊതുഭാഷയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ജനങ്ങൾക്ക് അതു സാദ്ധ്യമാകയുമുള്ളു.

പരസ്പരസമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ, പൊതുഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനതയ്ക്കു് എളുപ്പത്തിൽ കഴിയും. ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ മാതൃഭാഷയോടു കൂടുതൽബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പൊതുഭാഷയോടു് അഥവാ രാഷ്ട്രഭാഷയോടു് അവരുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു് സാദൃശ്യമോ, സാമീപ്യമോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് അനുഗ്രഹമായിരിക്കും. അതല്ലെങ്കിൽ, എല്ലാവർക്കുംഎളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കണം സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രഭാഷ.

ഈ മൌലികമായ വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഹിന്ദിഭാഷയെപ്പററി നമുക്ക് അല്പം അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കാം. ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നു് അധിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ പ്രധാനമായി പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഭാഷകൾ ഹിന്ദി, മലയാളം, തമിഴ്, ബങ്കാളി എന്നിവയാണ്. മലയാളത്തിനു സംസ്കൃതത്തോടുള്ള ബന്ധം ദൃഢതരമാകയാൽ സംസ്കൃതവുമായി അടുപ്പമുള്ള ഹിന്ദിക്ക് മലയാളത്തിനോടു സാമീപ്യത്തിനു വകയുണ്ടു്. തമിഴ് മലയാളത്തിൻെറ ഒരു ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നസ്ഥിതിക്ക് മലയാളത്തിനു ഹിന്ദിയോടു സാമീപ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം തമിഴിനും ആ അടുപ്പം ഇല്ലെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അപ്പോൾ, മലയാളം തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന മലയാളികൾക്കും, തമിഴർക്കും ഹിന്ദിയെ രാഷ്ട്രഭാഷയായി അംഗീകരിക്കാൻ സാദ്ധ്യതകൾഉണ്ടു്. മാത്രമല്ല, മലയാളികളും തമിഴരുമായ ജനങ്ങൾ തെന്നിന്ത്യാക്കാരായതിനാലും, അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധി മററു പ്രദേശങ്ങളേക്കാളും ആശാസ്യമായിരിക്കുന്നതിനാലും മലയാളികൾക്കും, തമിഴർക്കും അതു് നിഷ്പ്രയാസം ആസന്നഭാവിയിൽ തന്നെ

ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താവുന്നതാണ്.

ഹിന്ദി, മലയാളത്തെക്കാളുമധികം സംസ്കൃതത്തോട് ലിപി സംബന്ധിച്ചും മററും, സാമ്യതവഹിക്കുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം, സംസ്കൃതം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവക്ക് ഹിന്ദി മനസ്സിലാക്കാൻഎളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കും. മാത്രവുമല്ല, ഹിന്ദിയിലും, സംസ്കൃതത്തിലുമെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെയും ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

ബങ്കാളിയുടെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിൽ, ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ ജീവിതരീതികളുടെ സാമ്യതകൊണ്ടും, പ്രവിശ്യാസാമീപ്യംകൊണ്ടും ഹിന്ദി വശമാക്കാൻ പ്രാപ്തരാകുമെന്നതിൽ സന്ദേഹിക്കാനില്ല. ഇവയെല്ലാം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ രാഷ്ട്രഭാഷാസ്ഥാനത്തിനു് ഹിന്ദിക്കു തന്നെയാണു് യോഗ്യതയെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

ജനസംഖ്യയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പരിശോധിച്ചാലും, ഹിന്ദി തന്നെയാണു രാഷ്ട്രഭാഷാസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതെന്നു കാണാൻ കഴിയും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഹിന്ദി നിലവിലിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യേന്ത്യയിലാണ് ജനവാസം അധികമുള്ളത്. അതു മാത്രവുമല്ല മററു ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവരെ അപേക്ഷിച്ചു ഹിന്ദി സംസാരിക്കുന്നവരാണ് ഇൻഡ്യയിൽ അധികം. ഒരു രാഷ്ട്രഭാഷയുടെ മൗലികമായ ഉദ്ദേശം തന്നെ പരസ്പരമുള്ള ആശയവിനിമയവും, പൊതുവായ സംസ്കാരസമ്പാദനവും സുസാധമാക്കി ഐക്യബോധം ജനങ്ങളിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഹിന്ദിക്കുള്ള കഴിവ് മററു ഭാരതീയഭാഷകളേക്കാൾ ഉലോം കൂടുതലാണെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ് ഹിന്ദി. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അധികവും പ്രസിദ്ധന്മാരും മഹാന്മാരുമായ കവികളും, കലാകാരന്മാരും എഴുതിയിട്ടുള്ളവയത്രേ. അനവധി വർഗ്ഗീയസമരങ്ങളുടെ കേളീരംഗമായിരുന്ന ഇൻഡ്യായപ്പററി അവയിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സമരങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനായി ദുഷിച്ച മനോഭാവത്തോടെ ഭാരതത്തിലെങ്ങും രക്തപ്പുഴയൊഴുക്കിയ സംഭവങ്ങൾ കാണാം. വർഗ്ഗീയവാദത്തിൻെറ മാറെറാലി മുഴക്കി, ഇന്ത്യൻ ജനതയെ തമ്മിൽ ഭയങ്കരങ്ങളായ യുദ്ധങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചു്, അവയുടെ അനിഷ്ടഫലങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന പലേ അദ്ധ്യായങ്ങളും അവയിലുണ്ട്. ഹിന്ദി ഒരു രാഷ്ട്രഭാഷയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും, പ്രയോഗത്തിൽ വരുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, കാശ്മീർ മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള ഇന്ത്യൻ ജനതയ്ക്കു് അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുവാനും, തദ്വാരാ ആഭ്യന്തരകലഹത്തിൻെറ ദാരുണവശങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാനും പരസ്പരവിദ്വേഷം വെടിഞ്ഞു് ഭാവി ശോഭനമാക്കുവാനും സാധിക്കും.

എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ ഹിന്ദി ഒരു പ്രശ്നമേയല്ല. വളരെ വേഗത്തിൽ അതിൻെറ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ മാത്രമല്ല സിംഹഭാഗവും മനസ്സിലാക്കാൻ ആക്കും സാധിക്കും. നേരേ മറിച്ചു് മലയാളമോ, തമിഴോ അതിൻെറ സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭാരതത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും അവ പഠിക്കുവാൻ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുന്നതല്ല; വളരെക്കാലം കാത്തിരുന്നാലെ സാധിക്കൂ. ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ ഉത്കർഷം അതിൽ നിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളെയാണല്ലോ അധികവും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഋജുവായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശംകൊണ്ടു മഹത്തായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുവാൻ അവരെ സഹായിക്കേണ്ടതു് ബുദ്ധിമാന്മാരായ ചിന്തകന്മാരുടെ കർത്തവ്യമാണ്. അവരിൽ ഹിന്ദി ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർക്കും സർവ്വാദരണീയമായ സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട്. ഹിന്ദി ഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ പലതും ജനഹൃദയങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളുമാണ്.

ഹിന്ദി ഒരു രാഷ്ട്രഭാഷയായിത്തീരുന്നതോടുകൂടി പ്രാദേശികചിന്താഗതിക്കാരുടെ മനോഗതിക്ക് മാററം വരാതിരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ അവർ സകലതിനേയും ഇന്ത്യയുടെ ഒട്ടാകെയുള്ള ഒരു പ്രശ്നമായി കരുതുവാൻ പ്രേരിതരാകുകയും ചെയ്യും. ഇന്ത്യയിൽ ഹൈന്ദവസംസ്കാരത്തിൻെറ കേന്ദ്രസ്ഥാനം മദ്ധ്യേന്ത്യയോടടുത്തായതിനാൽ, ആ സംസ്കാരത്തിൻെറ സ്വാധീനശക്തി നിലവിലിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ, അഥവാ ഇന്ത്യയൊട്ടാകെത്തന്നെ ആ കേന്ദ്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ സ്വയം പ്രേരിതമാകും. ശ്രീരാമചരിതവും, കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധവും, ഭഗവത് ഗീതയും മററും ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ അതു സഹായിക്കും. അപ്പോൾ തുളസീദാസൻേറയും കബീർദാസിൻേറയും തൂലികയിൽക്കൂടിയുള്ള അവയുടെ ഹൃദ്യങ്ങളായ വിവരണങ്ങളും, ചിത്രണങ്ങളും നമുക്ക് അനശ്വരാനന്ദമരുളും. അനുഭവജ്ഞാനമുള്ളവരുടെ പ്രതിപാദത്തിനു ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഹൈന്ദവസംസ്കാരത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം നൽകുന്നവയത്രേ ഈ മഹാകവികളുടെ ഹിന്ദി ഭാഷയിലുള്ള കൃതികൾ.

ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ച ത്യാഗിവര്യരിൽ അധികം പേരും വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലുള്ളവരാണ്. അവരുടെ ചരിത്രം വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് അധികവും ഹിന്ദിഭാഷമുഖേനയുമാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ചരിത്രത്തിനു് അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ലോകത്തെയാകമാനം ആകർഷിച്ച ആ ത്യാഗിവര്യൻെറ അഹിംസാതത്വങ്ങളെപ്പററി സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം നൽകാൻ ഹിന്ദിഭാഷയ്ക്കാണ് കൂടുതൽ കഴിവ്. അതുകൊണ്ടു് ഹിന്ദിഭാഷാപഠനം ഭാരതീയക്കു പൊതുവേ അപരിത്യാജ്യമാണെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം.

രാഷ്ട്രഭാഷാസ്ഥാനം ഹിന്ദിക്കു നൽകുന്നതായാൽ മററു ഭാരതീയഭാഷകൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം ക്രമേണ കുറയുവാനിടയുണ്ടെന്നു ചിലർക്കു ഭയമുള്ളതായി തോന്നുന്നു. അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ് ആ ഭയം. ഇംഗ്ലീഷ് രാജ്യഭാഷയെന്ന നിലയിൽ സർവ്വാധികാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടും ഭാരതീയഭാഷകളുടെ പ്രാധാന്യത്തിനോ, പ്രചാരത്തിനോയാതൊരുതടസ്സവും നേരിട്ടിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് നമുക്ക് അനുഭവം കൊണ്ടു് അറിയാവുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഹിന്ദി രാഷ്ട്രഭാഷയായാലും പ്രാദേശികഭാഷകൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വദ്ധിക്കുവാനല്ലാതെ കുറയുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. തമിഴും ബംഗാളിയുംപോലെ സാഹിത്യഗുണം തികഞ്ഞ ഭാഷയല്ല ഹിന്ദിയെന്നും ഭാരതീയക്ക് ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ നിവ്വാഹമില്ലാത്തവിധം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും, സവ്വരാജ്യപ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ ഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് എന്നും, അതിനാൽ ഉത്തരേന്ത്യക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു മാത്രമായി രാഷ്ട്രഭാഷാസ്ഥാനം ഹിന്ദിക്കു നൽകുന്നതു് ബുദ്ധിപൂവ്വമായ പ്രവൃത്തിയല്ലെന്നും ചിലർ ശക്തിയുക്തം വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ വാദം നിലനിൽക്കുന്നതോ, അത്ഥയുക്തമോ അല്ലെന്നു ചിന്താശക്തിയുള്ള മഹാന്മാർക്കു സമത്ഥിക്കുവാൻ കഴിയും. താമസിയാതെ ഒരു മഹാശക്തിയായിത്തീരുവാനുള്ള സ്വതന്ത്രഇന്ത്യക്കു് മററു മഹാശക്തികൾക്കുള്ളതുപോലെ ഒരു പൊതുഭാഷ കൂടിയേതീരൂ. അതിനു തൽക്കാലം, എല്ലാപ്രകാരത്തിലും യോഗ്യതയുള്ളതു് ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ സംസാരിച്ചു പോരുന്ന ഹിന്ദിതന്നെയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കുറവുകൾ വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ കാലക്രമത്തിൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതു മാത്രമാകയാൽ ഹിന്ദിയ്ക്കു് രാഷ്ട്രഭാഷാസ്ഥാനം നൽകുന്നതു് ഏതുവിധത്തിലും ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു തന്നെയാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ത്യാഗമെന്നതേ നേട്ടം,
താഴ്മതാനഭ്യുന്നതി
യോഗവിത്തേവം ജയി–
ക്കുന്നിതെൻ ഗുരുനാഥൻ.

വള്ളത്തോൾ.

രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ.

P. N. George—II U. C.

നേരം സന്ധ്യയാകാറായി. പശ്ചിമസൂര്യന്റെ സുവർണ്ണകരങ്ങൾ പുഴയുടെ തെളിഞ്ഞുവിരിഞ്ഞ മാറിൽ നിസ്സീമകലാപാടവത്തോടെ കനകകസവുകരകൾ പിടിപ്പിക്കുകയാണ്.

"അല്ല! ഈ പോകുന്നത് ആരാണ്?

കമലം അതുകേട്ടമാത്രയിൽ ബ്രേക്കിട്ടാലെന്നപോലെ പെട്ടെന്നു നിന്നു ചുററുപാടും നോക്കി. പക്ഷേ ആളെ കാണ്മാനില്ല.

അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ചെടികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും അഴകുള്ള ഒരു മുഖം ഉയർന്നു.

ശശീ! അമ്പേ പേടിച്ചുപോയല്ലോ?

കമലത്തിന്റെ ചുമന്ന അധരപല്ലവങ്ങളിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി ഓളം വെട്ടി. അവൾ ചോദിച്ചു "ഇവിടെന്താ എടുക്കുവാ?"

"ആടിനെ തീററുവാ"

"കമലം! എന്തോന്നാ കുട്ടേൽ? നോക്കട്ടെ"

ശശി അടുത്തുചെന്നു് കുട്ടയിൽ എന്തെല്ലാമുണ്ടെന്നു തിരഞ്ഞു. അവന്റെ വലതുകൈ ആ കുട്ടയിലെ ഉള്ളടക്കങ്ങളിലും, കണ്ണുകൾ അവളുടെ തുടുത്ത മോഹനങ്ങളായ അവയവങ്ങളിലും നിർബാധം വ്യാപരിച്ചു.

വിളറിയ മുഖത്തോടുകൂടി അവൾ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു "ഇന്നു രാത്രിയിലാണ് ഞങ്ങൾ പീരുമേട്ടിലുള്ള തോട്ടത്തിലേക്കു പോകുന്നത്"

"പീരുമേടിനോ? ഇന്നോ?"

"ഇന്നു നിലാവു തെളിയുമ്പോൾ"

പിന്നെ വരത്തില്ലേ ഒരിക്കലും?

"ഇല്ലായിരിക്കും;എനിക്കറിയാൻമേലാ"

നിരാശ ഉടലെടുത്തമട്ടിൽ ശശി പറഞ്ഞു "കമലം, നീ കൂടാതെയുള്ള ജീവിതം അറുതിയില്ലാത്ത ഒരു മണലാരണ്യയാത്രയായിട്ടത്രേ ഞാൻ ദർശിക്കുന്നത്." "ഇനീം എന്റെ"........അവൻ കരയുന്നതുപോലെ തോന്നി.

നനഞ്ഞു തുടങ്ങിയ നയനങ്ങളോടെ കമലം പറഞ്ഞു "കമലം, അവിടുത്തേതാണെന്ന് നല്ലപോലെ അറിവുള്ള കാര്യമല്ലേ. അങ്ങയെപ്പററിയുള്ള സ്മരണകൾ മാത്രമാണ് ഈ സാധുജീവിയെ നടത്തുന്നതെന്ന് അവിടുത്തേക്ക് അറിയാമല്ലോ. മാസങ്ങളോ, കൊല്ലങ്ങളോ, വേണമെങ്കിൽ ആജീവനാന്തം, ശശിക്കുവേണ്ടി ഈ കമലം കാത്തിരിപ്പാൻ മടിക്കയില്ലെന്നും അറിയാമല്ലോ."

സന്ധ്യാസമയത്തെ വെളിച്ചത്തിൽ ആ മുഖം വളരെ മോഹനമായിരുന്നു. നെററിയിലേക്കു ചാടിവീണ കുറുനിരകളെ കിക്കിളിയിട്ടുകൊണ്ടു് ഒരു ഇളംകാററ് അതുവഴി കടന്നുപോയി. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ആൽ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വൃക്ഷത്തിൻെറ ചില്ലകൾ ചലിച്ചു. രണ്ടു മാടത്തകൾ ഒരു കൊമ്പിലിരുന്നു ചൂളമടിച്ചു.

അവൾ ശശിയുടെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു ഒന്നുനോക്കി.

"ദോ–അരാണ്ടൊക്കെ വരുന്നു. ഞാൻ പോണു" ബാഷ്പപൂർണ്ണങ്ങളായ നയനങ്ങളോടെ അവൾ ആ കോമളാകാരനെ ഒന്നുകൂടി നോക്കിയശേഷം വീട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. ശശിയും ആറ്റിൻപററത്തെ തെളിച്ചുകൊണ്ടു വികാരഭരിതനായി അവൻെറ ചെററപ്പുരയിലേയ്ക്കു യാത്രയായി.

... ...

കമലം വീട്ടിലെത്തി; ജോലിത്തിരക്കിനിടയിൽ കല്യാണിയമ്മ പറഞ്ഞു "മകളേ, വേഗംപോയി മേലു കഴുകീട്ടുവാ. പോകാറായി"

"എപ്പഴാ അമ്മേ പോണേ?"

"മോളേ! വണ്ടി വരാത്ത താമസമേയുള്ളു."

കമലം ദുഃഖംകൊണ്ടു പരവശയായി. ആ ഗ്രാമം ഇരുളിൽ മുങ്ങിയതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി; അവൾ കിണററിനരികിൽ പോയി; ബാല്യകാലം മുതൽ തന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ തോഴനുമായുള്ള വേർപാടോർത്തു അവൾ ദുഃഖിച്ചു. ആ പ്രിയപ്പെട്ട കിണററിൻകരയേയും, അപ്പുറത്തു കാണുന്ന കപ്പമാവിൻ കൂട്ടത്തേയും, അവിടെ കാണുന്ന ചെററപ്പുരയേയും, അതിൽ വസിക്കുന്ന കോമളനായ ആ കർഷകകുമാരൻ ശശിയേയും അവൾ ഇനി എന്നു കാണുവാനാണു!

തിണ്ണയിൽ കത്തുന്ന വിളക്കിനെതിരെയായി ചുവരിനടുത്തു ദുഃഖപരവശനായി ഇരിക്കുന്ന തൻെറ കളിത്തോഴനെ അവൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. അവൾ വിങ്ങിവിങ്ങി കരഞ്ഞു.

"മോളേ" നീ കുളിച്ചില്ലേ?

അമ്മ കിണററിന്നരികേവന്നതു കമലം അറിഞ്ഞതേയില്ല.

"നീ എന്തിനാ മോളേ കരയിണതു? നീ അത്രയ്ക്കു മണ്ടിയാണോ? "വാ എണീക്കു, അമ്മ വെള്ളം കോരിത്തരാം......" കമലം എഴുന്നേററു, അമ്മ വെള്ളം കോരിക്കൊടുത്തു.

ശരൽക്കാലത്തിലെ കാർമേഘരഹിതമായ ആകാശത്തിൻെറ കിഴക്കരികിൽ അല്പം ക്ഷതം സംഭവിച്ച ചന്ദ്രൻ പതുക്കെ തല പൊക്കിനോക്കി.

അപ്പോഴേക്കും ശങ്കരച്ചേട്ടൻ വീട്ടു സാധനങ്ങൾ എല്ലാം വണ്ടിയിൽ ഒതുക്കി. അന്നു അവരെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു ഊണു കഴിച്ചതു. കല്യാണിയമ്മയും കൊച്ചുപിള്ളേരും വണ്ടിയിൽകയറി. വണ്ടിക്കകത്തു കേറാൻ സ്ഥലമില്ലാത്തതിനാൽ ശങ്കരച്ചേട്ടനും, കമലവും കൂടി പുറകെനടന്നു. വണ്ടിയുടെ ചക്രം പതുക്കെ ഉരുണ്ടുതുടങ്ങി. എന്നെന്നേക്കുമായി അടയ്ക്കപ്പെട്ട ആ പാവപ്പെട്ട വീടിനെ അവർ അവസാനമായി ഒന്നുകൂടി നോക്കി. തഴച്ചു നിന്നിരുന്ന മാവിൻകൊമ്പുകൾ തലയാട്ടി അവർക്കു മംഗളം ആശംസിച്ചു.

ശങ്കരച്ചേട്ടൻ വണ്ടിക്കാരനുമായി സംസാരിച്ചു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. "കമലം എങ്ങനെ അവിടം വിട്ടുപിരിയും"

അവൾ തൻെറ കാമുകനെ ഓർത്തു വിഷാദിച്ചു ഓരോ കാൽച്ചുവടുകൾ മുമ്പോട്ടു നീക്കി. ആ പഴയ ആൽവൃക്ഷത്തിൻെറ

സമീപത്തെത്തി. ശങ്കരച്ചേട്ടനും മററും അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞു.

"കമലം" ആ കാമുകൻെറ വിളി അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കൊള്ളിയാൻ മിന്നിച്ചു. ശശി അടുത്തു ചെന്നു. പ്രേമപൂർണ്ണമായ അവൻെറ കരവലയത്തിൽ അവൾ ഒതുങ്ങിനിന്നു. അവരുടെ അധരങ്ങൾ തമ്മിൽ സ്പർശിച്ചു. ഇരുഹൃദയങ്ങളും തുടിച്ചു. അശ്രുകണങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്ന് ഒഴുകി.

ശശിക്ക് എന്തൊക്കെയോ പറയുവാനുണ്ട്. പക്ഷേ അവൻെറ നാവു പൊങ്ങിയില്ല.

അകലെനിന്നും ശങ്കരച്ചേട്ടൻ കമലത്തിനെ വിളിക്കുന്നതായി അവൾ കേട്ടു. കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ട് അവൾ വേഗത്തിൽ അച്ഛൻെറ സമീപത്തേയ്ക്ക് ഓടി.

നീറുന്ന ഹൃദയത്തോടെ ശശി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അവൻെറ ഹൃദയം കമലത്തെ അനുഗമിക്കാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു. പക്ഷേ, അതെങ്ങനെ സാധിക്കും. കമലം കൺമുമ്പിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുവരെ അവൻ അവളെ നോക്കി നിശ്ചലനായി നിന്നു. ഒടുവിൽ അവൻ ആ വിദൂരതയിലേയ്ക്കു നോക്കി ഒരു നെടുവീർപ്പുവിട്ടു.

എവിടെ നിന്നോ ഒരു കോഴി പാതിരാത്രിയായെന്ന് അറിയിച്ചു. അവൻ സാവധാനം വീട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. ആ രാത്രി അവന് ഒരു നിമിഷംപോലും ഉറങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കമലത്തിൻെറ വേർപാടുകൊണ്ടുള്ള വ്യഥ അവനെരോഗശയ്യയിലാക്കി. എന്തിന്, ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ശശി തൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട കമലത്തോടും, ലാളിച്ചു വളർത്തിയ അട്ടിൻപററത്തോടും, ആ നാടിനോടും യാത്ര പറഞ്ഞു.

ഇന്നിതേ ശ്രീഭാരതസാമ്രാജ്യം സ്വതന്ത്രമായ്
ധന്യമാം പ്രജാസാമ്യം കൈക്കൊണ്ടു വിജയിപ്പൂ.
ആ മഹാസാമ്രാജ്യത്തിന്നന്യൂനഘടകമായ്
ക്ഷേമസൗഭാഗ്യം സർവ്വലോകർക്കും വളർത്തുവാൻ.

ആശയും പ്രതീക്ഷയുമായ് ഞങ്ങൾ മുന്നേറുന്നു-
ണ്ടാശപാസമരീചികൾ മിന്നുന്നുമുണ്ടങ്ങിങ്ങായ്.
എന്നുമൊരോണക്കാലമിമ്മന്നിൽ മുന്നേപ്പോലെ
വന്നുചേർന്നിടാൻ ഞങ്ങളൊന്നിച്ചുദ്യമിച്ചീടും.

എൻ. ഗോപാലപിള്ള എം. എ.

C. M. Oommen II U. C.
Best Musician 1952-53.

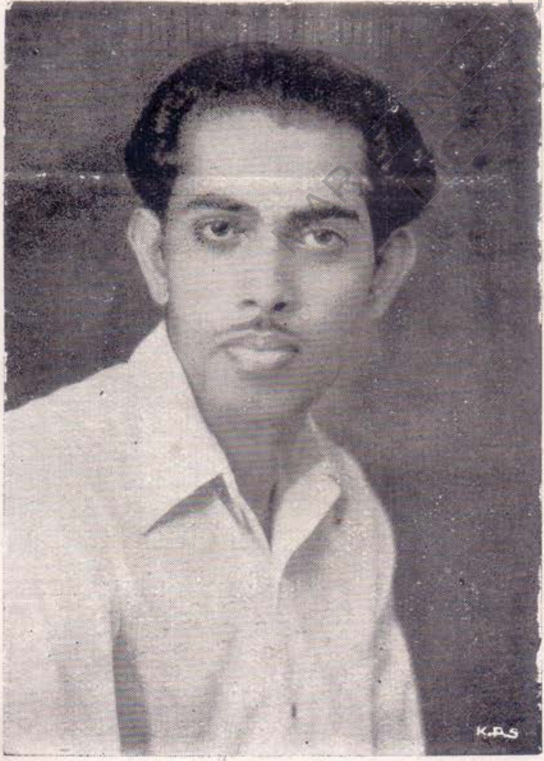

V. O. Koshy.
Best Photographer, 1952-53.

Thampy Mammen II U. C.
Represented the University, Foot-ball.

Music Club ready for performance.

K. G. Georgekutty.
(First class and first in the University for Economics B. A. 1951-52)

R. Selvin III U. C. K. K. Koruthu IV U. C.
Represented the University in Volley Ball.

IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കവിത.

C. P. R.—IV U. C.

പുലരിയിലുദയം ചെയ്യും പുത്തൻ
കിരണം പുളകം നൽകുമ്പോൾ
വിലസും പാദപശിഖരത്തിൽ നി-
ന്നുയരും കുയിലിൻ ഗാനത്തിൽ,
തരളിതശീതളപവനനുതിർക്കും
കളകളമർമ്മര ഗാനത്തിൽ,
ശിശിരനിശാംബരവാടിയിൽ വിടരും
നിരുപമതാരകമലരുകളിൽ,
കമിതാവിൻ കരവലയത്തിൽച്ചേ-
ന്നതിമുത്താളും കാമിനിയിൽ,
തഴുകും കാററിലുലഞ്ഞീടും വെൺ-
മുകിലിന്നിടയിലെ മഴ വില്ലിൽ,
നരനിരചിത്തറിപ്പുഞ്ചിരിതൂകു-
ന്നരുവിക്കരയിലെ മയിലിണയിൽ,
മഞ്ഞക്കതിരുകൾ മന്ദഹസിക്കും
മഞ്ഞുളമാകും വയലുകളിൽ,
ഉഴവിൽപ്പണിചെയ്തീടും കർഷകർ
ചൊരിയും വേർപ്പിൻ തുള്ളികളിൽ,
ജനകീയത്തിൽച്ചേർന്നു മദിക്കും
ജനതതിതന്നുടെ പോർവിളിയിൽ,
സുരഭിലസുമതതി തന്നിലുലാത്തും
കരിവണ്ടിണതൻ ഗാനത്തിൽ
കാണുന്നിതു ഞാൻ കവിതാവനിതേ
ചേണിയലും നിൻ ശുഭരൂപം.

സഹകരണപ്രസ്ഥാനം.

C. T. *Mathai*—II U. C.

മനുഷ്യൻ ഒരു സാമുദായികജീവിയാണ്. അവനു പരസഹായം കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിനാവശ്യങ്ങൾ നിർല്ലോഭം നിറവേററുന്നതിനു നിദാനമായ സഹകരണപ്രസ്ഥാനം ഇന്ന് അവന്റെ ജീവിതത്തിലൊരു അത്യാവശ്യഘടകമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. പല രീതിയിൽ പല ഉദ്ദേശത്തോടെ സഹകരണപ്രസ്ഥാനം ഇന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയുടെ എണ്ണം പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നുമുണ്ട്.

എല്ലാ മനുഷ്യരും ജീവസന്ധാരണമാർഗ്ഗം സുഗമമാക്കുന്നതിൽ അതീവ തൽപരരായിരിക്കുന്നു. തദ്ദേശസാദ്ധ്യതയ്ക്കു സഹകരണം അവശ്യം വേണ്ടതാണ്. ആദിമകാലത്തു ജീവസന്ധാരണ വിഷയത്തിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ക്ലേശമില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ ആവശ്യകത അന്ന് അധികമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ആ സ്ഥിതിക്കു പാടേ പററിയ മാററം നിമിത്തം സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആവശ്യകത ഇന്നു വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നു തന്നെയുമല്ല, നാം ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത് ഒരു "സഹകരണപ്രസ്ഥാനയുഗ"ത്തിലാണെന്നു തന്നെ പറയുന്നതായാലും അതു പരമാർത്ഥമായിരിക്കും. കാരണം ഒരു വ്യക്തിക്കോ, ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനുപോലുമോ, മററൊരു വ്യക്തിയുടേയോ, രാഷ്ട്രത്തിന്റേയോ, സഹായമില്ലാതെ മുമ്പോട്ടുപോകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത നിലയാണ് ഇന്നുള്ളത്. ഒരു രാജ്യത്തിൽ അവിടത്തെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാമുണ്ടായിരിക്കുക സംഭാവ്യമല്ല. ഉദാഹരണമായി ഇൻഡ്യയെത്തന്നെ നമുക്കെടുക്കാം. ഇന്ത്യക്ക് ആവശ്യമായ ആഹാരസാധനങ്ങൾ അവിടെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല; അതിനാൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മററു രാജ്യങ്ങളുടെ സഹായവും സഹകരണവും ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും പല അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും മററു രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു കയററി അയയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്.

സഹകരണപ്രസ്ഥാനം, ബാഹ്യമായും, ആഭ്യന്തരമായുമുള്ള പുരോഗതിക്കു സഹായമാണ്. കച്ചവടം, കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം അമൂല്യമാണ്. ഒന്നാമതായി വാണിജ്യപരമായി നോക്കുന്നതായാൽ സഹകരണപ്രസ്ഥാനം അതിൽ നല്ല ഒരു സ്ഥാനമർഹിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യക്തികളുമായി ക്രയവിക്രയം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ, സാധനങ്ങൾ ന്യായമായ വിലയ്ക്ക് വിൽക്കുന്നതിനോ മിതമായ വിലയ്ക്ക് വാങ്ങുന്നതിനോ സാധി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ച്ചില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ അവ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിറ്റുകൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ സാധനങ്ങൾക്ക് ശരിയായ വില കിട്ടുന്നതിനും, മിതമായ വിലയ്ക്കു് സാധനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്.

പുരാതനകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഇന്ന് എല്ലാരാജ്യങ്ങളും പൊതുവെ കാർഷികമായി വളരെയധികം പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു സഹായകമായി നിൽക്കുന്ന രണ്ടു പ്രധാനഘടകങ്ങൾ നവീനങ്ങളായ വളങ്ങളുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും, സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവവുമാണ്. മുമ്പ് പണത്തിൻെറയോ അനുകൂലങ്ങളായ മററു സാഹചര്യങ്ങളുടേയോ അഭാവം മൂലം, സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് കൃഷി ആദായകരമായ രീതിയിൽ നടത്തുന്നതിനു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴാകട്ടെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്ക് അതു് സാധ്യമായിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. ഒരുവനു വളരെ കുറച്ചു നിലമേ ഉള്ളൂ എന്നിരിക്കട്ടെ. അതിലേയ്ക്കു് വെള്ളം കൊണ്ടുപോകുക, വെള്ളം വററിയ്ക്കുക മുതലായ ആവശ്യങ്ങൾക്കു വളരെ പണച്ചിലവും, അദ്ധ്വാനവും, വേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ, അയൽപക്കത്തുള്ള നിലമുടമസ്ഥന്മാരുമായി സഹകരിച്ചു സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തുകയാണെങ്കിൽ, നവീനയന്ത്രങ്ങളുടേയും മററും സഹായത്താൽ, അധികം പണച്ചിലവും അദ്ധ്വാനവും കൂടാതെ സാധിക്കാവുന്നതാണ്. കാർഷികരാജ്യമായ ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അവയുടെ സഹായത്താൽ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു രാഷ്ട്രമായി ഇന്ത്യയെ ഉയർത്താൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

വ്യവസായപരമായി നോക്കിയാലും സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം പിന്നോക്കമല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറയും അഭിവൃദ്ധി, അതിലെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. ഉദാഹരണമായി, സാമ്പത്തികമായി അത്യുച്ചകോടിയിലെത്തിയിരിക്കുന്ന അമേരിക്കയെ നോക്കുക. അതിൻെറ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുള്ള കാരണം വ്യവസായങ്ങളാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഇന്നും കേവലമൊരു കാർഷികരാജ്യമായിമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യ വ്യാവസായികമായി വളരെ പുരോഗമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. അടുത്തകാലംവരെ വൻതരം വ്യവസായങ്ങളെല്ലാം വലിയ കുബേരന്മാരുടെ കൈയിലായിരുന്നു. ഒരു സാധാരണവ്യക്തിക്ക് മൂലധനമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ നടത്തുന്നതിനു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ആ നിലയ്ക്കു് മാററം വന്നിട്ടുണ്ട്. ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വൻതോതിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളും നടത്താൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ വ്യവസായങ്ങളും തദ്വാരാ, രാഷ്ട്രവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിനും, ജീവിതസന്ധാരണം സുഗമമാകുന്നതിനും സഹകരണപ്രസ്ഥാനം സഹായകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വാണിജ്യം, കൃഷി, വ്യവസായം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ സഹകരണ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പ്രസ്ഥാനത്തിനു ചെയ്യാവുന്ന ഗുണങ്ങൾ അപരിമേയങ്ങളാകുന്നു.

കായികവും, വൈജ്ഞാനികവുമായ അഭിവൃദ്ധിക്കും സഹകരണപ്രസ്ഥാനം സഹായമരുളുന്നുണ്ടു്. ശാസ്ത്രീയമായ പുരോഗതി ഇന്നിത്രമാത്രം വിജയംപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് പല പണ്ഡിതന്മാരുടേയും പ്രവൎത്തനഫലമായിട്ടാണല്ലോ.

ഇങ്ങനെ വിവിധ നിലകളിൽ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സേവനങ്ങൾ നിസ്തുല്യങ്ങളാണെന്നു് കാണാൻ കഴിയും. ആധുനികലോകത്തിൽ അവ അപരിത്യാജ്യവും, അനൎഘവുമായിത്തീൎന്നിട്ടുമുണ്ടു്. അതിനാൽ വേണ്ടുംവിധം ഉപയോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവ മനുഷ്യന്റെ ഇന്നത്തെ ക്ലേശങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുവാൻ സഹായകമായിത്തീരുമെന്നു തന്നെ തീൎത്തു പറയാവുന്നതാണു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

പൂന്തിങ്കളിൽപ്പങ്കമണച്ച ധാതാ-
വപൂൎണ്ണതയ്ക്കേ വിരചിച്ച വിശ്വം;
വിടൎന്ന തങ്കപ്പനിനീൎസ്സുമത്തി-
ന്നതിങ്കൽ നില്പെത്ര നിമേഷമുണ്ടാം.

കണ്ണുനീർത്തുള്ളി.

TRIVANDRUM
LIBRARY

ഞങ്ങളുടെ വിനോദ യാത്ര.

Kunjachan T.—IV U. C.

മനോമോഹനമായ പ്രഭാതം. സൂര്യഭഗവാനെ വന്ദിക്കാൻ ദേവകന്യകകൾ കയറിവന്ന പുഷ്പകവിമാനങ്ങൾപോലെ ബാലാർക്കന്റെ ചെങ്കനൽ പ്രഭ തട്ടി ശോഭിക്കുന്ന മേഘപാളികൾ സൂര്യന്റെ ചുററും ശാന്തമായി നിലകൊള്ളുന്നു. തുഷാരശീതളനായ മന്ദമാരുതൻ ഉഷസ്സിന്റെ ദിവ്യതയ്ക്കു ഭംഗം വരുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടെന്നപോലെ, ഇതളിൽ അതേവരെ തല ചായ്ച്ചുറങ്ങിയിരുന്ന തരുലതാദികളെ തട്ടിയുണർത്തിക്കൊണ്ടു മെല്ലെമെല്ലെ സഞ്ചാരമാരംഭിക്കുന്നു. ഉദയശോഭ കാണുവാനായി സ്വയം മിഴി തുറക്കുന്ന മുകുളമുഗ്ദ്ധകൾ പവനപോതങ്ങളുടെ ലാളനസുഖമനുഭവിച്ചു രോമഹർഷമണിയുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾതോറും മുരണ്ടു പറന്നിരുന്ന മധുകരങ്ങൾ കൗതുകംകൊണ്ടോ എന്തോ നിശ്ചലത കൈക്കൊള്ളുന്നു. സൃഷ്ടിമാഹാത്മ്യത്തെ വാഴ്ത്തിപ്പുകഴ്ത്തുമാറു് കിളികളുടെ കളകൂജനങ്ങൾ മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു. വൃക്ഷങ്ങളുടേയും, ചെടികളുടേയും. ലതകളുടേയും ഇലകളിലും, പുല്ലുകളുടെ അഗ്രങ്ങളിലും പററിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന മഞ്ഞിൻതുള്ളികൾ സൂര്യരശ്മിയുടെ സപ്തവർണ്ണങ്ങൾ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു് വൈഡൂര്യാദി നവരത്നങ്ങളെപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്നു. എങ്ങും ഒരു ഉണർവ്വും ഉന്മേഷവും. ഇപ്രകാരം പ്രകൃതിദേവി, പ്രഭാതത്തിന്റെ ആഗമനത്തോടുകൂടി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തപ്പോളാണു് ഞങ്ങൾ പൊൻമുടിയ്ക്കുള്ള വിനോദയാത്ര ആരംഭിച്ചതു്. അനേകം ആത്മസുഹൃത്തുക്കൾ ഞങ്ങൾക്കു മംഗളമാശംസിച്ചാർത്തു വിളിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ "വാൻ" മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

കണ്ണും കരളും കുളിർപ്പിക്കുന്ന പലതരം കാഴ്ചകളും പിന്നിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ അന്നത്തെ യാത്ര എങ്ങനെയാണു വർണ്ണിക്കുക. ഏകദേശം പത്തുമണിയായപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ പൊൻമുടിയുടെ താഴ്വരയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ അല്പം വിശ്രമിച്ചശേഷം ഞങ്ങൾ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. കീഴ്ക്കാംതൂക്കായ മലഞ്ചെരിവുകളിൽ വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പാതയിൽക്കൂടി ഞങ്ങളുടെ "വാൻ" സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അടിയ്ക്കടി പ്രകൃതിയുടെ വൈരുദ്ധ്യവും വൈവിദ്ധ്യവും ഞങ്ങൾക്കനുഭവമാകയും ഒരു പുതിയ സാഹചര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. മേലോട്ടു നീങ്ങുന്തോറും തണുപ്പും മഞ്ഞും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ ഈ അസമത്വങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു് അനിവാര്യമായിരിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ സംശ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

യിച്ചു. മനുഷ്യനും ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ഥനല്ല. അവൻെറ ആരോഗ്യം, കായബലം, മനശ്ശക്തി, വാസന, സാമത്ഥ്യം എന്നിവ ഒരേ നിലയിൽ ഒരിക്കലും കാണപ്പെടുന്നില്ലല്ലോ. ഈ അസമാനാവസ്ഥയിൽനിന്നും സമാനമല്ലാത്ത ഐശ്വര്യാദികൾ ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. ഈ ഒരു സത്യം നമുക്ക ഹിതമായാലും, അഹിതമായാലും സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. സ്ഥിതിസമത്വമില്ലാത്ത ഒരു ലോകം നമുക്ക വിഭാവനം ചെയ്യാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ല. സ്ഥിതിസമത്വവാദികൾ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും പ്രകൃതിയ്ക്കെതിരായ ഒരു വ്യവസ്ഥിതി ഉണ്ടാക്കാമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ വെറും വ്യാമോഹമത്രേ.

മഞ്ഞണിഞ്ഞു മദാലസകളായി നീണ്ടു നിവന്നു കിടക്കുന്ന അനേകം കുന്നുകളെ തരണം ചെയ്തു ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. ഹിമവാഹിയായ മന്ദമാരുതൻ ഞങ്ങളെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചു. ഏകദേശം ഉച്ചതിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ തേയിലകൾ ധാരാളം വളരുന്ന ശാന്തശീതളമായ മേഖലയിൽ ചെന്നുചേന്നു. ഞങ്ങൾ അവിടെ കണ്ടകാഴ്ച ഏററവും അത്ഭുതകരമായിരുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളെ ചൂഡാരത്നമാക്കി നീണ്ടു നിവന്നു നിൽക്കുന്ന വൃക്ഷസമൂഹങ്ങൾ, അവയെ ആലിംഗനം ചെയ്തും, കാററിലുലഞ്ഞും കളിക്കുന്ന പുഷ്പവല്ലീജാലങ്ങൾ, പക്വഫലങ്ങളേന്തി രത്നപ്രഭ വീശുന്ന കുററിച്ചെടികൾ, വൃക്ഷശാഖകൾതോറും സൈ്വരസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്ന ശാഖാമൃഗങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾതോറും പാറിപ്പറന്നു സാന്ത്വനം മന്ത്രിക്കുന്ന മധുപന്മാർ എന്നുവേണ്ട, ഹൃദയംകവരുന്ന കാഴ്ചകളാണ് ഞങ്ങൾ അവിടെ കണ്ടതു്.

പൊൻമുടിയുടെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും നന്നെ ക്ഷീണിരുന്നതിനാൽഞങ്ങൾ ടി. ബി. യിൽ കുറെ വിശ്രമിക്കുകയും, അനന്തരം മലയുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിൽ കയറുവാൻ തീരുമാനിച്ചിറങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒരു വലിയ കുന്നിൻെറ കീഴ്ക്കാംതൂക്കായ ചരിവിൽക്കൂടി മെല്ലെമെല്ലെ നടന്നു്, ചെറുപാറകളാൽ നിബിഡമായി, നിലംപോലും കാണുവാൻ കഴിയാത്തവിധം പുല്ലുകൾ ഇടതൂന്നുവളന്ന പവ്വതത്തിൻെറ മുകളിൽ ഒരുവിധം എത്തിച്ചേന്നു. നിരീശ്വരവാദികളെപ്പോലും ഈശ്വരവിശ്വാസികളാക്കുന്നതായിരുന്നു ഞങ്ങൾ അവിടെ കണ്ട കാഴ്ചകൾ. പ്രകൃതിവൈചിത്ര്യത്തിൻെറ പാരമ്യതയിൽ ഞങ്ങൾ ലയിച്ചുപോകുകയാണുണ്ടായതു്. അത്തു തഴച്ചു സമൃദ്ധിയായി വളരുന്ന സസ്യസഞ്ചയത്താൽ പച്ചവില്ലീസു വിരിച്ചതുപോലെ ശ്യാമളകോമളമായി നീണ്ടുപരന്നു ലസിക്കുന്ന വിളഭൂമികൾ; ഗിരിനിരകളിൽ നിന്നു നിഗ്ഗമിച്ചു് മധുരഗംഭീരമായ മമ്മരശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടു പാറകളിൽ തട്ടിമുട്ടി പുളഞ്ഞുപായുന്ന നീർച്ചാലുകൾ; പൂന്തേൻ നുകരാൻ പുഷ്പങ്ങൾതോറും പാറിപ്പറക്കുന്ന പറവകളുടെ രാഗകോലാഹലത്താൽ മുഖരിതമായ ചെറുവനങ്ങൾ; സംഗീതസൗരഭ്യങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്താൽ സായൂജ്യസുഖമനുഭവിപ്പിക്കുന്ന വള്ളിക്കുടിലുകൾ; അഹോ! എത്ര അനുപമവും അലൗകികവുമായ ആത്മനിർവൃതിയാണ് അവിടത്തെ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം പ്രേക്ഷകർക്ക നൽകുന്നതു്. വെള്ളക്കിരീടമ

ണിഞ്ഞ ആ കൊടുമുടിയുടെ മുകൾപ്പരപ്പിൽ ഞങ്ങൾ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിച്ചു. വനലക്ഷ്മി സുന്ദരികളെപ്പോലും ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വസന്തപുഷ്പാഗമത്താൽ സർവ്വാലങ്കാരഭൂഷിതയായി ഞങ്ങൾക്കു സ്വാഗതമരുളി. സ്വപ്നം കാണാൻപോലും കിട്ടാത്ത ആ സന്ദർഭം ഞങ്ങൾ പാഴാക്കിയില്ല.

പ്രശാന്തരമണീയമായ പ്രകൃതിയുടെ വിരിമാറിൽ ഞങ്ങൾ സ്വച്ഛന്ദം സ്വല്പനേരം വിഹരിച്ചു. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആവോളം നുകന്നു. നിമിഷങ്ങൾ നീങ്ങുന്നതു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞതേയില്ല. പരിണതവയസ്കനായ പകലവൻ പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽ നിലയുറപ്പിച്ചു. ആ സുവർണ്ണശൃംഗത്തിന്റെ മുകൾപരപ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, സൂര്യൻ ചരമാബ്ധിയിൽ മുഴുകുന്നതും ലോകം സായാഹ്നപ്രഭയിൽ കുളിച്ചുല്ലസിക്കുന്നതും ഒന്നു കാണേണ്ടതാണ്. ഏകദേശം അഞ്ചര മണിയായപ്പോഴേക്കും, അമിതമായ ആനന്ദം പ്രദാനംചെയ്ത് ഞങ്ങളെ ഉന്മേഷമുള്ളവരാക്കിത്തീർത്ത ആ സാഹചര്യങ്ങളോടു ഞങ്ങൾ യാത്ര പറഞ്ഞു.

ആനന്ദപരവശരായി തീർന്ന ഞങ്ങൾ ചുറ്റുപാടുകളെ വിസ്മരിച്ചു സൂര്യാസ്തമയം വരെ അവിടെ ഇരുന്നുപോയതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. നാലു നാഴിക ഇരുട്ടിയപ്പോളാണ് ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലെത്തിയത്. ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്രയിൽ നേതൃത്വംവഹിച്ച റവ. ഫാദർ ബെനീഡിക്ടിന് കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സ്വഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു പിരിഞ്ഞുപോയി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY * TRIVANDRUM

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

'പൊൻകതിരൊത്തെത്തും സ്വാതന്ത്ര്യലക്ഷ്മിതൻ
തങ്കച്ചിലമ്പിന്റെ നാദം കേൾക്കാൻ,
പാരിന്നമൃതായൊരദ്വൈത സംഗീതം
പാടിയനാടേ, യുണരുണരൂ!
ഉണ്മതന്നുന്നതമണ്ഡലം കാണുവാൻ,
കണ്മണി, യുണ്ണി — യുണരുണരൂ !

തുകിലുണർത്തൽ.

കവനസാഹസം.

C. V. Balachandran Nair—II U. C.

കവിത കോർക്കാനൊരുങ്ങുകയാണു ഞാൻ
കവനവസ്തുത തേടുകയാണു ഞാൻ,
വളരെ നേരമായിപ്പൂവനത്തിലെ
പ്പുളകമേററുന്ന പൂക്കൾക്കിടയിലായ്,
കവിത വന്നാലുടൻ പകർത്തീടുവാൻ
കരുതലോടെ കാത്തീടുകയാണു ഞാൻ.

... ...

അതിമനോജ്ഞമാം സായാഹ്നഭംഗിക—
ളണിനിരന്നെൻെറ ചുററും ലസിക്കയായ്
കൊച്ചു കാററു വന്നെന്തോ പറയവേ,
പിച്ചിപ്പൂനിര പൊട്ടിച്ചിരിക്കയായ്
പട്ടുടുപ്പിട്ട കൊച്ചുപൂമ്പാററകൾ
വട്ടമിട്ടു കൊഞ്ചിക്കുന്നു പൂക്കളെ.
വാശ്യയായൊരു ശാന്തത, തൻവിശ—
വാശ്യമാം കതിരെങ്ങും വിരിക്കവേ,
ബന്ധുരമൊരു പൊൻതേരിലേറിയാ—
സുന്ദരിവന്നു സന്ധ്യാനതാംഗിയാൾ

... ...

കവനസുന്ദരമീരംഗമൊന്നിലും
കവനവസ്തുത കണ്ടില്ല വിഡ്ഢി ഞാൻ
പ്രകൃതിസാഹസച്ചില്ലുകൾ നീട്ടിനി—
ന്നരുതു സാഹസമെന്നു വിലക്കയായ്.
കളകളാരവത്തോടെ പറക്കുമീ—
കിളികളും കൂടിയെന്നെ ഹസിക്കയോ?
ഇന്ദുലേഖ തൻ വെൺസാരിത്തുമ്പിനാൽ
മന്ദമായ് മുഖം പൊത്തിച്ചിരിക്കയായ്.

... ...

"കവനസാഹസം" കാട്ടാൻ മുതിർന്നൊരെൻ
കരളുറപ്പോർത്തു ഞാനും ചിരിച്ചുപോയ്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

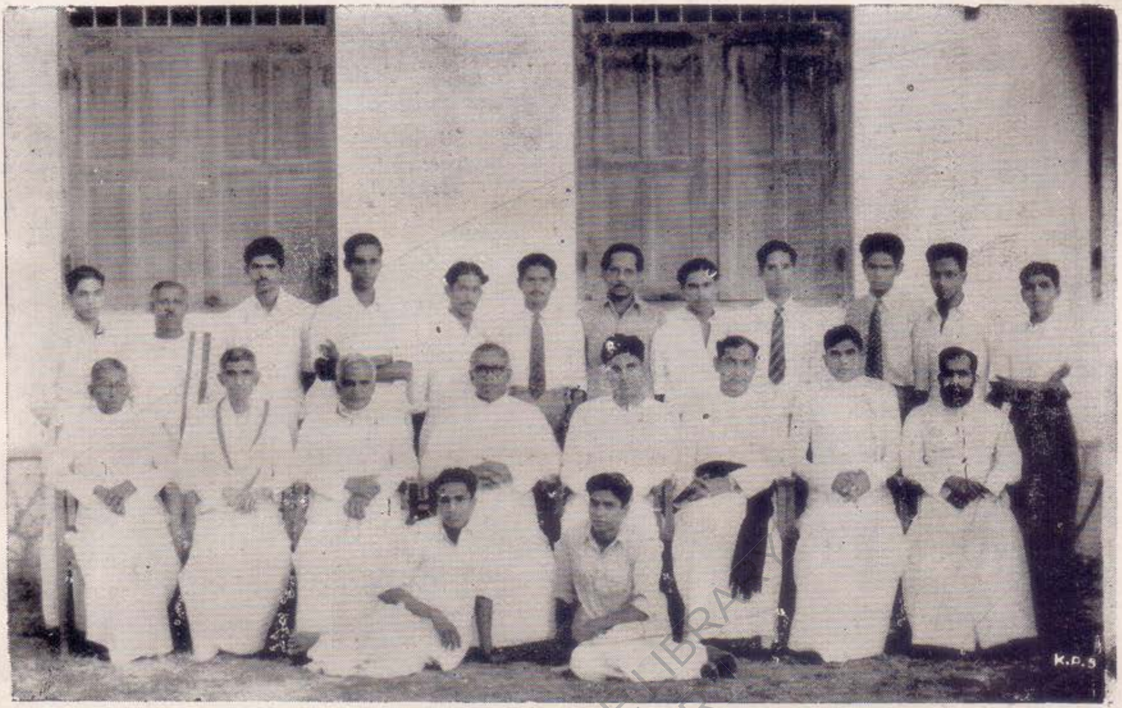

THE PRESIDENT, VICE-PRESIDENTS, AND SECRETARIES OF THE ASSOCIATIONS 1952-53.

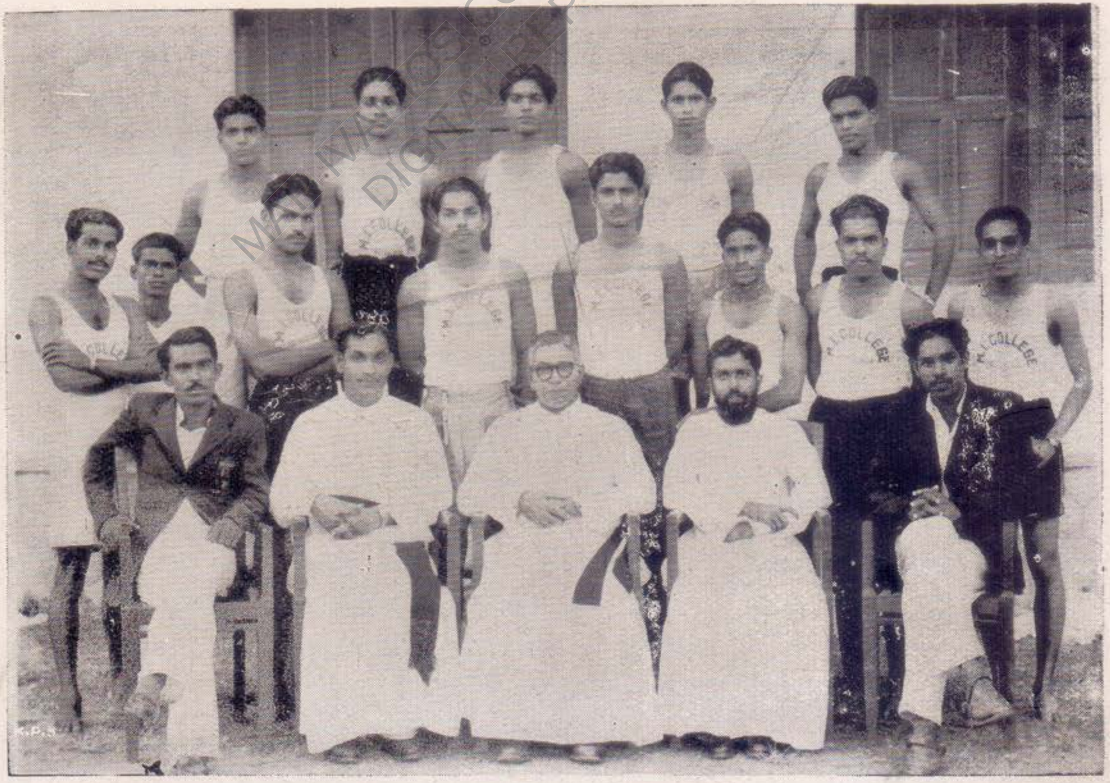

COLLEGE ATHLETIC CLUB 1952-53.

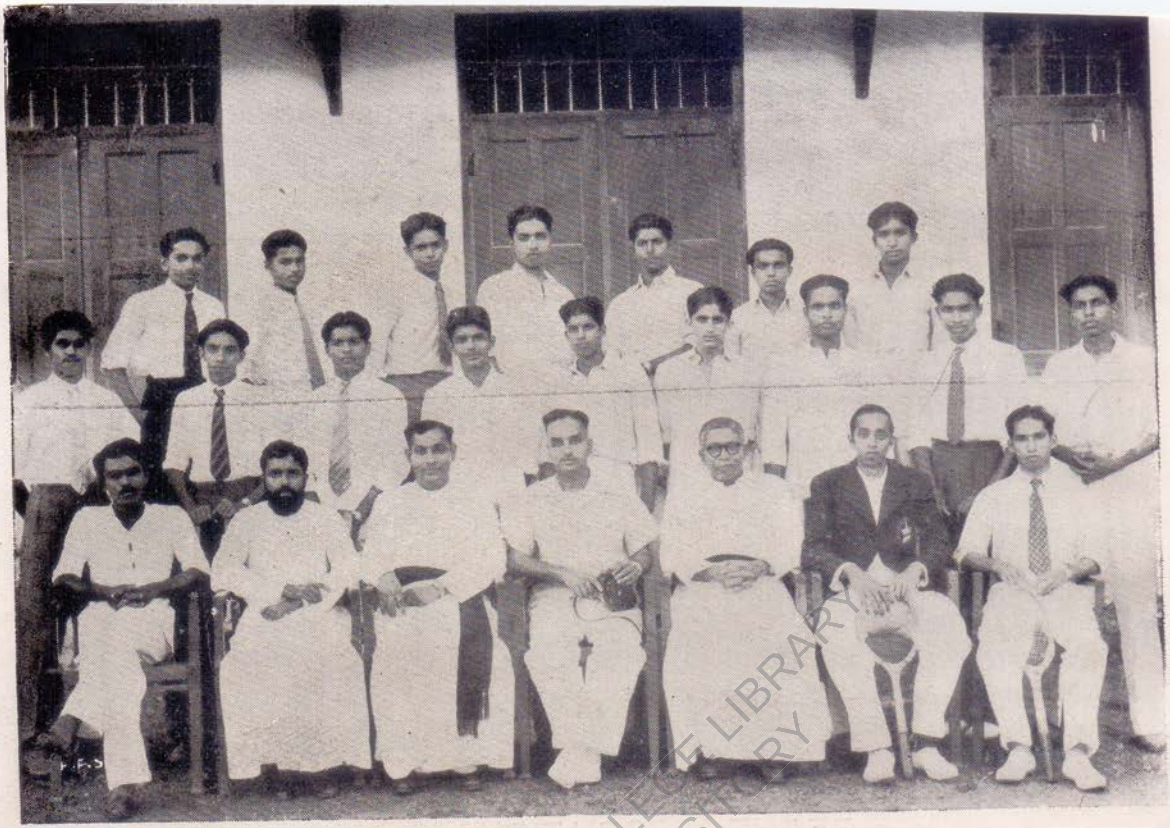

TENNIS CLUB SOCIAL 1952-53.
Guest of honour: Col. Goda Varma Raja.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

BASKET BALL TEAM 1952-53

എന്റെ ഭാവനാലോകം.

E. S. Mathai—II U. C.

അത്ഭുതകരമായ പ്രപഞ്ചപരിധിക്കുള്ളിൽ മനുഷ്യജീവിതം പോലെ ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടു മറ്റെന്താണുള്ളതു്? വിസ്തൃതങ്ങളായ മഹാസമുദ്രങ്ങളും അത്യുന്നതങ്ങളായ പർവ്വതപങ്ക്തികളും, ദുർഗ്രഹങ്ങളായ സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രസമൂഹങ്ങളും മഹത്തായ മനുഷ്യജീവിതത്തോടു് ഉപമിക്കുമ്പോൾ വെറും നിസ്സാരങ്ങൾ തന്നെയാണു്. ക്ഷണികമെന്നു മഹാശയന്മാർപോലും ഉൽഘോഷിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, ബ്രഹ്മാണ്ഡമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിനുള്ളിൽ യഥാർത്ഥവും അനശ്വരവുമായി ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് മനുഷ്യജീവിതം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ശ്രേഷ്ഠവും അഭികാമ്യവുമായ ആ മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് ആരും ഗണ്യമായി ചിന്തിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു് അദ്ഭുതവും പരിതാപകരവുമായ പരമാർത്ഥം.

ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി ദൈനംദിനം സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിഭേദങ്ങളെ കണ്ടറിയുവാൻ ഒരു 'ഭാവനാലോകം' സംജാതമാകുകതന്നെ വേണം. ലോകത്തിൽ കാണുന്ന അസമാധാനങ്ങൾക്കും യുദ്ധങ്ങൾക്കും കാരണം മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വീക്ഷണക്കുറവാണു്. ഈ കലാപങ്ങൾക്കു് 'മതം' ഒരുതരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ പ്രേരണ നൽകുമെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു ഭിന്നമതങ്ങൾ ലോകത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കലാപങ്ങൾ അനിവാര്യങ്ങളാണെന്നുള്ളതിനു ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു അദൃശ്യശക്തിയായ ഈശ്വരനെ പലരും പല വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു് ആരാധിക്കുന്നതിന്റെ പരിണതഫലമാണു് ഭിന്നമതങ്ങൾ. മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ആദികാലംതൊട്ടുതന്നെ പ്രതിഷ്ഠാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിശ്വാസവിശേഷമാണു് ഈശ്വരചിന്ത.

എന്നാൽ ആ വിശേഷചിന്ത മനുഷ്യരാശിയിൽ ഏകരൂപം അവലംബിച്ചു പ്രകാശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ യാതൊരു കുഴപ്പവും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. അതിനുപകരം ഭാവനയ്ക്കും അഭിരുചിയ്ക്കും അനുസരണമായി പ്രകൃതിവസ്തുക്കളേയും വിവിധദേവതകളേയും സൃഷ്ടിക്കുകയും അവയെ അസമ്പാഗ്ഗികവും അബദ്ധജടിലങ്ങളുമായ കഥകളുമായി ഘടിപ്പിക്കുകയും, അവയ്ക്കു് അവിടവിടെ പാർപ്പിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും, അവിടെച്ചെന്നു് പൂജാദികൾ നിർവ്വഹിക്കുകയുമാണു് മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതു്.

പരിഷ്ക്കാരസമ്പന്നരെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യർ അധഃപതിക്കുന്നതു നോക്കുക!

എന്നാൽ അഭികാമ്യമായ ഈ മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഉൽകൃഷ്ടമോ, അപകൃഷ്ടമോ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതു് അവനവൻ തന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ മുഖ്യമായ കത്തവ്യം ജീവിതത്തെ ഉത്തമവും സുഭഗവുമാക്കുക എന്നുള്ളതാണു്. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പല ഘട്ടങ്ങളുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാവുന്നതു് ഉത്തമജീവിതത്തിനു മാൎഗ്ഗനിദൎശനമരുളുന്ന അധ്യയനത്തിനാണു്. അതിപ്രധാനവും അഭികാമ്യവുമായ ആ വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതത്തെ ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകൾക്കു് അകരമാക്കാതെ നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീർക്കുന്നവൻ എത്ര ബുദ്ധിഹീനനാണു്? പരിശീലനകാലം കഴിഞ്ഞു ലോകരംഗത്തിറങ്ങി പ്രവൃത്തിയാരംഭിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് ഒരൊററ മതവും ഒരേതരത്തിലുള്ള ആരാധനാരീതിയും കൈവരുത്തുവാനായിരിക്കണം.

ഒരൊററ മതവും, ഒരൊററ ജാതിയുമാണു് എന്റെ ഭാവനാലോകം. അവിടെ സ്നേഹമാകുന്ന മതവും മനുഷ്യനാകുന്ന ജാതിയും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. മതഭ്രാന്തോ, വൎഗ്ഗീയ കലാപമോ അവിടെ കാണപ്പെടുന്നതല്ല. മതത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞു് യാതൊന്നും അക്കും അവിടെ ചൂഷണം ചെയ്യുവാനും സാധിക്കുന്നതല്ല. ജനങ്ങളെല്ലാം ഒരൊററ മതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളായി പരസ്പരം സ്നേഹിക്കപ്പെടും. സവ്വസാഹോദൎയ്യത്തിന്റെ ധവളിമപുരളുന്ന ആ ലോകം എന്നാണു് എന്റെ ഭാവനയിൽ നിന്നും യാഥാൎത്ഥ്യത്തിലേക്കു് ഉയരുക!

അതിവിദൂരമായ ആ ഭാവനാലോകത്തിലേക്കു് നമുക്കു്

"ഒരൊററമതമുണ്ടുലകിനുയിരാം
പ്രേമം; അതൊന്നല്ലോ
പരക്കെനമ്മെപ്പാലമൃതൂട്ടും പാ–
ൎവ്വണശശിബിംബം."

എന്ന പദ്യഖണ്ഡമാകുന്ന വിമാനത്തിൽ കയറി ഒന്നു പറക്കാം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ജീവിതസ്പന്ദനം, തൂലികാചാലനം
ഭാവചിത്രത്തിൽപ്പകൎത്തിവെയ്ക്കെ,
ചിത്രീകരിച്ചു മഹാകവി ഭാഷയാൽ
മൎത്ത്യമനസ്സിൻ മഹാപ്രപഞ്ചം!

കർഷകന്റെ കലാസൃഷ്ടി.

ചെറുകഥ.

പരിശുദ്ധമായ പനിനീർപുഷ്പം

കെ. എം. ചാക്കോ, III U. C.

പകൽമങ്ങി. രക്തവർണ്ണത്തോടുകൂടി ഭഗവാൻ സഹസ്രകിരണൻ പശ്ചിമാബ്ധിയിൽ മറഞ്ഞു. താരാവലികൾ പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി. അന്ധകാരത്തെ ശാസിക്കുന്ന ദിനപതിയുടെ വിരലുകൾപോലെ അങ്ങുമിങ്ങും ദീപശാഖകൾ കാണാറായി.

അയാളുടെ ആത്മാവു് അങ്ങനെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണു്—ഒരു ദ്രവിച്ച നൂലിൽ, ജീവിതത്തിൽനിന്നു് മരണത്തിലേക്കു്. ആ ദ്രവിച്ച നൂലു് കീഴ്പോട്ടു വലിയുന്നുണ്ടു്. നിമിഷങ്ങൾ മതി അതു പൊട്ടിത്തകരുവാൻ... ഹൃദയത്തിൽ ഒളിച്ചുവച്ചേക്കാറുള്ള ചില രഹസ്യങ്ങൾ പുറത്തു പറയുന്ന ചില നിമിഷങ്ങളുണ്ടു്. അതു ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴല്ല, മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു്. ഡാക്ടർ മോഹനൻ— അതെ, അതാണയാളുടെ പേരു്— ആംഗ്യം കാണിച്ചു ഭാര്യ അടുത്തു ചെല്ലുവാൻ. ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തെ ഭാവവ്യത്യാസം കണ്ടു് വിരഹതരംഗ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടു വലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന മാലതി, നിഷ്കളങ്കമായ മനോനൈർമ്മല്യത്തിന്റെ ബാഹ്യമുദ്രയായ മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി— ദിവ്യതേജഃപരിപൂർണ്ണതയോടുകൂടി—കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന ആ കോമള വിഗ്രഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ നേത്രങ്ങളിലേക്കു് വ്യസനപാരവശ്യത്തോടുകൂടി നോക്കി. വാത്സല്യപൂർണ്ണമായ ഒരു കടാക്ഷത്തിന്റെയും, സംതൃപ്തിസൂചകമായ ഒരു മന്ദസ്മിതത്തിന്റെയും, പ്രത്യക്ഷ ചരായ ആ രോഗിയുടെ മുഖത്തു സ്ഫുരിച്ചു. സങ്കടഭാവത്തോടുകൂടി അരികത്തണഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാര്യയോടു് സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഡാക്ടർ മോഹനൻ സ്വന്തം ഭൂതകാല ചരിത്രം പറയുവാനാരംഭിച്ചു.

"പ്രിയേ! എന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കാറായി. ആ ജീവിതത്തോണി കരയ്ക്കടുക്കുന്നതിനുമുമ്പു് എന്റെ ജീവിതയാത്രയിൽ എന്നെ അനുഗമിച്ച ഭവതിയോടു് എനിക്കു ചില രഹസ്യങ്ങൾ പറയുവാനുണ്ടു്. കേൾക്കുക. മാലതി! എട്ടുവർഷത്തിനു മുമ്പു് പല സഹൃദയരുടേയും സഹായത്താൽ ഞാൻ ഒരു ബി. എ). ഡിഗ്രി കരസ്ഥമാക്കി. അതിനുശേഷം, കേവലം നാല്പത്തഞ്ചുരൂപാ മാത്രം ശമ്പളം പററുന്ന ഒരു തൊഴിലാളിയായി ഞാൻ ഒരു ഫാക്ടറിയിൽ ജോലി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ തുച്ഛമായ ശമ്പളംകൊണ്ടു് എന്റെയും, എന്റെ ചെറിയ കുടുംബത്തിന്റെയും ചെലവു നടത്തുന്നതു് പ്രയാസമായിരുന്നെങ്കിലും, അതിൽ നിന്നുപോലും ഒരു ചെറിയ തുക എന്റെ സഹോദരി എനിക്കുവേണ്ടി മിച്ചംവച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ കുറെ നാളുകൾ കൊണ്ടു് ഒരു നല്ല തുക എനിക്കു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വേണ്ടി സമ്പാദിക്കുന്നതിന് എന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഫാക്ടറിയുടമസ്ഥൻെറ മകളുടെ സഹായവും—ഞാനറിയാതെതന്നെ—എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരിക്കുലഭിച്ചിരുന്നു. ഏറെത്താമസിയാതെതന്നെ നാല്പത്തഞ്ചു രൂപാ ശമ്പളക്കാരനായ ഞാൻ അൻപതു രൂപാ ശമ്പളക്കാരനായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു"

"ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കൂ! മാലതി! നീ എന്തിനുപരിഭ്രമിക്കുന്നു. ഞാൻ പറയുന്നതു വാസ്തവം തന്നെയാണ്. ശോകപൂർണ്ണമായ ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതം അതേപടി പകർത്തുകയാണു ഞാൻ"

"അതെ, അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ മുന്നോട്ടുപോയി. ഒടുവിൽ, ഞങ്ങളുടെ മുതലാളിയിൽ ചില സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായി. തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനം തല ഉയർത്തി. തൊഴിലാളികളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്ന ഞാൻ അവരുടെ നേതാവുമായിത്തീർന്നു"

"പ്രിയെ! എന്തിനു ഞാനധികം നീട്ടുന്നു. ഞാൻ ബദ്ധനായി, എങ്കിലും മാപ്പിനപേക്ഷിച്ചില്ല. അടിമത്വത്തിലെ ജീവിതത്തേക്കാൾ നല്ലതു് സമത്വത്തിലെ മരണമല്ലേ, മാലതി!"

"രണ്ടുകൊല്ലത്തെ ദീർഘയാതനയ്ക്കു ശേഷം ഞാൻ വിമുക്തനായി. അതിനിടയ്ക്കു് ദാരിദ്ര്യദേവതയുടെ നിർദ്ദയമർദ്ദനമേററ് എൻെറ സഹോദരി ഈ ലോകം ഉപേക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഹാ! ദാരിദ്ര്യംഭയങ്കരവ്യാധിയാണ്. അതു ശരീരത്തേയും, ആത്മാവിനെയും, ഹൃദയത്തെയും നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു.

ഞാൻ സ്വദേശം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. എൻെറ സഹോദരി എനിക്കുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചിരുന്ന തുക ഒരു മാന്യനെ അവൾ ഏല്പിച്ചിരുന്നതു് ഈ അവസരത്തിൽ എനിക്കു ലഭിച്ചു. അഹോ! എത്ര മഹത്തായ സഹോദരസ്നേഹം. അവൾ ദാരിദ്ര്യത്തിൽകിടന്നു വലഞ്ഞിട്ടും, താൻ സമ്പാദിച്ച പണം അവൾ ഉപയോഗിച്ചില്ല. ഞാൻ നേരേ പോയതു് കൽക്കട്ടായിലേയ്ക്കാണ്. എൻെറ കയ്യിലുള്ള രൂപാ തീരുന്നതുവരെ സുഖമായി ഞാനവിടെ ജീവിച്ചു. അതിനുശേഷം എരിയുന്ന ഹൃദയവും, പുകയുന്ന ബുദ്ധിയുമായി എത്ര എത്ര നിദ്രാഹീനങ്ങളായ നിശകളാണ് ഞാൻ തള്ളിയതെന്നറിയാമോ? ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചു. പല നിലയിലും...നടനും...വാഹനങ്ങളിലും യാചകന്മാരുടെ കൂടെയും, ആഫീസു ക്ലാർക്കായും... അങ്ങനെ പല നിലയിലും ജീവിച്ചു. മനുഷ്യർ എവിടെയും ഒരുപോലെ. ഭാഷയ്ക്കും വേഷത്തിനും മാത്രം വ്യത്യാസം. ജനനന്മാർ ഞങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള കഠിനയാതനകൾ എവിടെയുമുണ്ട്. അങ്ങനെ വിഷാദമഗ്നനായി പല ദിവസങ്ങളും ഞാൻ കഴിച്ചു. ഒടുവിൽ, ഒരുഡാക്ടരായി രൂപമെടുത്തു് ഉയരാൻ ആ കഷ്ടപ്പാട് എന്നെ സഹായിച്ചു.

മലതീ! നീ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലേ. ഇനിയും അധികം തുടരുവാൻ ഞാൻ അശക്തനാണ് അങ്ങനെ ഞാനിവിടെ താമസിക്കുന്ന സമയത്തല്ലേ നാം തമ്മിൽ കാണുവാൻ ഇടയായതും, താമസിയാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇണങ്ങി നാം ദമ്പതികളായിത്തീർന്നതും"

ഹാ! ഇപ്പോൾ എന്റെ കൊച്ചനുജത്തി—എന്റെ സകല ശ്രേയസ്സിനും കാരണഭൂതയായ ആ കൊച്ചുതങ്കം—കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ—ഇല്ല, ആ ദീപം പൊലിഞ്ഞുപോയി. ദാരിദ്ര്യത്തിലും, കണ്ണുനീരിലും ജീവിച്ച് അസമാധാനത്തിൽ മരിച്ചു. ഇതാണ് ഓരോ പാവപ്പെട്ടവന്റേയും ജീവിതരീതി. എന്നാൽ ജനതതിയിൽ സുഖം എന്നുള്ളത് ഒരു വിഭാഗക്കാർക്ക് മാത്രം ഉള്ളതല്ലെന്നും, പാടാനും സന്തോഷിക്കാനും നിർദ്ധനരായവർക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നും, കരച്ചിലിൽ ജനിച്ചവർക്കും സന്തോഷത്തിൽ ജീവിക്കാൻ സംഗതിയാകുമെന്നും എന്റെ ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. മാലതി! ഇനി എനിക്ക് അധികം സംസാരിക്കുവാൻ വയ്യാ... പ്രിയെ!...... എനിക്കൊരു അപേക്ഷ...അന്ത്യമായി നീ സാധുക്കൾക്കുവേണ്ടി സർവസംഗപരിത്യാഗം ചെയ്യുക. സ്വാർത്ഥത്യാഗം...അതെ—സ്വാർത്ഥത്യാഗം ദേവപാദങ്ങളിൽ നിസ്സംശയമായി സ്വന്തം സുഖത്തിന്റെ ബലിദാനം. അതുതന്നെ പൗരധർമ്മബീജം. അതിൽനിന്നുണ്ടായവ മാത്രമാണ് മറ്റെല്ലാ ധർമ്മങ്ങളും—ദേവപാദങ്ങളിൽ ആദരവോടും, സന്തോഷത്തോടും സ്വന്തം ബലി അർപ്പിക്കുക—ഇതുമാത്രമാണ്—എന്റെ—അവസാനമായ അപേക്ഷ—പ്രിയെ! സ്വാർത്ഥത്യാഗം — സാധുസഹായം —— അതിനുവേണ്ടി ജീ--വി—തം—"

പരിപാവനമായ ഭർത്തൃസ്നേഹത്തിന്റെ 'മാറ്റൊലി' ഇപ്പോഴും ആ വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു കേൾക്കാം. അനുകമ്പാർദ്രമായ ആ ദീനരോദനം അന്നാട്ടുകാർ ഹൃദയവേദനയോടെ കേട്ട് സഹതപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

അതാ! ആ വീട്ടിന്റെ മുറ്റത്ത് മനോഹരമായ ഒരു കുടീരം. അതിന്റെ നാലുവശത്തും മനോഹര ലിപികളിൽ "പരിശുദ്ധമായ പനിനീർപുഷ്പം" എന്ന് എഴുതിപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു പലരേയും ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. അവരെല്ലാം മാലതിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സാധുസേവനത്തിൽ ഉൽസുകരായിത്തീരുന്നത് ആ പുഷ്പത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം അറിഞ്ഞതായിരിക്കുമോ? ആർക്കറിയാം!

ഈശനെത്തേടി.

A. J. Eappan—II U. C.

വിശ്വാസം! വിശ്വാസം! ദൃശ്യമല്ലാത്തതിൽ
വിശ്വസിപ്പാനെനിക്കെന്തുബന്ധം?
ശാശ്വതനാണവനാദ്യന്തനാണവ-
നാശുഗരൂപനമേയനത്രേ.
വിശ്വൈകനാഥനാണീശനാണാശ്രിതർ-
ക്കാശ്വാസമേകും വിഭുവുമത്രേ.

* * * * * * *

നോക്കിഞാനെമ്പാടുമാമഹിമാവിനെ-
പ്പാക്കണമുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ടേ തീരൂ.
ജിജ്ഞാസുവാമൊരു കററക്കിടാവിൻെറ
വിജ്ഞാനാന്വേഷണമെന്നപോലെ
വീക്ഷിച്ചു ഞാനെൻെറ ചുററിലും, യന്ത്രത്താൽ
വീക്ഷിക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞദൃഷ്ടിയോടേ.
ഡോളായമാനമായെത്തിയെൻ ഹൃത്തട-
മോളത്തിൽ മന്ദപവനനൊപ്പം
പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ സഞ്ചിന്തനം ചെയ്തു
വഞ്ചിതനല്ലെന്നു വന്നുകൂടി.
നേത്രത്താൽ ശ്രോത്രത്താൽ നാസികാരന്ധ്രത്താ-
ലോത്ത്പൊരുളെൻെറ ചിത്തത്തിലും.
കല്പകവൃക്ഷഫലമായിക്കണ്ടു ഞാൻ
കല്പകവല്ലിയിൽ സൂനമായും,
സൂനത്തിൽ തേനായി, ഗാനത്തിൽ ജീവനായ്
വാനിൽപ്പറക്കും കപോതമായി.
സാന്ദ്രശ്രീ പൂണ്ടന്ന സങ്കല്പലോകത്തി-
ലിന്ദ്രപദവിയലങ്കരിക്കെ,
നോക്കി മഹോന്നതപർവതശൃംഗത്തി-
ലോക്കാതെ ഘോരവിപിനങ്ങളിൽ,

കത്തിജ്ജ്വലിക്കും ദഹനനിൽ പാരിടം
കുത്തിയൊലിക്കുമരുവികളിൽ,
ജീവനം നല്കുന്ന ജീമൂതരാജിക്കും
ജീവനം നല്കും സരിൽപതിയിൽ,
മഞ്ജുളമഞ്ജരീ സഞ്ചിതമെന്നാലും
ഭഞ്ജനം ചെയ്യും പ്രഭഞ്ജനനിൽ,
ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞു ഞാൻ മേലോട്ടുനോക്കവേ
കഷ്ടമെന്നെന്നോട്ടുരച്ചു വാനം.
വിഷ്ടപത്രാണപരായണനാമക്കൻ
സൃഷ്ടികർത്താവെന്നെനിക്കുതോന്നി.
നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിലെത്തുവതിൻ മുന്നെ
പശ്ചിമദിക്കിൽ മറഞ്ഞു ഭാസ്വാൻ.
കാലചക്രത്തിൻ ഗതിയിതെന്നോർത്തു ഞാൻ
പ്രാലേയഭാനുവെ നോക്കിനില്പായ്.

* * * * * * *

ശാരദനീരദനീലമേലാപ്പിനാ-
ലാരിത്രവേശമലങ്കരിച്ചു?
നിർല്ലോഭം വാരിവിതറിയ താരങ്ങൾ
സ്വർല്ലോകസാധകസാദൃശ്യങ്ങൾ
ശർവരിസർവ്വവിഭൂഷയായ് കാൺകയാൽ
പാർവണചന്ദ്രനുദിച്ചുപൊങ്ങി
ദുഗ്ദ്ധാബ്ധിമധ്യത്തിൽ വെൺതാമരപോലെ,
മുഗ്ദ്ധതാരങ്ങൾ കുമുദംപോലെ

* * * * * * *

ബിന്ദുതൊട്ടിന്ദുവരെയ്ക്കും ഞാനാരസ-
ബിന്ദുവെക്കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചു.
ഗംഭീരമൂർത്തി നീ, ഞാനൊരു പാംസുവാ-
മംഭോധിയങ്ങു, ഞാനംബുബിന്ദു
ഇക്കാണും ബ്രഹ്മാണ്ഡഭാണ്ഡത്തിലൊററയ്ക്കു
നില്ക്കാനമാകാപ്പരമാണു ഞാൻ.
സന്തപ്തചിന്തയാലുൾത്താർ വിടർന്നെന്റെ
യന്തരാത്മാവാം മധു വഹിച്ചു
ശാശ്വതനീശനെത്തേടിയ ഞാനപ്പോ
ളാശ്വാസനിശ്വാസാൽവിശ്വസിച്ചു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ചെറുകഥ.

മാപ്പ്.

P. Karunakaran—IV U. C.

"കെ. വേലുപ്പിള്ള, അറപ്പുരവീട്ട് ഇവിടെ ഉണ്ടോ?"

"ഉണ്ടേ"—അടുക്കളയിൽ അമ്മയെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വാസന്തി ഓടി വെളിയിൽ വന്നു. "എഴുത്തുണ്ടോ?" അവൾ ചോദിച്ചു. വാർദ്ധക്യത്തിലേക്ക് കാലൂന്നിക്കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ വലിയ കണിശക്കാരനായ ആ 'കാക്കി'ഉടുപ്പുകാരൻ ഒരു കവർ അവൾക്കു കൊടുത്തിട്ട് മെല്ലെ നടന്നു പോയി.

"അമ്മേ അമ്മേ, അപ്പുഅണ്ണന്റെ എഴുത്തു കിട്ടി." ആനന്ദത്താൽ മതിമറന്ന്, മന്ദസ്മേരവദനയായി അവൾ അകത്തേക്കോടി. അതിനുള്ളിൽ എവിടെ നിന്നോ ശാരദയുംഗോപിയും അവിടെ എത്തി.

"അക്കാ, എനിക്കു തരണേ, കൂട്, റബ്ബറും പെൻസിലുമിടാൻ" ഗോപി ചോദിച്ചു. "അക്കാ, അവനു കൊടുക്കരുത്, എനിക്കു തരണം" ശാരദ കിണുങ്ങി.

"പോടീ, ഞാനല്ല്യോ ആദ്യം ചോദിച്ചത്."

"എടീ പോടിയെന്ന് നിനക്കു വല്ലവളും ഉണ്ടെങ്കിൽ പോയി വിളിക്ക്!" ദേഷ്യം വന്ന് അവൾ ഗോപിയുടെ കൈയിൽ ഒരു നുള്ളു കൊടുത്തു. അവൻ അവളുടെ തലയ്ക്കിട്ടൊരു തട്ടും. ഉന്തും നുള്ളും അടിയും. പെട്ടെന്ന് അതൊരു സമരരംഗമായി മാറി.

"അമ്മേ, അമ്മേ, ഇതാശാരദയും ഗോപിയും കൂടെ അടി കൂട്ടുന്നു. ഓടി വരീൻ" വാസന്തി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഒരു നല്ല ചുള്ളിക്കമ്പെടുത്ത് ഇവരണ്ടെണ്ണം വീതം കാച്ചിക്കൊടെടീ. നിന്നോ, ഞാനിതാ വന്നു—"

അടുപ്പത്ത് അരി വാർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവളുടെ അമ്മ ആജ്ഞ നൽകി.

"പിണങ്ങുന്നവർക്കാർക്കും കവറു തരികില്ല; ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം." വാസന്തി ഒരുപായം പ്രയോഗിച്ചു.

വാശിപിടിച്ചു നിന്നവർ, "അക്കാ, അക്കാ, എനിക്ക്" എന്നു കൊഞ്ചിക്കൊണ്ട് അടുത്തു കൂടി.

"ഗോപീ, പശുവിനെ മേയ്ച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ പറമ്പിൽ നിൽക്കുകയാണ് അണ്ണന്റെ എഴുത്തു വന്നു, വേഗം വരാൻ പറയൂ"

"കൂടെനിക്കു തരുമോ?"

"ശരി" അവൾ സമ്മതിച്ചു.

ഒററൊട്ടത്തിൽ ഗോപി അച്ഛനെയും കൊണ്ടു തിരിച്ചെത്തി.

"ഓ, എന്താ പെണ്ണേ വിശേഷം? നിന്റെ അമ്മയെവിടെ? അവളും കൂടെ കേൾക്കട്ടെ"

MAR IVANIOS COLLEGE
DIGITAL REPOSITORY

കരിപുരണ്ട മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച് പാറിപ്പറന്ന തലമുടി കൈത്തലം കൊണ്ടു തടവി ഒതുക്കി, മെലിഞ്ഞു കൃശമായ ഒരു സ്ത്രീരൂപം വെളിയിൽ വന്നു.

അമ്മ—"വായിരെടി. അവൻ എന്തൊക്കെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു?"

വാസന്തി:—കേൾക്കിൻ.

പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛനു്

എനിക്കു് ഇവിടെ സുഖം തന്നെ. നിങ്ങൾക്കു് എല്ലാപേർക്കും സുഖമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ക്രിസ്തുമസ്സ് പരീക്ഷ അടുത്ത മാസമാണു്. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരുമാസത്തെ അവധി ഉണ്ടു്. അതു കഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ ഞാൻ വരും. പിന്നെ ഇവിടെ കുറെക്കടമൊക്കെയുണ്ടു്. ഹോട്ടലിൽ 40 രൂപാ കൊടുക്കണം. കഴിഞ്ഞമാസത്തെ ഫീസ് മുടക്കം. ഈ മാസത്തേക്കുള്ള തീയതിയും കഴിഞ്ഞു.

അച്ഛൻ—എന്തു്! കഴിഞ്ഞമാസത്തെ ഫീസു മുടക്കമോ? ഫീസിനു രൂപാ അയച്ചല്ലോ. അതു് അവൻ എന്തു ചെയ്തു?

വാസ—(തുടന്നു) ഷർട്ടും മുണ്ടുമെല്ലാം കീറിത്തുടങ്ങി.

അമ്മ:—ഉടുപ്പും മുണ്ടും കീറിയോ? അതെങ്ങനെ. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഓണത്തിനു വന്നപ്പോൾ രണ്ടുടുപ്പുമുണ്ടു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയില്ലേ്യാ. അതു അതിനുമുമ്പേങ്ങു കീറിയോ. ഇവിടെ ഉടുതുണിക്കു മറുതുണിയില്ലാതെ പെടുന്ന പാടു് അവൻ അറിയുന്നോ!

അച്ഛ:—ഇടയ്ക്കു കേറി വായിട്ടലയ്ക്കാതെ കേൾക്കടീ.

വാസ—"പരീക്ഷക്കടലാസിനും ചോദ്യമടിച്ചു തരുന്നതിനും പത്തുരൂപ കൊടുക്കണമെന്നു് നോട്ടീസിട്ടിരിക്കയാണു്. എല്ലാംകൂടെ കുറഞ്ഞതു് ഒരമ്പതു രൂപയെങ്കിലും അയച്ചു തരണം. പ്രോഗ്രസ് കാർഡ് കിട്ടിയോ? ഒരു വിഷയത്തിനു് അല്പം മാർക്കു കുറവുണ്ടു്. മറ്റെല്ലാത്തിനും ജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വേറെ വിശേഷമൊന്നുമില്ല.

എന്നു്

സ്വന്തം രവീന്ദ്രൻ

അച്ഛ—നീയല്ലേ്യാ പെണ്ണേ വായിച്ചു പറഞ്ഞതു്, മൂന്നോ നാലോ വിഷയത്തിനു തോറ്റെന്നു്?

വാസ:—അതെ തോററ വിഷയങ്ങൾ ചുവന്ന മഷികൊണ്ടു വരച്ചിരുന്നതു കണ്ടില്ലേ?

അച്ഛ—അപ്പോ, അവൻ കള്ളം പറഞ്ഞതാണല്ലോ. എല്ലാം വേലത്തരമേയുള്ളു കയ്യിൽ. ഓ, നീ ഇപ്പോൾ എവിടെനിന്നു് പണമയക്കാൻ പോണു? എന്റെ കൈയിൽ നാലു ചില്ലിക്കാശുമില്ല. ഭാര്യയോടു ചോദിച്ചു.

അമ്മ:—ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചു നോക്കണം.

അച്ഛ:—ഉടൻ കിട്ടും, തക്കമില്ല. എടീ മോനെ കാളേജിൽ പഠിപ്പിച്ചു്, ഇപ്പോൾ കടംമുഴുത്തു്, ആളുകളുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ വയ്യ! ഛേ നാണക്കേടു്. നിന്റെ കാതിലും കഴുത്തിലുമുള്ളതൊക്കെ ഊരി വിററല്ലോ. ഇനി എന്തു വില്ക്കാൻ പോണു?

അമ്മ—പിന്നെ പട്ടിണികിടന്നു ചാകട്ടന്നോ!

അവർക്കു സങ്കടം വന്നു കണ്ണുനീർ തുടച്ചു.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

അച്ഛ:—ഞാനന്നേ പറഞ്ഞു. ഇതൊന്നും നമ്മെക്കൊണ്ടു കഴികയില്ല, പണമുള്ളവർക്കേ പററു എന്ന്. ഇപ്പോ മനസ്സിലായോ? അന്നാ ഡാനിയേൽസാറു പറഞ്ഞില്ലേ്യാ, അങ്ങേരെ സ്കൂളിൽ ജോലി കൊടുക്കാമെന്ന്. ഒന്നിലും രണ്ടിലും പഠിപ്പിക്കുന്നതു് തള്ളയ്ക്കും മകനും എന്തൊരു കുറച്ചിൽ! കുണ്ടോ ഇന്നു തെണ്ടുന്നതു നാലു ചക്രം കിട്ടാൻ.

അമ്മ:—അതിനൊക്കെ തലയിലെഴുത്തുവേണം, ചുമ്മാ പറഞ്ഞാ മതിയോ?

അച്ഛ:—നിനക്കറിയാമോ, എത്രഎത്ര കുടുംബങ്ങൾ, എൻെറ അറിവിൽതന്നെ, ബി. ഏ. വരെ പഠിപ്പിച്ച് കടം കേറി നശിച്ചതെന്ന്. പഠിച്ചവന്മാരൊക്കെ മിടുക്കന്മാരുമായി, ബാക്കിയുള്ളവരൊക്കെ തെണ്ടികളുമായി. ഇതാണ് ഇന്നത്തെ കാലസ്ഥിതി.

അമ്മ:—എൻെറ മോനല്ലേ്യാ അപ്പു. ശ്ശേ ഒരിക്കലും നമ്മളെ അവൻ മറക്കൂല്ല!

അച്ഛ:—എടീ, എത്രയെണ്ണം കണ്ടിരിക്കുന്നു തൊലി വെളുത്ത ഒരുത്തിയെ കിട്ടി ഉദ്യോഗത്തിൽ കേറുമ്പോൾ പഴയ കഥയൊക്കെ മറക്കും!

വാസ:—ഇങ്ങനെ നാലും മൂന്നും പറഞ്ഞോണ്ടിരുന്നാൽ കാര്യം നടപ്പില്ല. രൂപായ്ക്കു രൂപ തന്നെ വേണം.

അമ്മ:—എടീ മക്കളെ, എൻെറ മോളല്ലേ്യാ. നിൻെറ കാതിക്കിടക്കുന്ന കമ്മലൂരിക്കൊട്. അവൻ പഠിച്ച് ശമ്പളം വാങ്ങിക്കുമ്പം നിനക്കു നന്നാക്കി ഇടാം.

വാസ:—എനിക്ക് കാതു മൂളിയിട്ടു നടക്കാൻ വയ്യ. കുട്ടികൾ ചിരിക്കും. (അവൾ വിസമ്മതിച്ചു.)

അച്ഛ:—കമ്മലൊന്നും ഊരി വില്ക്കണ്ടാ. വിററാലും പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ രൂപയേ കിട്ടൂ.

വാസ.—പശുവിനെക്കൊടുത്താൽ മതി. (വാസന്തി പതുക്കെ മുരണ്ടു.)

അച്ഛ:—എന്തെടീ പശുവിനെയോ. അതിനു മൂന്നുമാസം തികഞ്ഞു. ഇനി ഒരു നാലു മാസം കൂടെ രക്ഷിച്ചാൽ പത്തുനൂറു രൂപ കിട്ടും.

അമ്മ.—ഇപ്പോൾ കെട്ടത്താലോ?

അച്ഛ:—പാതിക്കു പാതി കിട്ടും.

അമ്മ.—വേറൊരു വഴിയുമില്ലല്ലോ. നാളെ ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണം.

അച്ഛ:—ഇത്ര ശീലവും ഇണക്കവുമുള്ള പശുവിനെ വില്ക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സു വരുന്നില്ല. അപ്പു കന്നിലേ വാങ്ങി അഴിച്ചുകെട്ടി വളത്തിയതു്!! ഹാ, കഷ്ടം!

വാസ.—അണ്ണൻ ചക്രത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വിചാരിച്ചാലൊക്കുമോ? കിട്ടുന്ന വിലയ്ക്കു വിററു രൂപ അയക്കണം അല്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടുകൊടുക്കണം.

അച്ഛ:—വിററ്, രൂപാ ഞാൻതന്നെ കൊണ്ടുകൊടുക്കാം. അവിടത്തെ വിശേഷങ്ങളൊക്കെ അന്വേഷിച്ചറിയുകയും ചെയ്യാമല്ലോ.

അമ്മ.—അണ്ണനല്ലേ്യാ അവനെ കൊണ്ടു ചേത്തതു്. നിങ്ങൾക്കറിയാമോ, കാളേജെവിടെയെന്നൊക്കെ?

അച്ഛ:—അതൊക്കെ തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നാൽ ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ പറയൂല്ലേ്യാ.

... ...

സവ്വത്ര പ്രകൃതിലാവണ്യം അലയടിക്കുന്ന ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഭൂപ്രകൃതി. എ

വിടെ നോക്കിയാലും ഉയർന്നുപരന്ന്, പച്ചവിരിച്ച കുന്നിൻചരിവുകൾ, അങ്ങ് അകലെ അനന്തതയിൽ നീലമേഘങ്ങളെ കെട്ടിപ്പുണർന്നുയർന്നു കാണുന്ന പർവ്വതനിരകളുടെ നേരിയ നിഴലുകൾ. അവിടെവിടെയായിക്കാണുന്ന വിവിധരൂപത്തിലുള്ള ഊററൻ പാറക്കൂട്ടങ്ങൾ. വൃക്ഷസസ്യനിബിഡമായ താഴ്വരകൾ. കലാലയത്തിൻെറ രണ്ടാമത്തെ നിലയിൽനിന്ന് കിഴക്കോട്ടു നോക്കിയാൽ കാണാം കവടിയാർ കൊട്ടാരത്തിൻെറ ഉന്നത ഗോപുരങ്ങൾ. അപ്പം തെക്കുകിഴക്കായിക്കാണുന്നു പണിതുയർന്നു വരുന്ന എം. ജി. കാളേജ്. നേരേ തെക്കുമാറിക്കാണുന്നതാണ് ദന്തനിർമ്മിതമാണോ എന്നു തോന്നുന്ന മനോഹരമായ മെഡിക്കൽകാളേജ്. നെൽപ്പാടങ്ങളുടേയും താഴ്വരകളുടേയും സങ്കേതമാണ് പടിഞ്ഞാറെ ചരിവ്. അവിടെയാണ് സുന്ദരമായ ഹോസ്റ്റൽ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിതിട്ടുള്ളത്. അകലെയുള്ള കുന്നിൻചരിവുകളിൽ തിങ്ങിഞെരുങ്ങി വളരുന്ന തെങ്ങിൻതോപ്പ്. തെക്കേ ചക്രവാളത്തിൽ നീലാകാശത്തെ മറച്ച് അവ്യക്തമായി കാണുന്ന അറേബ്യൻകടൽ. പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും, ഇവിടെ നിന്നു നോക്കിയാൽ കാണുന്ന വലിയ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള ചക്രവാളത്തിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിയിരിക്കയാണെന്ന് അക്കാം തോന്നിപ്പോകും. കണ്ണിനും കരളിനും കുളിർ കോരിയിടുന്ന കറയററ ഈ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആരുടെ ഹൃദയത്തെആനന്ദപുളകമണിയിക്കയില്ല. നഗരത്തിലെ തിക്കിലും തിരക്കിലും നിന്നകന്ന്, വിശാലമായ ഈ കുന്നിൽ ഈ സരസ്വതീക്ഷേത്രം പണിതുയർത്തിയ കാളേജുഭാരവാഹികൾ തീർച്ചയായും പ്രശംസാർഹരത്രേ! എന്തൊരു ഭാവനാവൈഭവം!!

പുത്രനെ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഗ്രാമീണ കൃഷികൻ ഈ സരസ്വതീക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ സർവ്വവും മറന്ന്, നമ്രശിരസ്കനായി ജഗന്നിയന്താവിനെ സ്മരിച്ച് കുറെ നേരം നിന്നുപോയതിൽ എന്താണത്ഭുതം!!

അപ്പം മുഷിഞ്ഞ ഒററമുണ്ടും തോത്തും, കക്ഷത്തിലൊതുക്കിയ ഒരു പഴയ കുട, മടിക്കുത്തിൽ തിരുകിയ പാക്കുവെട്ടുന്ന പേനാക്കത്തി. ഒരു യഥാർത്ഥ നാടൻ കൃഷിക്കാരൻെറ വേഷം. വിയർത്തു തളർന്ന് കാളേജുനടയിൽ എത്തി.

തോളത്തെ തോർത്തെടുത്തു കുടയോടു ചേർത്തുപിടിച്ച്, ക്ഷേത്രദർശനത്തിനു നിൽക്കുന്ന ഭക്തനെപ്പോലെ, കോണിപ്പടിയിറങ്ങിവരുന്ന ആരെയോ പ്രതീക്ഷിച്ചു വരാന്തയിൽ നിൽക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം.

താണുതൊഴുത് ഉപചാരപൂർവ്വം പടികളിറങ്ങിവന്ന ആളിനോട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

"സാറേ എൻെറ മോൻ രവീന്ദ്രനെ അറിയാമോ?"

"രവീന്ദ്രനോ?" ഗൗരവം കലന്ന ഒരു ചോദ്യം.

"എഫെ് ക്ലാസിലാണ്."

"എഫെ്ക്കും എമ്മെക്കും പഠിക്കുന്ന വരെ ഞാനറിയത്തില്ല. മുകളിൽ പോയി അന്വേഷിക്കണം" അലസഭാവത്തിൽ അയാൾ നടന്നുപോയി.

അധികാരം തികട്ടുന്ന ആ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ മാറെറാലികൊണ്ടു. ആകപ്പാടെ ഒന്നു പരുങ്ങി.

"ഇങ്ങനെയുള്ളിടത്ത് വരേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. ഇവിടെ നല്ലയാളുകളും കാണാ

തിരിക്കയില്ല." എന്നു ചിന്തിച്ചുറച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പടികയറി മുകളിലെത്തി. പക്ഷേ, ആ ഗർജ്ജിച്ച ആൾ കാളേജിലെ "പ്യൂൺ" ആണെന്നു് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല.

മുകളിൽ കണ്ട ആരോടും ഒന്നും സംസാരിക്കാതെ അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു് നാലുപാടും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും ഉണ്ണികൃഷ്ണൻെറ വായിൽ കണ്ടയശോദയുടെ ഭാവമാണു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതു്. "പിടിച്ചാരും വിഴുങ്ങിക്കളയുല്ലല്ലോ. എല്ലായിടത്തും പോയി നോക്കാം, അവൻ കണ്ടാൽ ഉടനെ ഇറങ്ങിവരാതിരിക്കയില്ല." എന്നു പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ചുററിനടന്നു.

ഉച്ചക്കു് ബെല്ലടിക്കാൻ ഇനി വലിയ താമസമില്ല. ക്ലാസുകൾതിരുതകൃതിയായി നടക്കുന്നു.

കാഴ്ചബംഗ്ലാവു കാണുന്ന കൗതുകമുണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു്. ഓരോ ക്ലാസിലേയും ജനലിലും ആ നഗ്നശരീരം ദൃശ്യമാകുമ്പോൾ ബഹളവും കൂട്ടച്ചിരിയും.

"എടേ, സോമാ! നിൻെറ അമ്മാവൻ അന്വേഷിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ" ക്ലാസിൻെറ പിൻ ബെഞ്ചിൽ നിന്നൊരു ശബ്ദം, ഒരു കൂട്ടച്ചിരി.

"ആരേക്കാ സംബന്ധാലോചനക്കു്, പയ്യനെക്കാണാൻ വന്നതാ" വേറൊരു ക്ലാസിലെ അഭിപ്രായം മുഴങ്ങി.

"ധാരാളം കാശുള്ള കൂട്ടത്തിലാ, ആളിനെ കണ്ടാലേ അറിയാം" മറെറാരിടത്തെ റിമാർക്ക്.

"തന്നെടേ, കുരുമുളക വിററ രൂപയും കൊണ്ടു നടക്കുകയാ, മൂപ്പീന്നു്" ചിരി.

ബെല്ലടിക്കയാൽ മിക്കപേരും ഉണ്ണാൻ പോയി. ചില രസികന്മാർ അടുത്തുകൂടി, ഒരു രസത്തിനു്.

"അമ്മാവാ എവിടെയാ വീട്?"

ഒരാൾ ചോദിച്ചു. ആ സംബോധനയിൽ അസുഖം തോന്നിയിട്ടായിരിക്കാം അദ്ദേഹം ഒന്നു തുറിച്ചുനോക്കി.

"ഹോ, അമ്മാവൻെറ ഗൗരവം!"

അയാൾ അവിടെനിന്നും വലിഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

"ആരെ കാണാൻ വന്നതാ?" ഭാസി ചോദിച്ചു.

"എൻെറ മോൻ രവീന്ദ്രനെ"

"ഏതു ക്ലാസിൽ?"

എഫേ് ക്ലാസിൽ" ഒരു കൂട്ടച്ചിരി.

അദ്ദേഹത്തിനു ദേഷ്യം വന്നു. കൂടിനിന്നവർ പിരിഞ്ഞുപോയി.

"സീനിയറിനു പഠിക്കുന്ന രവീന്ദ്രനല്ലേ? ഭാസി ചോദിച്ചു.

"ങാ, തന്നെ പിള്ളേ"

"കള്ളിക്കോടല്ലേ സ്ഥലം?"

"തന്നെ. അപ്പോൾ, ഞങ്ങളെ അറിയാമെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ പിള്ളയ്ക്കു്"

നിങ്ങളെയൊന്നും അറിയത്തില്ല. എങ്കിലും രവിയും ഞാനും ഒരു ക്ലാസിലാ പഠിക്കുന്നതു്. സ്നേഹിതന്മാരുമാണു്. എന്താ വിശേഷം?"

അവൻ എവിടെ? ഇന്നു വന്നില്ല്യോ"

കെമിസ്ട്രി റിക്കാഡു് എഴുതിത്തീർക്കാനുണ്ടു്. എൻെറ ബുക്കു കൊണ്ടുപോയിരിക്കയാ. നാളെ വരുമെന്നാ എന്നോടു പറഞ്ഞതു്.?"

കള്ളം പറയരുതു്, പിന്നേ, ചോദ്യക്കടലാസിനു പത്തു രൂപ കൊടുക്കണോ?"

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

"ശ്ശേ, അങ്ങനെ എഴുതിയോ? അതു ചുമ്മാതാ......ഭാസി ചിരിയടക്കി.

"അപ്പീ എന്റെടുത്തു് കള്ളം പറയൂല്ലല്ലോ. എങ്ങനെയൊക്കെയാണു് അവന്റെ നടപടികൾ കൂട്ടരുകൂടിയൊക്കെയാണോ നടപ്പു്?"

"അതെല്ലാം പറയാം. വരണം. വിശപ്പില്ലേ? ഊണു കഴിച്ചിട്ടുവരാം"

"വേണ്ട അപ്പി, ഇത്തിരി നേരത്തെ അല്പം കാപ്പി കടിച്ചു. നിങ്ങളു പോയി കുടിച്ചിട്ടു വരീൻ"

"എന്നാൽ ഞാനിതാ വന്നു. ഇവിടെത്തന്നെ നില്ലണം"

"പ്രിൻസിപ്പാൾ സാറു ഇരിക്കണതെവിടെയാ?"

"ഓ, അദ്ദേഹം എറണാകുളത്തു പോയിരിക്കയാണു്. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞേ വരത്തുള്ളു."

അദ്ദേഹം അക്ഷമനായി കാത്തുനിന്നു. ഊണു കഴിഞ്ഞു ഭാസി തിരിച്ചെത്തി.

"ഉച്ചയ്ക്കുമേൽ ഒരു ക്ലാസ്സേയുള്ളു. അതു കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ഞാൻ വരാം. നമുക്കൊരുമിച്ചു പോയി രവീന്ദ്രനെക്കാണാം. പൊയ്ക്കളയരുതു്."

"ഇല്ല, ഞാനിവിടെത്തന്നെ നില്ലാം"

മണി മൂന്നടിച്ചു. ഭാസി താഴെഇറങ്ങി വന്നു.

"വരണം, പോകാം. ഞാൻ താമസിക്കുന്നതിനടുത്തുതന്നെ രവിയുടെ ലാഡ്ജു്."

അവരിരുവരും റോഡിലിറങ്ങി.

"പിള്ളേ മുറുക്കിയിട്ടു് പെരുത്തു നേരമായി. നില്ലീൻ, ഒന്നു വെററ തിന്നോട്ടു"

അടുത്തൊരു കടയിൽനിന്നും മുറുക്കിക്കൊണ്ടു് അവർ നടന്നു.

"ഓ. പറയാമെന്നു പറഞ്ഞ കാര്യം പറഞ്ഞില്ലല്ലോ."

"രവിയെ ശകാരിക്കയോ വഴക്കു പറയുകയോ ചെയ്യരുതു്, എങ്കിൽ പറയാം"

"ശ്ശേ പറയണം"

"രണ്ടു മാസമായി രവി താമസം മാററിയിട്ടു്. പുതിയ സ്നേഹിതന്മാരുമായിട്ടാണു് കൂട്ടുകെട്ടു് സിനിമക്കുപോക്കും ചീട്ടുകളിയുമൊക്കെ. പൊടിമീശയൊക്കെ വച്ചു പുള്ളി ഇപ്പോൾ ഒരു കൊച്ചു ഐക്യമുന്നണിയാ. ക്ലാസിലും വരാറില്ല. കടവും കേറിയിട്ടുണ്ടു്."

"അപ്പോ, ഞാൻ കരളുകലക്കി വേല ചെയ്യുണ്ടാക്കുന്ന ചക്രം നിനക്കു് സിനിമാ കാണാനും ചീട്ടു കളിക്കാനുമാണല്ലോടാ; മഹാ ദ്രോഹീ കുടുംബം നശിപ്പിച്ച പാപീ" അദ്ദേഹം അലറി.

"ശ്ശേ മഹാ മോശം. ആളുകൾ ചിരിക്കത്തില്ലേ? മിണ്ടാതെ വരണം. രവി വീട്ടിൽവച്ചും സിഗററും ബീഡിയും വലിക്കുമോ?

"അല്ല ബീഡിവലിയും തുടങ്ങിയോ"

"ദിവസം ഒരു പാക്കററു പുകച്ചു തള്ളുന്നതു്"

"എടാ എന്റെ ചക്രമെല്ലാം നശിപ്പിച്ചല്ലോടാ. നിന്നെ ഞാൻ മര്യാദപഠിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഈ വേലുപ്പിള്ള നിന്റെ മോനെന്നു് വിചാരിച്ചോ!

"കണ്ടോ ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞില്ലേ, പറയത്തില്ലെന്നു്. ഇതാ സംഗതി കണ്ടോ"

"എനിക്കവനെ ഇപ്പോൾത്തന്നെക്കാണണം. എവിടെയാണു് താമസം? ഇനിയും ദൂരമുണ്ടോ?

അതാ, കാണുന്ന രണ്ടുനിലക്കെട്ടിടം.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

പുസ്തകമെല്ലാം കൊണ്ടുവച്ചിട്ട് ഞാനിതാ വന്നു. നില്ക്കണം"

ഭാസി വേഗം വന്നു. രണ്ടുപേരുംകൂടെ ലാഡ്ജിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.

ഇതാ, ഇതിലെ കയറി, ഇടത്തോട്ടു തിരിഞ്ഞുപോകണം. അഞ്ചാമത്തെ മുറിയാണ് രവീന്ദ്രന്റേതു്. ഞാൻ കുറെ കഴിഞ്ഞു വരാം, കേട്ടോ നാം നേരത്തെ കണ്ട ഭാവമൊന്നും കാണിക്കരുതു്. തക്കസമയം ഞാൻ എത്തിക്കൊള്ളാം"

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം കോപംകൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയാണ്. നടന്നു് മുറിയുടെ വാതുക്കലെത്തി. വലിയ ചിരിയും ബഹളവും. ഏതാനുംപേർ മേശക്കു ചുററുമിരുന്നു ചീട്ടുകളിക്കയാണ്. ഓരോരുത്തരുടെയും വായിൽനിന്നു് സിഗററ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപാഗ്നിപോലെ പുകയുന്നുണ്ട്.

നരകത്തിലിറങ്ങിയെന്നു് ഒരുതോന്നൽ. അദ്ദേഹം അവരെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. രസംപിടിച്ച കളിയിൽ ഉത്സുകരായിരിക്കയാണ് എല്ലാപേരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ മുകുളങ്ങൾ ഞെട്ടററു നിലംപതിച്ചു.

ഉറക്കെ ഒരു ചുമ. എല്ലാപേരും ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞു നോക്കി. രവീന്ദ്രൻ പരിഭ്രമത്തോടെ ചാടി എണീററു വെളിയിൽ വന്നു.

"അച്ഛൻ നേരത്തെ വന്നോ?" മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം കുശലം ചോദിച്ചു.

"ങും. വന്നിട്ട് പത്തൻപതു കൊല്ലമായി!!" നേത്രങ്ങളിൽനിന്നുംകോപാഗ്നിസ്ഫുലിംഗങ്ങൾ നാലുപാടും ചിതറുന്നതുപോലെ രവിക്കു തോന്നി.

"വീട്ടിൽ വിശേഷമൊന്നുമില്ലല്ലോ?" അല്പം പരുങ്ങലോടെ രവി ചോദിച്ചു.

"ആരും ചത്തൊന്നുമില്ല." കോപവും താപവും കലന്ന മറുപടി. രവി ആകെ പ്പാടെ അമ്പരന്നു.

എന്തെടാ, ഇതു മുറക്കാൻകടയോ, അതോ കള്ളുഷാപ്പോ?

രവി മൗനം പൂണ്ടു. സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോരുത്തരായി അവിടെനിന്നും വലിഞ്ഞു. രവീന്ദ്രൻ കുഴങ്ങി.

"കഴിഞ്ഞ മാസമയച്ച ഫീസ് എന്തു ചെയ്തെടാ? സിനിമാ കണ്ടതോ, ബീഡിയും സിഗററും വലിച്ചതോ, അതോ ചായ കുടിച്ചു തീർത്തതോ? എന്തെടാ മൈൽക്കുററി പോലെ അനങ്ങാതെ നിൽക്കുന്നതു്. നാക്കു താണുപോയോ? പറയെടാ ഫീസ് എന്തു ചെയ്തെന്നു്.

രവി—രണ്ടു മൂന്നു പുസ്തകം വാങ്ങിച്ചു. ഭയചകിതനായി ഉരുവിട്ടു.

"ഛീ പട്ടീ, മുഖത്തു നോക്കി കള്ളം പറയുന്നോ? നിനക്കു് എത്ര രൂപ വേണമെടാ ചോദ്യക്കടലാസിനു്?"

രവിയുടെ തല പുകയുകയാണ്. ചുററും ഭൂമി കറങ്ങുന്നുവെന്ന തോന്നൽ. ശരീരമാകെ വിയർത്തു. ജനാലക്കു വെളിയിൽ മൂന്നു നാലു തലകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

"നീയല്ല്യോടാ എഴുതിയതു് പത്തു രൂപാ വേണമെന്നു്. മററുള്ളവരൊക്കെ വിവരമില്ലാത്ത മണ്ടന്മാരെന്നു വിചാരിച്ചല്ല്യോ?

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

എഴുത്തെടുത്തു് അവൻെറ നേക്കെറിഞ്ഞു.

"ഉം. ഇതും നോക്കു്. ചുവപ്പു മഷിയിട്ടുവരച്ച 'സർട്ടിഫിക്കററ്'' പിടിയെടാ."

"ആരാണു് രവിയെ ശകാരിക്കുന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭാസി മുറിയിൽ കയറി വന്നു.

'കൊടുക്കെടാ, വായിച്ചു നോക്കട്ടു് എത്ര എണ്ണത്തിനു ജയിച്ചെന്നു്."

ഭാസി വാങ്ങി 'ങാ, രണ്ടോ മൂന്നെണ്ണത്തിനല്ലേ മാർക്കു കുറവുള്ളൂ. അതു സാരമില്ല''

''എന്തു്! സാരമില്ലേന്നോ?'' പിള്ളേ, മനസ്സിൽ ചൂടൊണ്ടെങ്കിലേ പഠിക്കൂ കേട്ടോ, അല്ലാതെ പഠിക്കാനെന്നു വേഷം കെട്ടി നടന്നാൽ പോരാ. പണക്കാരൻെറ മകനെപ്പോലെയോ കൂലിവേലക്കാരൻെറ മകൻ?"

കഴിഞ്ഞുതാണു കണ്ണുകളിൽനിന്നും ഉരുണ്ടുവീണ ബാഷ്പകണങ്ങൾ തോർത്തെടുത്തു തുടച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം തുടന്നു.

"അതുകൊണ്ടുപിള്ളേ, എൻെറ വേദന. കേൾക്കിൻ. ഇവൻ എൻെറ മൂത്തമകൻ. ഇളയ മൂന്നു പിള്ളരും പഠിക്കയാണു്. അവക്കും ഫീസുവേണം, പുസ്തകം വേണം, മുണ്ടുവേണം. ഇതിനൊക്കെ പണം വേണ്ടേ? കടവും വായ്പയും തെണ്ടി മുടങ്ങാതെ ഇവനു രൂപയയക്കണം. ഞാനെന്തു ചെയ്യും. ഒരുതടി നിലം ഉള്ളതു് ഒററി വച്ചാണു് ഇവനെ ഇവിടെകൊണ്ടു വന്നു ചേത്തതു്. ഇവൻ ഇങ്ങനെ ദീപാളി കളിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ നാളെ തെരുവിലാണു്. ഇവനിതറിയാമോ?

ഭാസി—''എല്ലാം ശരിതന്നെ. പക്ഷേ അവിവേകംകൊണ്ടു വന്ന തെററുകളാണു ക്ഷമിക്കണം.

അദ്ദേ—എങ്ങനെ ക്ഷമിക്കാൻ. നാട്ടുംപുറത്തുനിന്നുംവന്നവൻ ഇത്ര പെട്ടെന്നു് സകലതും മറന്നല്ലോ, ഈ പട്ടണംകണ്ടു്. എൻെറ ഈ കൈ നോക്കിൻ മൺവെട്ടി പിടിച്ചു തഴമ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വയറും വായുമിറുക്കി തിന്നാതെ കുടിക്കാതെയാണു് ചക്രമയക്കുന്നതു്. പഠിച്ചു ജയിച്ചാൽ വയസ്സുകാലത്തു നാലു ചക്രം കൊണ്ടു തരുമല്ലോ, എന്നൊക്കെയായിരുന്നു എൻെറ ആഗ്രഹങ്ങൾ. അതൊക്കെ...

അദ്ദേഹം നെടുവീപ്പുവിട്ടു.

രവീന്ദ്രൻ ശിലാപ്രതിമപോലെ നിൽക്കുന്നു. സംസാരിക്കാൻ നാവു പൊങ്ങുന്നില്ല. അധരം ഉണങ്ങി വറണ്ടു പോയി ആയിരം ചിന്തകൾ വെള്ളിത്തിരയിലെ ചിത്രങ്ങൾപോലെ മാഞ്ഞു മറയുന്നു. ബാഷ്പകണങ്ങൾ കവിളിൽക്കൂടെ ഒഴുകുന്നതു് ഷർട്ടിൻെറ അററംകൊണ്ടു തുടച്ചു.

ഭാസി—പശ്ചാത്താപംപ്രായശ്ചിത്തം. സ്വന്തം നിലമറന്നു പ്രവത്തിച്ചതാണു് കേട്ടോ ഇതിനൊക്കെ കാരണം!

അദ്ദേ—ഞങ്ങളുടെ എല്ലാം ആശാകേന്ദ്രമാണിവൻ. പക്ഷേ, ഇവനിൽ ഇനി എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. പഠിച്ചു് മിടുക്കന്മാരായി, വിവാഹവുംചെയ്തു് ഉദ്യോഗസ്ഥനായി ഉയരുമ്പോൾ പലരും മാതാപിതാക്കന്മാരേയും ബന്ധുക്കളേയും ഗണ്യമാക്കാറില്ല. സ്വന്തം അച്ഛനെ ''അച്ഛൻ'' എന്നു വിളിക്കുന്നതു് അവക്കു അ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ന്നസ്സിനു കുറവ്! അച്ഛൻ വയസ്സനായാൽ പഴഞ്ചനല്ല്യോ?"

ഭാ—അങ്ങനെ കരുതുന്നതു സംസ്കാരവിഹീനതയാണ്.

അ—എന്റെ സ്ഥിതിയാണെങ്കിൽ, രാത്രി ഉറക്കമില്ല; വാതത്തിന്റെ ഉപദ്രവവും. പിന്നെ, ഇവൻ ഉണ്ണുന്നോ, സുഖമായി കഴിയുന്നോ എന്നുള്ള ചിന്തയും.

ഭാ—"ഇതൊക്കെ രവിക്കറിയാം, അല്ലേ, രവി? മറവി കൊണ്ടുവന്ന കുഴപ്പങ്ങളാണ്."

രവീന്ദ്രൻ ഭാസിയുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

ഭാ—ഇനി രവിയെപ്പററി ഒന്നും വ്യസനിക്കേണ്ട. അതൊക്കെ ഞാനേററു.

അ—ശരി, വന്നതൊക്കെ പോട്ടേ.

എടാ ഇതാ പശുവിനെക്കൊട്ടത്ത രൂപാ അൻപതും. പതിനഞ്ചു രൂപ പിള്ളേക്ക് ഫീസിനു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനങ്ങൾ നിറഞ്ഞു.

"അയ്യോ! പശുവിനെ വിററോ? രവി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. വാത്സല്യപൂർവം താൻ ശുശ്രൂഷിച്ച്, അഴിച്ചു കെട്ടിമേച്ചു വളർത്തിയ പശു.

"അഛാ... ..എനിക്കു......മാപ്പ്...

നിസ്സഹായനായി രവി പിതാവിനെ കെട്ടിപ്പുണർന്നു. അവന്റെ കയ്യിലിരുന്ന നോട്ടുകൾ നാലുപാടും ചിതറിപ്പറന്നു.

ആ ശോകമൂകമായ രംഗം അങ്ങനെ അവസാനിച്ചു.

"സത്യമോക്കിൽ സംസാരയാത്രയിൽ പാപത്തിൻകുഴൽ
കത്തിടാതെ കടന്നവർ കാണുകില്ലെടോ,
ബദ്ധപങ്കമായോട്ടന്നിതൊരുകാലം നദി പിന്നെ
ശുദ്ധികലന്നൊരുകാലം ശോഭ തേടുന്നു.

കരുണ.

FOOT BALL TEAM 1952-53.

VOLLEY BALL TEAM 1952-53.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

HOCKEY TEAM 1952-53.

CRICKET TEAM 1952-53.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഉറക്കണ്ണ്.

K. N. P.

വിണ്ണിൻ വെളിച്ചം നുകരുവാനുള്ളിലെ
കണ്ണുതുറന്നുനിന്നാലേ പറ്റൂ.
സ്വർഗ്ഗത്തിൻ പൂർണ്ണമാം ശോഭകണ്ടീടുവാൻ
നിർണ്ണയം വഹ്നിയിൽ ചേർക്കവേണം.
എന്നുമേ സൗഖ്യവിജയങ്ങൾ കൈവരും
മന്നിലെന്നാരും നിനയ്ക്കവേണ്ടാ
പാരംകരുതി ദിനങ്ങൾ നയിച്ചാലേ
പാരിച്ച മോഹത്തിൻ പാരമെത്തൂ.
പാരിതിൽ ജീവിതപ്പോരിലേർപ്പെട്ടവർ
പാരം കുഴങ്ങി വശംകെട്ടുമ്പോൾ,
നേരായമാർഗ്ഗം തെളിച്ചു കാണിക്കുവാൻ
സാരമായുള്ളതു സത്യംമാത്രം.
നീലാംബരത്തിലുദിച്ചുയരുന്നൊരു
പ്രാലേയ ഭാനുതൻ കാന്തിപൂരം
മാലാകെമാറ്റിയീലോകരെയാനന്ദ
ലീലാതരംഗത്തിൽ മുക്കുന്നില്ലേ?
സത്യസ്വരൂപനാം ദൈവത്തിൻകാരുണ്യം
പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമായിത്തരത്തിൽ
നിത്യവുമിപ്രപഞ്ചത്തിൽ പലതര
മത്ഭുതങ്ങളുണ്ടെത്രയെത്ര?
ദിവ്യവെളിച്ചം ലഭിക്കുവാനുള്ളിലെ
കണ്ണുതുറക്കുകതന്നെവേണം.

പുരോഗമനം.

കെ. എം. തോമസ്സ്.

ഇക്കാലത്തു വളരെയധികം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന പദങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് 'പുരോഗമനം'. വളരെ വ്യക്തമായ ഒരു അർത്ഥമേ ഈ പദത്തിനുള്ളു. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തു് ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ വലിയ മാററങ്ങൾ വന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്. നിഘണ്ടുവിലല്ല, ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ മാത്രം. പുരോഗമനം എന്നാൽ എന്തു്? എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇന്നു പലരും പല പ്രകാരത്തിൽ ഉത്തരം പറയും. അതു് ഒരുവക സാഹിത്യശാഖയാണെന്നു ചിലർ പറയും. ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടനയിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ 'മതേതര'മാണെന്നു വേറെ ചിലർ പറയും. മതേതരമെന്നതു ഭാഷാജ്ഞാനമില്ലാത്തവരുടെ തെററായ വിവക്ഷിതാർത്ഥമാണെന്നും 'മതധ്വംസനം' എന്നതാണു് കൂടുതൽ യോജിക്കുന്ന അർത്ഥമെന്നും മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ പറയും. ലോകത്തെ ആശാവാഹിയായ ആ സ്ഥിതിസമത്വത്തിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കുന്ന പഞ്ചാക്ഷരങ്ങളാണു് പുരോഗമനം എന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നവരും ധാരാളമുണ്ടു്. ഏതോ വൈദേശികമായ ഒരു അർത്ഥാവേശം കൂടി ഈ പദത്തിൽ കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഏതായാലും ഇത്ര അർത്ഥവൈകല്യം സംഭവിച്ചുപോയിട്ടുള്ള മററൊരു പദവും മലയാള ഭാഷയിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഈ അർത്ഥഭ്രംശത്തിനു സാധാരണന്മാരാരും ഉത്തരവാദികളല്ല, നേതാക്കന്മാരാണു് ഉത്തരവാദികൾ. ഈ തെററിദ്ധാരണ പരിഹരിക്കത്തക്കതല്ലേ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. സാദ്ധ്യമാണു്; പക്ഷെ സ്കൂളുകളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരും പൊതുനിരത്തുകളിലെജ്ജനങ്ങളുംഏകാഭിപ്രായക്കാരായിത്തീരുമ്പോൾ മാത്രം.

ഏതായാലും പുരോഗമന പദത്തിനു വലിയ ആകർഷണ ശക്തിയുണ്ടു്.

വെണ്ടയ്ക്കാ വലിപ്പത്തിൽ ഈ പദം ഒരു ബോർഡിൽ എഴുതിവയ്ക്കുക. കുസുമങ്ങളിൽ തേനീച്ച എന്നതുപോലെ ആളുകൾ ചുററും തടിച്ചുകൂടും. പലരിലും ഒരു ഭാവഭേദം പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. കുറച്ചു സമയത്തേക്കു പലർക്കും വിശപ്പടങ്ങും. ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികൾ മുഷ്ടി ചുരുട്ടും. പലരും ദിവാസ്വപ്നങ്ങൾ കാണും. സുകൃതത്തിന്റെയല്ല സുഭിക്ഷതയുടെ ഒരു സ്വർഗ്ഗം തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ സന്താനപരമ്പരകൾക്കും വേണ്ടി എന്നന്നേക്കുമായി ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിതമായപോലെ അവർക്കു തോന്നും. പദം അച്ചടിച്ചതാണെങ്കിൽ അതിനു മാസ്മരശക്തികൂടും. എങ്ങനെയായാലുംഅതു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നയാൾ സാധുജനസേവകനാണു്. യാതനയുടെ പേരിൽ പ്രതിഫലംപററേണ്ടവൻതന്നെ. പ്രസംഗവേദിയിൽനിന്നുകൊണ്ടു സന്ദർഭം സൃഷ്ടിച്ചു് ഈ പദം പലപ്രാവശ്യംഉരുവിടുക. അയാൾ നേ

താക്കന്മാരിൽ നേതാവായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. സ്ഥാനാത്ഥിമത്സരമുള്ള കാലമാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു വോട്ടുനിശ്ചയമാണു്. തന്നെയുമല്ല സാധുജനങ്ങളുടെ ഹൃദയമെന്നതുപോലെ കായശക്തിയുംനേതാവിൻ സ്വാധീനമാകും.

പുരോഗമനപദത്തോടു് അടുത്തു ബന്ധമുള്ള പല പദപ്രയോഗങ്ങളുമുണ്ടു്. വില്പ്പോവുക, മുന്നേറുക, പൊരിയുന്ന വയറു്, കരിനിഴൽ, തുറിച്ചുനോക്കുന്നപ്രശ്നം, വിശപ്പിൻെറവിളി, സിന്ദാബാദ്, ഇങ്കിലാബു് ആദിയായവയാണു് അവ. ഇവയിൽ പലതും അധുനാതനങ്ങളാണു്. കരിങ്കാലി, പിന്തിരിപ്പൻ എന്നിവ 'പുരോഗമന'ത്തിൻ ശത്രുസംഹാരത്തിനുള്ള മൂച്ചയേറിയ രണ്ടു ആയുധങ്ങളാണു്. കരിങ്കാലിപദം അഭ്യന്തര ശത്രുവിനെയും പിന്തിരിപ്പൻ പദം ബാഹ്യ ശത്രുവിനെയും കുറിക്കുന്നു. ഇവയിൽ പിന്തിരിപ്പൻ പദത്തിനാണു് ശക്തി കൂടുതൽ. എത്ര ശക്തനോ സമത്ഥനോ ആയ എതിരാളിയെപ്പോലും അസ്തപ്രജ്ഞനാക്കുന്നതിനു് അതിൻ കഴിവുണ്ടു്. പിന്തിരിപ്പൻ ആക്ഷേപണം ശ്രവിക്കുന്ന മാത്രയിൽ തന്നെ ശത്രുവിൻ അഭിമാനക്ഷതം ഭവിക്കും. അയാൾ തല താഴ്ത്തും, മിണ്ടാതടങ്ങും, മറേറതോ ഒരു അധമലോകത്തിലേക്കു സ്ഥലം മാററപ്പെട്ടവനെപ്പോലെഅയാൾ തിരോധാനം ചെയ്യും. മററുള്ളവരുടെ ഉയച്ചയ്ക്കു് അഥവാ ലോകത്തിൻെറ അഭ്യുന്നതിക്കു് വിലങ്ങുതടിയായി നിൽക്കുന്നവർ അവഹേളനാർഹർ തന്നെയാണല്ലോ. ഇത്തരം പ്രതിബന്ധക്കാരില്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ലോകം ഇന്നു് എവിടെ എത്തിയേനേ! ജീവിതം എത്ര സൗഭാഗ്യപൂർണ്ണമായിത്തീരുമായിരുന്നു! ആററം ശക്തി വളരെ നേരത്തേ കണ്ടുപിടിച്ചേനെ. പക്ഷേ അതു മനുഷ്യരെ കൊല്ലുന്നതിനു ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നില്ല. അററ്ലാൻറിക്കിലെ ജലം, അതിനേക്കാൾ അരയടി താണുകിടക്കുന്ന സഹാറാ മരുഭൂമിയിലേക്കൊഴുക്കി ആ മരുഭൂമിയെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ വിളഭൂമിയാക്കിത്തീക്കുന്നതിനു് ആ ശക്തി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. പിന്തിരിപ്പൻമാരാണു് ലോകത്തിൻെറ പുരോഗതിക്കു തടസ്സം വരുത്തിയിട്ടുള്ളവരും വരുത്തുന്നവരും. ദൗർഭാഗ്യം നിമിത്തം ഇത്തരക്കാർ ആദിമകാലം മുതൽക്കെ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രീബുദ്ധനും, ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവും എല്ലാം പിന്തിരിപ്പന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യരാണു്. അണുകബോംബു് ഇന്നുള്ളവരെ മാത്രമെ നശിപ്പിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ പിന്തിരിപ്പൻ ആയുധം അനേകായിരം വഷം മുൻപു് ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെ മേലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടാം.

ഇന്നത്തെ 'പുരോഗമനം' മിഥ്യയാണു്. വെറും കാനൽ ജലം മാത്രം. സ്വാത്ഥലാഭമേ അതുകൊണ്ടു കൈവന്നുള്ളൂ. മൃഗീയമനുഷ്യൻ പരിപോഷിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അന്തരമനുഷ്യൻ അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തെ അപഥചാരണം ചെയ്യിക്കുന്നതു് അപരാധമല്ലേ? വെളിച്ചം നൽകുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവൻ കത്തുന്ന ദീപം അണച്ചുകളയരുതല്ലോ. ലോകത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥത അറുപതോ എഴുപതോ വഷംമാത്രം. അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന അല്പജ്ഞനായ മനുഷ്യൻ അനവകാശപ്പെടുന്നതെന്തിനു്? പ്രാകൃതികമായി മനുഷ്യയത്നത്തിൽക്കൂടി ലോകം പുരോഗമിച്ചുകൊള്ളുകയില്ലേ? ഏതായാലും ഭൂഗോളത്തിൻെറ ചലനത്തിനും ദിനരാത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിനുമൊക്കെ നാമാരുമല്ലല്ലോ കാരണക്കാർ.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

രണ്ടിഞ്ച്.

ററി. ജെ. ജോൺ,—II U. C.

ചില നിസ്സാരസംഭവങ്ങൾ, ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യജീവിതത്തെയാകമാനം പിടിച്ചുലയ്ക്കാറുണ്ട്. അവയുടെ പ്രാധാന്യം അപ്പോൾ നാം അറിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല. പക്ഷേ പില്ക്കാലത്തു് അതീതകാലങ്ങളിലെ, മൂടൽമഞ്ഞുപോലെ അവ്യക്തങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന സ്മരണകളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ മിഴിവും കാന്തിയുമുള്ള ചില സംഭവങ്ങൾ അങ്ങനെ മായാതെ കിടക്കുന്നതു കാണാം. നമ്മിൽ അതു ചിലപ്പോൾ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിൻെറ പുഞ്ചിരികൾ വിതറിയെന്നു വരും; ചിലപ്പോൾ ശോകമധുരമായൊരു വേദന അത്തരം സ്മരണകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുദിപ്പിച്ചെന്നു വരും...... അങ്ങനെ, ഞാനും തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയാണ്......ആ 'രണ്ടിഞ്ചി'ൻെറ കാര്യം എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ സന്തോഷത്തിൻേറയും ആശ്വാസത്തിൻേറയും കുളിർമ്മയേറിയ പൂനിലാവു് പരത്തുന്നു. അതേ സമയം, അതിന പിന്നിലുള്ള കഥ എന്നെ വിഷാദമൂകനാക്കുന്നു......ഞാനോക്കുകയാണ്.

ആണ്ടും മാസവുമൊന്നും വ്യക്തമായിഓർക്കുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നകാലം. കൗമാരത്തിൻെറ ഉചര്യം ചലതാബോധം എന്നിൽ അസ്വസ്ഥതകൾ നിറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലം. അവിടത്തെ ജീവിതം ആദ്യത്തെ കൊല്ലത്തിൽ ഒട്ടേറെ സുഖകരമായിരുന്നു, പക്ഷേ രണ്ടാമത്തെ കൊല്ലമായപ്പോൾ എന്തോ അവ്യക്തമായ ഒരു അസ്വാസ്ഥ്യം എൻെറ മനസ്സിൽ കിളൎന്നു വന്നു. ഒരു പുസ്തകപ്പുഴുവായിക്കഴിയുന്നതിന് ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എൻെറ മുന്നിൽ ഹരിതച്ഛവി പൂണ്ടു നിൽക്കുന്ന പ്രകൃതിയുടെ മഞ്ജിമകളിൽ നീന്തിക്കളിക്കാനൊരു മോഹം. എൻെറ പ്രതീക്ഷകളുടെ കുമ്പുകൾ പൊട്ടി വിടരാൻ തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിൻെറ നവപരിമളം എന്നെ മദിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു......അവിടത്തെ യാന്ത്രികജീവിതം എനിക്കരോചകമായിത്തുടങ്ങി. അവിടത്തെ കനത്ത ചപ്പാത്തിയോട്ടും, അതിനകമ്പടി സേവിക്കുന്ന കയ്പുന്ന ജീരകവെള്ളത്തോടും യാത്ര പറയാൻതന്നെ ഞാനുറച്ചു.........

അതിനാൽ വീട്ടുകാരുടെ സമ്മതം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് അടുത്ത വർഷത്തിൽ, ബോർഡിംഗിൽനിന്നും മാറി ഒരു വീട്ടെടുത്തു് താമസമാക്കി; വീട്ടിൽ നിന്നും മുറയ്ക്കു് പണം വന്നിരുന്നതു കൊണ്ടു് ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും കൂടാതെ അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോയി. പക്ഷേ, തികച്ചും ഏകാന്തമായ ജീവിതം ക്രമേണ മുഷിപ്പനായി തുടങ്ങി. ബോർഡിംഗിലെ ശബ്ദമുഖരിതമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന എനിക്കു് ഇപ്പോഴത്തെ മൂകത അസഹനീയമായിത്തോ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ന്നി. മാത്രമല്ല, ഒന്നു രണ്ടു പേരെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചാൽ ചിലവും ഒന്നു കുറയ്ക്കാൻ സാധിക്കുമല്ലോ.

മൂവാററുപുഴക്കാരൻ ഒരു ശങ്കരപ്പിള്ളയും പെരുമ്പാവൂരുകാരൻ ഒരു ഹബീബും ആയിരുന്നു എന്റെ ആത്മാർത്ഥസ്നേഹിതന്മാർ. സമൃദ്ധിയുടെ ഇടയിൽ ജനിച്ചു ശങ്കരപ്പിള്ള വെള്ളി നാണയങ്ങളുടെ കിലുകിലാരവം കേട്ടു് വളൎന്നവനാണു്. പട്ടുടുപ്പിട്ടു് പാലട തിന്നു് വളൎന്ന ഭാഗ്യവാൻ!......എങ്കിലും അവനല്പം കലാവാസനയുണ്ടു്. നാടകാഭിനയത്തിൽ ബദ്ധകങ്കണമാണു്. തന്റെ ഓമനപ്പുത്രനുവേണ്ടി അയാളുടെ അച്ഛൻ ലോഭമെന്യേ പണമയച്ചിരുന്നു. ക്രമേണ അയാൾ പല ദുശ്ശീലങ്ങളും തുടങ്ങി. സദാനേരവും ഒരു സിഗററെറങ്കിലും അയാളുടെ ചുണ്ടിൽ നിന്നു പുകയുന്നുണ്ടാവും...... റോസ്മിൽക്കും, ഐസ്ക്രീമും ഇല്ലെങ്കിൽ ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ ദാഹം ശമിക്കയില്ല. കമ്പോളത്തിലെ 'ലേററസ്റ്റ് ഫാഷൻ' തുണിവാങ്ങി ജാക്കററു് തയ്പിച്ചിട്ടാലേ അയാൾക്കു് സുഖനിദ്ര ഉണ്ടാവുകയുള്ളു......അങ്ങനെ പലതും.

ശങ്കരപ്പിള്ളയേക്കാളും ധനികനായിരുന്ന ഹബീബു്, പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ലുബ്ധനായിരുന്നു......” കേട്ടോ മോനേ, അത്യാവശ്യകാൎയ്യങ്ങൾക്കു മാത്രമേ നീ പണം വാങ്ങിക്കാവൂ കേട്ടോ....പടച്ചോൻ പ്രസാദിച്ചു് നമുക്കല്പമൊക്കേണ്ടു്........ എന്റെ കണ്ണടയുമ്പോ നിനക്കും നിന്റെ ഉമ്മാക്കും കഴിയാനാ ഞാൻ കരുതി വയ്ക്കുന്നേ കേട്ടോ! ......ഏങ്ങ്......” അയാളങ്ങനെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ മകനെ ഉപദേശിക്കും. ഹബീബു് സുമുഖനാണു്. സിനിമയിൽ വലിയഭ്രമക്കാരനാണു്. അയാൾ ജീവിക്കുന്നതുപോലും സിനിമാ കാണാനാണെന്നു തോന്നിപ്പോവും.

എന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് അവർ രണ്ടുപേരും എന്റെ കൂടെ താമസമാക്കി. ഞങ്ങൾ മൂവരും കൂടി അങ്ങനെ ജീവിതമാരംഭിച്ചു. ആകപ്പാടെ ഒരുത്സവം തന്നെയായിരുന്നു. പണം ചെലവു ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു നിയന്ത്രണവുമില്ലായിരുന്നു. വീട്ടിൽ നിന്നു് വരുന്ന പണമൊക്കെ രണ്ടു ദിവസം കൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ തുലയ്ക്കുമായിരുന്നു. ക്രമേണ പഠിത്തത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിലും ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഞങ്ങളെ വിളിച്ചു ഗുണദോഷിച്ചു, ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. ആദ്യമതുകൊണ്ടു കുറച്ചു പ്രയോജനമുണ്ടായി. ഞങ്ങൾ കുറേശ്ശെ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ഞാൻ പുസ്തകം തുറന്നു വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഹബീബു് പുതിയ സിനിമയെ കുറിച്ചു പറയും. ശങ്കരപ്പിള്ള ആയിടയ്ക്കു് ഉദ്ഘാടനംചെയ്ത ഹോട്ടലിനെ വർണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങും......ഞാൻ, അതിനോടു ചേരും......അവർ പാട്ടുപാടും. ഞാൻ താളം പിടിക്കും. ഞാൻ കഥകൾ പറയും, അവർ നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു കേൾക്കും......അങ്ങനെ പോയി കഥകൾ നിറഞ്ഞ മാസങ്ങൾ......

“ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചാൽ? ഓ! ആദ്യകാലത്തെ ആ ഏകാന്തജീവിതമായിരുന്നു ഇതിനേക്കാളും ഭേദം......” ഞാൻ ഒരു വൈകുന്നേരം മുററത്തെ മുല്ലയുടെ മൂട്ടിലിരുന്നു് എരിഞ്ഞടങ്ങുന്ന കതിരവന്റെ ചെങ്കനൽ പ്രഭയെ നോക്കി ചിന്തിക്കയായിരുന്നു. കയ്യിൽ നാലു കാശില്ല. അടുത്ത മാസത്തെ പണം വരാൻ ഇനിയും ദിവസങ്ങൾ കിട

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ക്കുന്നു. അപ്പോഴുണ്ട് വരുന്നു കാപ്പിക്കട ക്കാരൻ ബില്ലുമായി! ഞാൻ വാങ്ങി നോക്കി—.

ഹബീബ്—80 രൂപ.

ജോൺ—65 രൂപ.

ശങ്കരപ്പിള്ള—85 രൂപ. 10 അണ.

……ഒരുവേള ഞങ്ങളിത്രയും വാസ്തവത്തിൽ കൊടുക്കാനില്ലാത്തതായിരിക്കാം. അയാളുടെ നശിച്ച കള്ളക്കണക്ക്! ഏതിന്നും കൊടുത്തല്ലേ പററു. കടം ഇനിയുമുണ്ട്……കെട്ടിടത്തിന്റെ വാടക. അരിവെപ്പുകാരന്റെ മൂന്നു മാസത്തെശമ്പളം… ഓ! എങ്ങനെയാണ് ഈ വൻപിച്ച തുക അടച്ചു തീർക്കേണ്ടതു്?……ഞാൻ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. വീട്ടിൽനിന്ന് ആ മാസത്തിൽ നല്ലൊരു സംഖ്യ വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ഇനി അവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല … ഞാനും, ഹബീബും, ശങ്കരപ്പിള്ളയും കൂടിയിരുന്നാലോചിച്ചു.

കടക്കാരുടെ ശല്യം കൂടിവന്നു. അഭ്യർത്ഥനകൾ ശകാരങ്ങളായി, ശകാരങ്ങൾ പുലഭ്യങ്ങളായി, പുലഭ്യങ്ങൾ പ്രഹരത്തിലേക്കു കടക്കുമെന്ന മട്ടായി. ഞങ്ങൾ കുഴങ്ങി. ഒരു വിധത്തിൽ അവരെ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ച ശേഷം ഞങ്ങൾ പണം വാങ്ങുന്നതിനായി അവരവരുടെ വീട്ടിലേക്കുപോയി. അവർ ഞങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചതു ഭാഗ്യം!

വീട്ടിൽ ചെന്നശേഷം ഞാനെന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ രണ്ടു പേർക്കും ഓരോ കത്തുകൾ എഴുതി. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ കണ്ണുനീരാൽ കഴുകപ്പെട്ട രണ്ടു കത്തുകൾ. മേലാൽ മൂന്നുപേരും കടം വാങ്ങാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണമെന്നും, തിരികെ വന്നാലുടൻ തന്നെ എപ്രകാരമെങ്കിലും കടം വീട്ടണമെന്നും മററും ഞാനതിലെഴുതിയിരുന്നു. അവർ അതു സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു മറുപടിയെഴുതുകയും ചെയ്തു. ഞാനും, നാളികേരംഇടീക്കാൻ പോയപ്പോൾ വീട്ടിലറിയാതെ കുറെ എണ്ണം കൊടുത്ത് ഒരെഴുപത്തഞ്ചു രൂപയും, അല്ലാതെ വീട്ടിൽനിന്നും ഒരിരുപത്തഞ്ചുരൂപായും വാങ്ങിവെച്ചു.

ഓണമവധി കഴിഞ്ഞു പഴയതുപോലെ എല്ലാവരും ജീവിതമാരംഭിച്ചു. ഞാൻ കടങ്ങളെല്ലാം തീർത്തു. കുറച്ചു ദിവസം എല്ലാം ഭംഗിയിൽ മുന്നോട്ടുപോയി……

മാസം രണ്ടു മൂന്നു കഴിഞ്ഞു.

* * * * *

വർഷാവസാനപ്പരീക്ഷ അടുത്തു. ഒരു ദിവസം രാത്രി ഒരു മണിയായിക്കാണും. തണുത്ത കാററു ജനാലയ്ക്കിടയിലൂടെ ചീറിയടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജനാല ബന്ധിച്ചിട്ട് ഞാൻ വീണ്ടും വന്നിരുന്ന് വായിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഉറക്കം കൺപോളകളിൽ തൂങ്ങിനിൽക്കുകയായിരുന്നു. മുഖം കഴുകുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു വരാന്തയിലേക്ക് ചെന്നു. അവിടെ ഒരു ചാരുകസാലയിൽ ശങ്കരപ്പിള്ള ഒരു കഥാപുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവ്യക്തമായ ഒരു ഭീതിയുടെ മുദ്രകൾ അയാളുടെ മുഖത്തു ദൃശ്യമായിരുന്നു. കുറച്ചു ദിവസമായി അയാൾ ഞങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു ജീവിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അയാൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുസ്തകം വാങ്ങി നോക്കി—ജ്ഞാനാംബിക!

"ഇതിൽനിന്നും പരീക്ഷയ്ക്കെത്ര ചോദ്യം വരും? ——" ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ അയാൾ ചിരിച്ചില്ല. ആ വിളറിയ മുഖത്തേയ്ക്കു് കണ്ണുനീരിന്റെ മുത്തുമണികൾ അടർന്നുവീണു. ഞാൻ സാത്ഭുതം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

"ങ്ഹ,! എന്താ പിള്ളേ കരയുന്നതു്? ഓ! ജ്ഞാനാംബികയുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളോ ർത്താവും. ഇല്ലേ!...എന്തൊരു സഹാനഭൂതി..." ഞാൻ വീണ്ടും ചിരിച്ചു.

അയാളെണീററു് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ അത്ഭുതംകൊണ്ടു് സ്തംഭിച്ചു പോയി. ദുഃഖമൊന്നാറിത്തണുത്തപ്പോൾ അയാളെല്ലാക്കാര്യവും തുറന്നു പറഞ്ഞു. കേസ്സിൽ കടന്നിരുന്ന അയാളുടെ അച്ഛൻെറ സകല വസ്തുക്കളും കടത്തിലായതും, ജീവിയ്ക്കാനൊരു വഴിയുമില്ലാതെ അവർ ഉഴലുന്ന കാര്യവുമെല്ലാം.

"ധൃത്തടിച്ചതിൻെറ ഫലം ഞാനനുഭവിച്ചു......ഇല്ല അനുഭവിക്കാൻ പോകുന്നു" അയാൾ പതുക്കെപ്പറഞ്ഞു.

ഞാനുത്തരം പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ തുടന്നു.

"പ്രിയസുഹൃത്തേ, ഇനി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു ഭാരമാകണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല— ഞാൻ പോകയാണു്"

"ഓ! വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ......നമുക്കെല്ലാററിനും പോംവഴി ഉണ്ടാക്കാം" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഇല്ല സ്നേഹിതാ, ഞാനിന്നു് തികച്ചും ദരിദ്രനാണു്. എൻെറ പ്രതീക്ഷകളും ആശകളുമെല്ലാം തകന്നു...ആത്മഹത്യയ്ക്കു...!

"ഛേര! ഛേര! വിഡ്ഢിത്തം പറയാതിരിക്കൂ..." ഞാൻ സാന്ത്വനിപ്പിച്ചു.

നൂററിയെഴുപത്തഞ്ചു രൂപയുടെ ഒരു ബിൽ എടുത്തു മേശപ്പുറത്തു വച്ചിട്ടയാൾ തുടന്നു......" ഇതാ ഞാനിന്നൊരു വലിയ കടക്കാരനാണു്. ഇതിലൊരു കാശു പോലും കൊടുത്തു തീക്കാനെനിക്കു് കഴിയുകയില്ല......ഞാൻ മാത്രമല്ല ഹബീബും ഇന്നൊരു കടക്കാരനാണു്. താങ്കളതറിഞ്ഞു കാണുകയില്ല. അവൻെറ അച്ഛൻ അവനെ വീട്ടിനു പുറത്താക്കിയിരിക്കുകയാണു്......"

"എനിക്കറിയാം? ഞാൻ മന്ത്രിച്ചു..."

"സാരമില്ല നമുക്കെന്തെങ്കിലും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കാം. ഞാൻ വെറുതെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"എന്നാലും പിന്നത്തേയും ഗതി ഇതു തന്നല്ലേ?..."

ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ ആ ചോദ്യത്തിനു എനിക്കു മറുപടി പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

* * * * *

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധം ചീറിയടിക്കുന്ന കാലം. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഹബീബും, ശങ്കരപ്പിള്ളയും അഹ്ലാദത്തോടെ എൻെറ മുറിയിൽ വന്നു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"കേട്ടോ, ജോണേ, എറണാകുളത്തു നേവിയ്ക്കു് ആളെടുക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ പോകയാണു് നീ പഠിച്ചു് മിടുക്കനായി വാ..." ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പരീക്ഷ സമയമാണു്. 'മാത്തമാററിക്സാ'ണു് പിറേറന്നു്. ഞാൻ പലതും ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടു് കുനിഞ്ഞിരുന്നു. അന്നു രാത്രിയിൽ അവരുടെ മുറി ശബ്ദതരംഗങ്ങൾകൊണ്ടു ഇളകി മറിഞ്ഞിരുന്നു......

പരീക്ഷാഹാളിൽ ചെന്നിരുന്നിട്ടു് എനിക്കൊന്നും എഴുതാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തലച്ചോറിനൊരു മാന്ദ്യം. ഒരൊററക്കണക്കും ശരിയാവുന്നില്ല. ഞാൻ അവിടെ നിന്നും എണീററു് നേരേ 'ലോഡ്ജി'ലേക്കു് പോയി. അവിടെ എൻെറ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളും എന്നോടു യാത്ര പറയാൻ കാത്തു നി

ല്ലുണ്ടായിരുന്നു. ചെന്നപാടേ ഞാൻ പറഞ്ഞു—.

“നിങ്ങടെക്കൂടെ ഞാനും വരുന്നു.——”

“വേണ്ടാ——നീ——”

“ഒന്നും കേൾക്കേണ്ട ഞാനുംവരുന്നു—” ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അവർ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. പേനായും മററു സാധനങ്ങളും വിററ് കുറച്ചു പണമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ഞാനും അവരോടുകൂടെത്തിരിച്ചു. എറണാകുളത്തെ റിക്രൂട്ടിംഗ് ആഫീസിൽ ഞങ്ങൾ പിറെറന്നെത്തി. പ്രാരംഭമായി ചില ചോദ്യങ്ങളൊക്കെ ചോദിച്ചിട്ട് രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു വരാൻ സായ്പ് ഉത്തരവിട്ടു. ഞങ്ങൾ അവിടത്തെ തെരുവീഥികളിലലഞ്ഞ് രണ്ടു ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനുശേഷം വീണ്ടും അവിടെച്ചെന്നു. അവരുടെ ചിലവിൽ ഞങ്ങളെ കോയമ്പത്തൂക്കയച്ചു.

ചില പരിശോധനകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. ഹബീബിനേയും ശങ്കരപ്പിള്ളയേയും നേവിയിലെടുത്തു. എന്നെ പുറംതള്ളി. എനിക്ക് ആവശ്യമായ പൊക്കമില്ല! രണ്ടിഞ്ചിൻെറ കുറവ്——എൻെറ തല കറങ്ങി. വയററിൻെറ അഗാധ തലങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ചൂളംവിളിയുയർന്നുപൊങ്ങി—” എന്നെയും എടുക്കണം. ഞാൻ അത്യുച്ചത്തിൽ അലറി. അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി. ഞാനോടി——മെഡിക്കൽ പരിശോധന കഴിഞ്ഞ് അവർ രണ്ടുപേരും തിരികെ വന്നപ്പോൾ എന്നെ കണ്ടില്ല——!

ഞാൻ അവിടത്തെ പൊടിയണിഞ്ഞ തെരുവീഥികളിലൂടെ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ വേച്ചു വേച്ചു നടന്നു. രാത്രി ചുരുളുവിട്ടത്തി തുടങ്ങിയിരുന്നു. കയ്യിൽ പണമില്ല. ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് ദിവസം മൂന്നായി. കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ നടന്ന് ഒരു വലിയ പാലത്തിനുമുകളിലെത്തി. അതിനടിയിലൂടെ ഒഴുകിയിരുന്ന ജലത്തിൻെറ കിലുകിലാരവം അസ്പഷ്ടമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. ഞാൻ നടന്നു——അകലെനിന്നും അരിച്ചാക്കുകൾ കയററിയ ഒരു ലോറി കുതിച്ചു വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഒഴിയാൻ നോക്കി——കാലുകൾ നീങ്ങുന്നില്ല. പ്രകാശമുള്ള രണ്ടു തുറിച്ച കണ്ണുകൾ—നില്ക്കാത്ത ഇരമ്പൽ—എൻെറ സർവാംഗം തളർന്നു—ഞാൻ റോഡിൽ വീണു—ഒരു ദയനീയവിളിയോടെ ലോറിനിന്നു.

“ഇതെന്ന കൂട്ടങ്ങളപ്പാ ശാകരത്തുക്കതാൻ വന്തു കിടക്കിറതുപോലിരുക്കേ. രണ്ടിഞ്ചു തെററിയിരുന്താൽ പയൽ ശമ്മന്തിയായ് വിട്ടുവാനായിരുന്തതു. ദൈവംതാൻ കാപ്പാററിനാർ. നാൻ ശെയ്ത ഭാഗ്യം! അശട്ട് പയൽ ശാകാമൽ തപ്പിക്കൊണ്ടാൻ——” ഡ്രൈവരുടെ ആ വാക്കുകൾ ഞാൻ അവ്യക്തമായികേട്ടു. ആ ലോറി ഞരങ്ങലോടെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി മറഞ്ഞു.

Goretti Home. His Grace's first appearance after his illness.
He attended the garden party, gave a long speech,
blessed the house and chapel.

Goretti Home Staff Quarters (Principal's room on the right)

Scientists where the three seas meet.

ALPHONSA HOSTEL, KESAVADASAPURAM 1952-53.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഹാസസാഹിത്യം—മലയാളത്തിൽ.

തോട്ടം രാജശേഖരൻ, എം. എ.

'സംസ്കാരത്തിന്റെ ചിഹ്നമാണ് ചിരി' എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടു്. സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് വളരെ വാസ്തവമാണ്. ഗൌരവപൂർണ്ണങ്ങളും ധിഷണാബോധസംബന്ധികളുമായ കലാപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വളരുന്നതിനിടയ്ക്കു കൂടി, അതിനനുലോമമായി ഹാസസാഹിത്യവും വളർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്. ആനന്ദപ്രദായകത്വവും കലാധർമ്മങ്ങളിലൊന്നായി കരുതപ്പെടുന്ന കാലംവരെ മറിച്ചാകാനും വയ്യ. ഏതു രാഷ്ട്രത്തിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെയും വളർച്ച പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാലും ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകും. അതിനു കാരണവുമുണ്ടു്— മനുഷ്യന്റെ നർമ്മബോധം. ഹാസസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു രാജ്യത്തിലെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആക്കവും തൂക്കവും നിർണ്ണയിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടു വലിയൊരു വിടവുണ്ടാകാറുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തേയും, നർമ്മബോധത്തേയും, കലാനിർമ്മാണസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും, സർവ്വോപരി പുതിയൊരു ആവിഷ്കരണശൈലിയേയും ആസ്പദിച്ചാണ് ഹാസസാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗമനം. ഹാസ്യബോധത്തിലും ഫലിതപ്രയോഗചാതുരിയിലും കേരളീയർ ആർക്കും പിന്നിലല്ല.

ആര്യന്മാർ കേരളക്കരയിൽ കുടിപാർപ്പുറപ്പിച്ചതോടുകൂടിത്തന്നെ, അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ കിരണങ്ങളും ഇവിടത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതരംഗത്തിൽ വീശാൻ തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിലെ ആനന്ദാനുഭൂതികൾ അങ്ങേ അററത്തെ തുള്ളിവരെ മോന്തിക്കുടിക്കുക എന്നതു് ജീവിത പരിപാടിയായി അംഗീകരിച്ചിരുന്ന അവർ ജീവിതംതന്നെ രസകരമായ ഒരു കലയായി ഉയർത്തിയിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും രസവേദികളായിരുന്നു. വ്യംഗ്യപ്രധാനങ്ങളായ അർത്ഥകല്പനകളടക്കിയ രസച്ചിമിഴുകൾ അവർ ഏതു സദസ്സിൽ വെച്ചും പൊട്ടിക്കും. രാജസദസ്സിലായാലും, ഭോജനശാലയിലായാലും അവരുടെ സംഭാഷണവും ശൈലിയും രസപുഷ്കലങ്ങളായിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ ചുരുളുകളിൽ അവരുടെ ശരീരങ്ങൾ അമർന്നു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും അവർ ഉതിർത്തുവിട്ട ഫലിതങ്ങൾ മിക്കവയും മലയാളത്തിന്റെ മണ്ണിൽ പൊട്ടിച്ചിരിയോടെ അമർന്നു കിടപ്പുണ്ടു്. അവർ രചിച്ച സാഹിത്യകൃതികളിലും ഈ ഫലിതബോധം ഉടനീളം കാണാനുണ്ടു്. കൂടിയാട്ടം തുടങ്ങിയ ദൃശ്യകലകൾക്കു് ഭാവപരമായ മേന്മയൊന്നുമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവ തികച്ചും ഫലിതരസപ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആര്യപ്രഭാവകാലഘട്ടത്തിന്റെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

യഥാൎത്ഥദർപ്പണമായിരുന്ന ചമ്പൂക്കളിലും അവരുടെ ഹാസ്യബോധം തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നുണ്ടു്. പൗരാണികങ്ങളായ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തു്, സമകാലികസാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ രസകരങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇണക്കിച്ചേർത്തു് നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ചമ്പൂക്കളാണു് യഥാൎത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ ഹാസസാഹിത്യത്തിൻെറ പ്രാഗ്രൂപങ്ങൾ! അവിടന്നു തുടങ്ങിയ പ്രയാണമാണു് നൂററാണ്ടുകളിലെ സംസ്കരണം കഴിഞ്ഞു് ആധുനികഹാസസാഹിത്യമായി വാന്നു വീണിരിക്കുന്നതു്.

ചാടൂക്തിചതുരന്മാരായ ചാക്യാന്മാർ ചമ്പൂക്കളിൽ അജ്ഞാതങ്ങളായി കിടന്ന ഫലിതങ്ങളെ കൂടുതൽ ചമൽക്കാരഭംഗിയോടും, നൎമ്മബോധത്തോടും കൂത്തുകൾമുഖേന സദസ്സുകളിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ഏററവും വിരസങ്ങളായിരിക്കുന്ന പുരാണകഥാസന്ദൎഭങ്ങളെപ്പോലും അവർ ഫലിതപ്രയോഗം കൊണ്ടു ഹൃദയംഗമമാക്കിത്തീൎത്തു. അങ്ങനെ പരോക്ഷമായെങ്കിലും ജനങ്ങളിൽ സാഹിത്യാഭിരുചി വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും താന്താങ്ങൾ ഉപലക്ഷിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. പൊതുവെ കൂത്തുസാഹിത്യത്തിൽ ഹാസ്യം കവിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. തികച്ചും പ്രാകൃതങ്ങളും, സാധാരണ ജീവിതജന്യങ്ങളുമായ ഫലിതപ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടാണു് അവർ ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചിരുന്നതു്.

കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവായ ചെറുശ്ശേരി, തൻെറ കൃതിയിൽ ഭക്തിരസത്തിനാണധികം പ്രാധാന്യം നൽകിയതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യലോലങ്ങളായ കൈകൾ അതിലുടനീളം അഭിജാതവും, മനോഹരവുമായ ഫലിതങ്ങൾ കോർക്കുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓമനത്തം തുളുമ്പുന്ന ആ ഫലിതോക്തികൾ നമ്മെ ഊറി ഊറിച്ചിരിപ്പിക്കും.

ഹാസ്യരാജനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണു് നമ്മുടെ ഫലിതസാഹിത്യം ശരിയായ പന്ഥാവിലൂടെ പുരോഗമിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. പുരാണകഥകളെ "പടയണിക്കിഹ ചേരുന്ന ചാരുകേരളഭാഷയിലാക്കി" വിതറിയ കുഞ്ചനാണു് നമ്മുടെ ഹാസസാഹിത്യത്തിൻെറ യഥാൎത്ഥത്തിലുള്ള ജനയിതാവു്. കേരളീയരെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കാത്തതൊന്നും ആ നാവിൽനിന്നുതിൎന്നിട്ടില്ല. തൻെറ കവിതയിലെ ഫലിതാത്മകത്വം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പലയിടങ്ങളിലും കാവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെത്തന്നെ അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചിട്ടുണ്ടു്; പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കാതിരുന്നിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാവിധവും തൻെറ അനുവാചകരെ ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുക — അതു മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു നോട്ടമുള്ളു. സമകാലികസാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന പ്രത്യേകതകളെ മാതൃകയായെടുത്തു് അദ്ദേഹം അവയ്ക്കു് പുരാണമാതൃകകളുടെ ഉടലു നൽകി അവയുടെനേരെ രൂക്ഷമായ പരിഹാസം ചൊരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഹാസസാഹിത്യത്തിൻെറ ഏററവും സുന്ദരമായ കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു് എന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം.

രസികക്കുഴമ്പന്മാരായ വെണ്മണിപ്രഭൃതികളിലേക്കു് വന്നപ്പോഴേക്കും നമ്മുടെ ഹാസസാഹിത്യത്തിനു് സാരസ്യവും, ലാഘവവും വൎദ്ധിച്ചിരുന്നു. നിയതമായൊരു ലക്ഷ്യമോ, സംഹിതകളോ കൂടാതെ, കേവലമായ ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു് അവർ സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടത്തിയിരുന്ന തു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മൃദുലവികാരജന്യങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെ — പ്രത്യേകിച്ചും ശൃംഗാരഭാവത്തെ — തെല്ലും അച്ഛാദനം ചെയ്യാതെ അപ്പടി ചിത്രീകരിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ പരിപാടി.

പിന്നെ കുറേക്കാലം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ, സംസ്കൃത കൃതികളിൽ നിന്നുള്ള തർജ്ജമകളുടെ കാലമായിരുന്നല്ലോ. ജീവിതം കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാവാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി കേവലമായ ഭാവചാപല്യങ്ങളുടേതായ ഫലിതം ജനങ്ങൾക്കത്ര രുചികരമായിത്തോന്നിയില്ല. എങ്കിലും ഒന്നുണ്ടു്; ആ ഫലിതങ്ങൾ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. ചിലവ അതിപ്രൌഢങ്ങളും. ക്രമേണ സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ സൂകരപ്രസവംപോലെ വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടി അതിനൊരറുതി വരുത്താനെന്നവണ്ണം അതിസരസനായ മുൻഷി രാമക്കുറുപ്പു് തന്റെ 'ചക്കീചങ്കരവു'മായി പ്രവേശിച്ചു. കേരളീയ ഹാസ്യസാഹിത്യത്തിൽ മഹത്തായ ചലനം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് ചക്കീചങ്കരം. പറയത്തക്ക കലാമൂല്യങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ തുരുതുരെ ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന സംസ്കൃത നാടകതർജ്ജമകളുടെ ഗതി പെട്ടെന്നു നിലച്ചു. ഉജ്ജ്വലമായൊരു ഹാസസാഹിത്യ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള അതുല്യമായ ശക്തി അപ്പോഴാണു് കേരളീയർക്കു് ശരിക്കു് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതു്. അത്രക്കു് തീക്ഷ്ണവും, ഉഗ്രവും, നിശിതവുമായിരുന്നു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആക്ഷേപരീതി.

ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ ഫലിതശാഖയും, ഹാസ്യശാഖയും നന്നേ പുഷ്ടിപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, ഹ്യൂമർ (സരസഫലിതം) സറ്റയർ (നിശിതഫലിതം—അതിലും ഉൾപ്പിരിവുകൾ—പൊളിറ്റിക്കൽ സറ്റയർ, സോഷ്യൽസറ്റയർ, തുടങ്ങിയവ) വിറ്റു് (Wit) പാരഡി (ഹാസ്യാനുകരണം) തുടങ്ങി ഈഷദീഷദ് വ്യത്യാസമുള്ള പല ശാഖകളും പുഷ്ടിപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി. കെ-യുടേയും, സാഹിത്യത്തിലും ഹാസ്യപ്രയോഗത്തിലും ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളക്കു് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകിയ സഹൃദയ സാർവ്വഭൌമനായ സി. വി. യുടേയും ഫലിതപ്രയോഗങ്ങൾ പ്രൌഢങ്ങളായിരുന്നു. 'ബട്ലർ പപ്പൻ' തുടങ്ങിയ പ്രഹസനങ്ങളിലും, തന്റെ വിഖ്യാതങ്ങളായ ചരിത്രാഖ്യായികകളിലും സി. വി. സന്ദർഭാനുസാരം ഹൃദയംഗമമായ രീതിയിൽ ഫലിതങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആധുനിക ഫലിതസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപകൻ തന്നെ അദ്ദേഹമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു അത്യുക്തി ആവുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രൌഢഫലിതത്തിൽ കേരളീയ സാഹിത്യം അന്നു തുടങ്ങി സമ്പുഷ്ടമായി വരികയാണു്.

സാരംകൊണ്ടും സാരസ്യംകൊണ്ടും മനോജ്ഞങ്ങളായ ഫലിതങ്ങൾ സന്ദർഭാനുസാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് അപ്പൻ തമ്പുരാനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവിനേയും നാം പ്രശംസിച്ചേ പറ്റൂ.

ഫലിതപ്രയോഗചതുരനായ ചന്തുമേനോനും നമ്മുടെ ഹാസസാഹിത്യത്തിനു് മഹത്തായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

രസികശിരോമണിയായ വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻ നായരാണു് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ സരസഹാസ്യം (Light humour) വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതു്. സങ്കല്പമധുരങ്ങളും, മൃദുലമനോഹരങ്ങളുമായ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതോപന്യാസങ്ങൾ നർമ്മബോധത്തോടെയാണെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

അപഹാസനകുശലനായ സഞ്ജയനാണ് ആധുനികകേരളീയഫലിതസാഹിതത്തിൽ പ്രമുഖനും, പ്രധാനിയും. താത്കാലികമായ രസത്തിനു് വേണ്ടിയല്ല അദ്ദേഹം ഫലിതമെഴുതുന്നതു്. സഞ്ജയൻ പെട്ടെന്നു് നമ്മെ ചിരിപ്പിച്ചെന്നു് വരികയില്ല. പക്ഷേ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞു് നമ്മുടെ മേധയും ഹൃദയവുമായി അല്പനേരത്തെ സംവാദം കഴിഞ്ഞാലുണ്ടാകുന്ന ചിരിയുണ്ടല്ലോ—അതു പിന്നെ നില്ക്കില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും, വൈചിത്ര്യവും കലന്ന കൃതികളോരോന്നും ഫലിതത്തിന്റെ ഈടുററ സമാഹാരങ്ങളാണ്. പാരഡിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'സീതാരാമൻ' ഏറെക്കുറെ അദ്ദേഹത്തോളമെത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട് തന്റെ 'ഹാസ്യലഹരി'യിലൂടെയും മററും.

നായനാരെ അനുഗമിച്ചു് പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ, സരസഫലിതോപന്യാസശാഖയെ ഏറെക്കുറെ പരിപോഷിപ്പിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'എണ്ണക്കുടം' 'അട്ടത്തുൺ' തുടങ്ങിയ സമാഹാരങ്ങളും മററുപന്യാസങ്ങളും ഇക്കാര്യം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇവരെയെല്ലാം സബഹുമാനം ആദരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പറയാം. ശ്രീ. ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ് കേരളീയ ഫലിതസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ എന്നു്. എന്തെന്നാൽ ഫലിതത്തിന്റെ ഉടലാന്ന രൂപമാണ് ഈ. വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹാസ്യത്തിനുള്ള ഏററവും മികച്ച പ്രത്യേകത അതിന്റെ അക്ലിഷ്ടതയാണ്. ഉത്തമ ഹാസ്യത്തിന്റെ ജീവനാണ് അക്ലിഷ്ടത. എന്തെന്നു് അയത്നലളിതവും, സ്വാഭാവികവും ആയ രീതിയിലാണദ്ദേഹം പല പല ചിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ മുൻപിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്! ക്ലേശാവഹമായ അന്വേഷണവും, അനുധാവനവും അദ്ദേഹത്തിനാവശ്യമില്ല. നാം സാധാരണങ്ങളെന്നു കരുതി അവഗണിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിലും, സംഭവങ്ങളിലും അദ്ദേഹം വൈരൂപ്യം കാണുന്നു. സുന്ദരമായ രീതിയിൽ അകൃത്രിമമായ ശൈലിയിൽ അതു് അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ചിട്ട് ആ രസഗോളങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹൃദയസമക്ഷം ദയനീയതയുടെ നിവേദനവും കഴിഞ്ഞേ ചിന്താമണ്ഡലത്തിലേക്കു് പോകുന്നുള്ളു. അപ്രതിഹതമായ ആ അടിയൊഴുക്കു തടുത്തു നില്ക്കാൻ നമ്മുടെ യുക്തിക്കും കഴിയുന്നില്ല. അതിനു മുൻപേ മാസ്മരശക്തിയോടെ അതു് നമ്മെ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കഴിയുന്നു, ഈ. വി. യുടെ ഹാസ്യത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രത്യേകത അതിലേക്കു് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച ഉപാധികളിലും രീതികളിലുമുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ വൈവിധ്യമാണ്. ഹാസ്യവിപഞ്ചികയുടെ സകല കമ്പികളിലും അദ്ദേഹം വിരലോടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹാസ്യത്തിന്റെ സകല രാഗവിശേഷങ്ങളും അദ്ദേഹം ആലപിച്ചിട്ടുണ്ട്" ഒരിടത്തു് അതു് സ്വഭാവനിഷ്ഠമാണെങ്കിൽ, വേറൊരിടത്തു് സന്ദർഭനിഷ്ഠമാണ്, ഇനിയുമൊരിടത്തു് ഭാഷാനിഷ്ഠമാണ്. സഹതാപജന്യവും, കരുണാസങ്കലിതവുമായ പരിഹാസംവരെയുള്ള സകലരസങ്ങളുടേയും ഹാസ്യരൂപഭേദങ്ങളും അദ്ദേഹം നമ്മെ അനുഭവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ചിരിയും ചിന്തയും" മുതൽ "ജീവിതസ്മരണകൾ"

വരെയുള്ള കൃതികൾ ആ ത്രിലോകസഞ്ചാരിയുടെ അതുല്യവും, നിസ്സർഗ്ഗ സുന്ദരവുമായ ഫലിതബോധം സുതരാം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ട്.

തുടന്ന് ശ്രീ. എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായരും, എം. ഈ. കേശവപിള്ളയും, ഈ. എം. കോവൂരും മററും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാൽനഖേന്ദുമരീചികളെ അനുധാവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കുറച്ചൊക്കെ വിജയിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ മലയാളത്തിൽ ഈ. വി. സാഹിത്യത്തിന് ബദലായി ഈ. വി. സാഹിത്യം മാത്രമെ ഉള്ളൂ. അത്രക്ക് വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞതാണ് ആ വ്യക്തിത്വം.

തൻെറ സാഹിത്യസപര്യയിൽ 'വൃദ്ധഹൌസി'നെ മാതൃകയാക്കിപ്പോരുന്ന പി. കെ. രാജരാജവർമ്മയുടെ പഞ്ചുമേനോനും, കുഞ്ചിയമ്മയും സഹൃദയന്മാർക്ക് ഈ അടുത്ത കാലത്തു് സുപരിചിതരായിട്ടുമുണ്ടല്ലോ.

ജീവിതമെനിക്കൊരു ചൂളയായിരുന്നപ്പോൾ
ഭുവിനാവെളിച്ചത്താൽ വെണ്മ തൊന്നുളവാക്കി.

ജി.

മുൾച്ചെടിക്കേ കഴിവൂ ജഗത്തിന
മുഗ്ദ്ധമായ പനീരലർ നൽകുവാൻ.

നാലാങ്കൽ.

തിരശീലയ്ക്കുപിന്നിൽ
അണിയറയ്ക്കുള്ളിൽ.

P. T. Joseph—III U. C.

പകൽ മങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഇരുട്ടിൽ പേടിപ്പിക്കുന്ന മൂകത വ്യാപിച്ചു. കിഴക്കുനിന്നും അടിക്കുന്ന തണുത്തകാററിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന ഇലകളുടെ മർമ്മരശബ്ദം പിശാചുക്കളുടെ കാൽപെരുമാററംപോലെ ആ നിശ്ശബ്ദതയെ മുറിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മങ്ങിമങ്ങിക്കത്തുന്ന വിളക്കിൻെറ ദീപനാളത്തെ ഞെക്കിക്കൊല്ലുവാൻ ഉഗ്രമായ കാററിൻെറ തണുത്ത കൈകൾ ആഞ്ഞടുക്കുകയാണ്.

"മാലതീ……" നിശ്ശബ്ദത നിറഞ്ഞ വായുവിൽ ആ ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദം നേരിയ അലകൾ സൃഷ്ടിച്ചു. പകുതിയടച്ച കതകിനപ്പുറം കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന മാലതി മുഖം തുടച്ച് ഓടിയെത്തി.

"എന്താമ്മേ……?" അവൾ സ്നേഹപൂർവ്വം അന്വേഷിച്ചു.

"ആ കതകൊന്നടയ്ക്കൂ മോളേ, എന്തൊരു കാററ്" തുറന്നുകിടന്ന ആ വാതിലിൽക്കൂടി മാലതി വെളിയിലേക്കു നോക്കി. ആർത്തുതുന്ന കാററിൽ ആടിയുലയുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും കട്ടിപിടിച്ച ഇരുട്ടും, ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന ഇടിമുഴക്കവും ….മാലതിയുടെ ജീവിതംപോലെ അത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു അന്നത്തെ അന്തരീക്ഷം. അങ്ങകലെ അവൾക്കു കാണാമായിരുന്നു, കറുത്തിരുണ്ട ആ കരിമ്പടം തീക്കൊള്ളികൾ കുത്തിക്കീറുന്നത്. ക്ഷീണംകൊണ്ടു വിറയ്ക്കുന്ന കൊച്ചുകൈകൾ ആ മരക്കതക് വലിച്ചടച്ചു—ഉഗ്രമായി അലറുന്ന പ്രകൃതിയുടെ ആക്രമണത്തിനെതിരായി.

മങ്ങിയ വിളക്കിൻെറ നേരിയ പ്രകാശത്തിലൂടെ ത്യാഗത്തിൻെറ ഉഴവുചാലുകൾ. അമ്മയുടെ രക്തം വററിയ മുഖത്ത് അവ്യക്തമായി അവൾ കണ്ടു. മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ മുഖത്തു സ്ഫുടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അസ്ഥിമാത്രമായ നെഞ്ച് അതിവേഗം ഉയരുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ശ്വാസോച്ഛ്വാസവും ചലനവും അവൾ സൂക്ഷിച്ചു. അമ്മ അനുഭവിക്കുന്ന വേദന ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മുഖത്ത് അതേപടി കാണാമായിരുന്നു

ചുമ! ചുമ! അതിഭയങ്കരമായ പുമ! ചുമച്ചു ചുമച്ചു ചോരതുപ്പി.

മാലതിയുടെ കൊച്ചു ഹൃദയത്തിൽ ആയിരം വാൾ ഒന്നിച്ചു കുത്തിയിറക്കുന്ന പ്രതീതി. അവൾക്കു ഉറക്കെ കരയണമെന്നുതോന്നി. എങ്കിലും കരഞ്ഞില്ല. പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മയുടെ മരണ വേദന. മാലതിക്കു സ്വയം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു നശിയ്ക്കണമെന്നു തോന്നി. ആളിപ്പിടിക്കുന്ന ഹൃദയവേദന നി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

യന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു് പതിഞ്ഞ ചുവടുവെപ്പോടെ മാലതി ആ കിടക്കയുടെ അടുത്തെത്തി, സാവധാനം വിയർപ്പു തുടച്ചു. ഭയങ്കരമായ പനിയുടെ ചൂടുകൊണ്ടു് അവളുടെ ഇളംകൈകൾ പൊള്ളിപ്പോയി.

ഇടറിയ കണ്ഠം ശരിയാക്കിയിട്ടു് മാലതി വിളിച്ചു:—

"അമ്മേ!" ദുർബ്ബലങ്ങളായ കൺപോളകൾ മെല്ലെ ഉയന്നു. ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ആ കണ്ണുകൾ നിസ്സഹായതയിൽനിന്നും ആശയുടെ അഭയസ്ഥാനത്തിൽ ചെന്നുപതിച്ചു.

ഞെട്ടററ കൊടുങ്കാററിൽ പറന്നുപോകുന്ന രണ്ടു് ഇലകൾഒന്നിച്ചുചേന്നു—അന്യോന്യം ആലംബമായി. ശോകമുദ്ര പതിച്ച ചില നിമിഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. മാലതി അറിഞ്ഞില്ല, അവളുടെ കണ്ണുനീർ അമ്മയുടെ പൊള്ളുന്ന കവിളുകളെ നനയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. ആ കണ്ണുനീർപ്രവാഹത്തിൽ മാതൃഹൃദയം അലിഞ്ഞൊഴുകിപ്പോയിരിക്കും. കിടക്കയിൽ ഇരിക്കുവാൻ ആ രോഗിണി ആംഗ്യം കാണിച്ചു. മകൾ മൂകമായി അനുസരിച്ചു. അമ്മ കൈ ഉയത്തി അവളുടെ കപോലത്തിൽ മെല്ലെതടവി. മററെ കൈകൊണ്ടു മാലതിയുടെ കൈയിൽ ബലമായി പിടിച്ചു. മാലതി കുഞ്ഞായിരുന്നപ്പോൾ ആ കൈകൾ അവളെ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്—മറിഞ്ഞു വീഴാതെ. അന്നത്തെ ബലമുള്ള കൈകൾ ഇന്നു തളന്നു് ശോഷിച്ച അവസ്ഥയിൽ അവളുടെ നേരെ നീട്ടിയിരിക്കുന്നു. കാലത്തിൻെറ കടുംകൈ.

"കരയാതിരിക്കു കുഞ്ഞേ..." വളരെ വിഷമിച്ചായിരുന്നു ഉണങ്ങിയ തൊണ്ടയിൽനിന്നും ആ ശബ്ദം പുറത്തു വന്നതു്. മാലതിക്കു് ഒന്നും പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഉണങ്ങിയ നാവു വീണ്ടും ചലിച്ചു:—"ശശി ഉറങ്ങിയോ?

മാലതി ഒന്നു മൂളി.

"അവൻ വല്ലോം കഴിച്ചോ? "

മാലതി വീണ്ടും മൂളി.

"ഇവിടെ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നല്ലോമോളേ"

"അവനു കിഴങ്ങു വലിയ ഇഷ്ടമാണമ്മേ ഞാൻ രണ്ടു കിഴങ്ങു ചുട്ടു കൊടുത്തു"

"നീ........?

"ഞാൻ കഴിച്ചോളാം"

അമ്മ നെടുതായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു. തകന്ന ഹൃദത്തിൻെറ ചൂടുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ!!

"നിനക്കെന്തൊരു ബുദ്ധിമുട്ടാണു്. ദൈവമേ..."

"ഒന്നുമില്ലമ്മെ. അമ്മ ഈ മരുന്നു് ഒന്നു കുടിച്ചേ"

മാലതി മരുന്നു പകന്നു കൊടുത്തു.

"അപ്പോത്തിക്കിരി എന്തോ പറഞ്ഞു മോളേ"

"നാളേ മുതൽ ഒരു മരുന്നു മുപ്പതു പ്രാവശ്യം മുടങ്ങാതെ കുത്തിവയ്ക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു"

"മുപ്പതു പ്രാവശ്യമോ? അയ്യോ! അതിനു നമുക്കു വശമുണ്ടോ? എത്ര രൂപയാകും മോളെ?"

"90 രൂപയൊള്ളമ്മെ. അതുസാരമില്ല."

"എനിക്കിനി മരുന്നും ഒന്നും വേണ്ടാ മോളേ. ഞാൻ......അവർ ആ വാചകം മുഴുപ്പിച്ചില്ല.

"ഇന്നു് ഒരു ഡാൻസിനു വിളിച്ചിട്ടുണ്ടു് നാളെ മരുന്നു മേടിക്കാം.

അസ്തമിച്ച ആശ പിടിച്ചു നിത്തുവാൻ മാലതി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

"മകളെ നിൻെറ കൈക്കു് എന്തൊരു ചൂടു്. നന്നെ പനിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ"

മാലതിയുടെ നെററിയിലും നെഞ്ചത്തും ഒക്കെ തൊട്ടുനോക്കി. മാലതിയുടെ ദേഹത്തു വല്ലാത്തചൂട്.

"നീയിന്നു് എങ്ങും പോകണ്ടാ"

"ഞാൻ ചെല്ലാമെന്നു പറഞ്ഞുപോയി. പണം വേണ്ടേ" വീണ്ടും ചുമയ്ക്കുന്നു.

മാലതിയേയും ശശിയേയും പുലത്തുന്നതിനുവേണ്ടി രാപകൽ ബുദ്ധിമുട്ടി ഭയങ്കരമായ രോഗത്തിൽ ഇഞ്ചിഞ്ചായി മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ഹൃദയം വിങ്ങിമുട്ടി. ആ കണ്ണുകൾ ഒന്നുകൂടി വികസിച്ചു. നെഞ്ചു തിരമാലപോലെ ഉയരുകയും താഴുകയും ചെയ്തു. അണയാൻ പോകുന്ന ദീപത്തിൻെറ ആളിക്കത്തൽ!

"നിൻെറ അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ...."

മാലതിയുടെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അമ്മ പറഞ്ഞു. വികാരനിർഭരമായ നൂറു നൂറു കഥകൾ പറയുവാനുള്ള വെമ്പൽ ആ കണ്ണുകളിൽ തിളങ്ങി.

*　*　*　*　*

മാലതിയുടെ അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

അന്നു് അവൾക്കു നാലു വയസ്സു കഴിച്ചു കാണും. പൂമ്പാററയേയും അമ്പിളി അമ്മാവനേയും അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന ബാല്യാരാമത്തിലെ വസന്തോത്സവം; ആരേയും കൂസാത്ത ഒരു കൊച്ചു കുസൃതികുട്ടക്ക; ശശി അന്നു മുല കുടിക്കുന്ന കൊച്ചു കുഞ്ഞാണു്. അച്ഛൻ അടുത്തുള്ള ഫാക്ടറിയിൽ എന്നും ജോലിക്കുപോകും. സന്ധ്യയാകുമ്പോൾ എന്നും തിരിച്ചു വരും, മാലതിക്കും ശശിക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കൊച്ചു കൊച്ചു സമ്മാനങ്ങളുമായി. ജീവിതമണലാരണ്യത്തിൽ ആശയാകുന്ന മരീചികയുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു നടക്കുന്ന ആ മനുഷ്യൻെറ നിർമ്മലസ്നേഹനിർഝരിയാണു് ശശിയും മാലതിയും അവരുടെ അമ്മയും കൂടിയുള്ള ആ കുടുംബം.

അന്നു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്മാസം 15-ാംനുആയിരുന്നു. പതിവിലധികം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഫാക്ടറിയിൽനിന്നും അയാൾമടങ്ങിവന്നില്ല. കാത്തു കാത്തു കണ്ണുകഴച്ചു. ഒടുവിൽ അച്ഛൻെറ സ്നേഹിതന്മാർ ആരെയോ താങ്ങിയെടുത്തു് അവരുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവച്ചു. അതു് അവരുടെ അച്ഛൻെറ മൃതശരീരമായിരുന്നു. എന്തൊരു അത്യാഹിതം! അതിവേഗത്തിൽ ചലിക്കുന്ന യന്ത്രത്തിൻെറ ഇടയിൽ പണിയെടുത്തിരുന്ന ആ ജോലിക്കാരൻ ആ വൈദ്യുതക്കമ്പിയിൽ ഒന്നു തൊട്ടുപോയി. അങ്ങനെ അയാൾ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ചോര കട്ടി പിടിച്ചുപോയ ആ ശരീരംപുറത്തുതള്ളപ്പെട്ടു. അതിൻെറ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതിൻെറ ശരിയായ അവകാശികൾക്കു് അയാളുടെ ഒരുമാസത്തെ ശമ്പളം തികച്ചു കൊടുക്കുവാനും ആ ഫാക്ടറി ഉടമസ്ഥനു സമ്മതമായിരുന്നു. അമ്മ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. മാലതിയും കരഞ്ഞുകാണും. അവൾക്കൊന്നും ശരിക്കു മനസ്സിലായില്ല. അച്ഛൻ അനങ്ങാതെ കിടക്കുന്നു. പകുതി തുറന്ന വായും കണ്ണുകളും. പതിവുപോലെ അന്നു മാലതിയെ അരികെ വിളിച്ചു കഥകൾ പറഞ്ഞില്ല. ശശിയെ വാരിക്കോരി തോളിൽ എടുത്തില്ല. നിശ്ചേഷ്ടമായി അങ്ങനെ കിടക്കുകയായിരുന്നു—അവ്യക്തമായ ചില ഓർമ്മകൾ മാലതിയുടെ പുകയുന്ന മസ്തിഷ്കത്തിൽക്കൂടി അതിവേഗം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു—ഹൃദയത്തിൽ വേദനയുടെ പോറലുകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് അച്ഛൻെറ ശവപ്പെട്ടിയിൽ അവ

സാനത്തെ ആണി തറച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിൽ പിന്നീട് അവൾ അച്ഛനെ കണ്ടിട്ടില്ല. വിഷാദാത്മകമായ ദിവസങ്ങൾ, ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു. ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ ആ കുടുംബത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രക്ഷുബ്ധമായ സമുദ്രത്തിലെ ഇരമ്പിമറിയുന്ന തിരമാലകളിൽ അകപ്പെട്ട് ആ കൊച്ചുവഞ്ചി തകരയാറായി. അബലയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ കൈയ്കൾ ആ വഞ്ചിയുടെ ഗതിയെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പണക്കാരിയായ ഒരു ക്ഷയരോഗിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ അമ്മ രാപകൽ ബുദ്ധിമുട്ടി. ഉറങ്ങാതെയും വിശ്രമിക്കാതെയും കഫവും മലവും മാററി ശുചിയാക്കുന്ന ജോലി ആത്മാർത്ഥമായി അവർ ചെയ്തു. മാസം 15 രൂപാ ശമ്പളത്തിന്. ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ പോററാൻ. അങ്ങനെ ഭയങ്കരമായ രോഗത്തിൻെറ മാരകമായ അണുക്കൾ അവരിലും കടന്നു. അങ്ങനെ ചുമച്ചുചുമച്ച് അ സ്നേഹത്തിൻെറ കാതൽ അവശയായി. ആ സിരകളിലെ രക്തം വററിപ്പോയി. നൈസർഗ്ഗികമായി മൊട്ടിട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്ന വാസനകളെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ പരിമിതമായ അവരുടെ വരുമാനത്തിൽ ഒരുഭാഗം ചിലവഴിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഭൂമി 12 പ്രാവശ്യം സൂര്യനെ പ്രദിക്ഷണം ചെയ്തു. അമ്മയുടെ ശക്തി മുഴവൻ ക്ഷയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ കുടുംബത്തിൻെറ ഭാരം കൗമാരത്തിൽനിന്നും യൗവ്വനത്തിലേക്കാഞ്ഞ മാലതിയുടെ തോളിൽ വീണു. വിദൂരതയിൽ ഒരു നക്ഷത്രം മിന്നിത്തിളങ്ങി. കടമ അവളെ ഉണർത്തി. യൗവ്വനത്തിൻെറ മാദകത്വം മൊട്ടിട്ടു; പ്രവണതകൾ വികസിച്ചു പരിപുഷ്ടമായി; അങ്ങനെ കർത്തവ്യത്തിൻെറ വിളി മാലതിയെ ഒരു നർത്തകിയാക്കി.

* * * * * *

കനത്ത കാർമേഘപടലം കെട്ടു കാകോളമായ ആകാശത്തിലെ കൊള്ളി മീനുകൾ പോലെ ശിഥിലമായ ചിന്തകൾക്ക് അവൾ അധീനയായി. പടിപ്പുരയിൽ വന്നു നിന്ന കാറിൻെറ ഹോറൻ പറക്കുന്ന ചിന്തയുടെ കടിഞ്ഞാണിട്ട് മാലതി പിടഞ്ഞെണീററു. അമ്മയുടെ പിടി പെട്ടെന്നു വിട്ടു. സ്വപ്നലോകത്തിലെന്നവണ്ണം അവളുടെ കാലടികൾ നീങ്ങി. കനമുള്ള ചങ്ങലകൾ കാലിൽ തൂങ്ങുന്നതുപോലെ ഒരസ്വാസ്ഥ്യത. നീറുന്ന ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ അപ്പോൾ അവളെ മുന്നോട്ടു വലിച്ചു. ആ വലി കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ളതായിരുന്നു. അമ്മയ്ക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി.

"പോ കെണ്ടാ മകളെ"

മാലതി തിരിഞ്ഞുനിന്നു. അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞിരുന്നു. ആ ഹൃദയത്തോടു പററിച്ചേർന്നു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുവാൻ അവൾ ആഞ്ഞു. ഹോറൻ ഒന്നു വീണ്ടും മുഴങ്ങി.—കാലൻെറ കാഹളം പോലെ.........എങ്ങനെയോ അവൾ കാറിനകത്തായി. ആ വാഹനം ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞു—അസ്തപ്രാണയായ മാതാവിനെ പറിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട്.

* * * * * *

"അബ് മേരാ കോൻ സഹാരാ..."

റയിൽവേസ്റ്റേഷൻെറ മുൻപിലുള്ള നാടകശാലയിൽനിന്നും ശോകനിർഭരമായ ഒരു ഹിന്ദിഗാനം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മിസ് മാലതിയുടെ വർണ്ണചിത്രം പതിച്ച ഒരു കാളവണ്ടി വാദ്യമേളങ്ങളോടുകൂടി ആ നിരത്തിൽക്കൂടി മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന

ണ്ട്. തെരുവുപിള്ളേർ ഓടിക്കൂടി നിരത്തിൽ നിരന്നുകിടന്ന നോട്ടീസിനു കടിപിടിയായി. അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഒരുചൈതന്യമുണ്ട് ആ പരിസരത്തിനു്. വൈദ്യുതദീപങ്ങളുടെ കൃത്രിമപ്രഭ രാത്രി പകലാക്കി.

നാടകശാല നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. വലിയ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയ ടിക്കററിന്റെ മുതലെടുക്കുവാൻ—അങ്ങേയററം ആസ്വദിക്കുവാൻ—മുൻനിരയിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ച യുവപ്രഭുക്കന്മാർ—സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളുടെ കലവറയുമായി ജീവിതാരാമത്തിലെ പനിനീർ പൂവിറുക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന കാളേജുകുമാരന്മാർ — ഇങ്ങനെ പോകുന്നു നിന്നിമേഷരായ ആ പ്രേക്ഷകരുടെ പട്ടിക.

അണിയറയിൽ മാലതിയെ അണിഞ്ഞൊരുക്കുകയാണ്. തിളങ്ങുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ ഉടുപ്പിച്ചു്—പോരാ—സെക്സ് അപ്പീലുണ്ടാക്കണം. അകൃത്രിമസുന്ദരമായ അവളുടെ പൂമേനിയിൽ മേക്കപ്പുകാരൻ എന്തൊക്കെയോ കാട്ടിക്കൂട്ടി. പൗഡറിട്ടു, കണ്ണെഴുതി, ലിപ്സ്റ്റിക്കിട്ടു. അങ്ങനെ അങ്ങനെ ശാസ്ത്രീയമായി പലതും. മാലതി ഒരപരാധിയെപ്പോലെ ഇരുന്നുകൊടുത്തു. അവളുടെ തലയിൽ കൊടുങ്കാററുതുകയാണ്. ഭയങ്കരമായ പനി. തലയോട്ടി തല്ലിപ്പൊളിക്കുന്ന തലവേദന, അമ്മയെ ഓർത്തു് നീറിപുകയുന്ന ഹൃദയം, ചായത്തിന്റെ ചുവപ്പുനിറത്തിൽ മുഖത്തെ ഭാവപ്പകർച്ച വ്യക്തമായില്ല. പട്ടിണികൊണ്ടു ശുഷ്കിച്ച രക്തധമനികൾ ത്രസിച്ചു. സദസ്യർ അക്ഷമരായി. അപശബ്ദങ്ങളും ചില കൂക്കുവിളികളും അങ്ങിങ്ങായി ഉയർന്നുതുടങ്ങി .ഫണമുയർത്തിയാടുന്ന സാമൂഹ്യസർപ്പങ്ങളുടെ മാരകീയമായ ചീററലുകൾ!

മേക്കപ്പുകാരൻ ഫിനിഷിംഗ് ടച്ചുചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. എല്ലാം ഭംഗിയായി. നാടകവേദിയുടെ ചുവട്ടിലുള്ള വിവിധവർണ്ണ വൈദ്യുതദീപങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു. കരയിപ്പിക്കുന്ന കഥകൾ—കണ്ണുനീരിലും വേദനയിലും കുഴച്ചു അനുഭൂതികൾ—ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ, അവയുടെ മുന്നിൽ മറവിയുടെ യവനികയിടുവാൻ മാലതി ബദ്ധപ്പെടുകയാണ്.

കർർർ...

കർട്ടൻ ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞു. പ്രേക്ഷകർ ഹസ്തതാഡനംകൊണ്ടു് അവളെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ആ മാരകമായ ശബ്ദം ആ നാടകശാലയുടെ ഭിത്തികളെ ഭേദിപ്പിച്ചില്ലായിരിക്കാം. മാലതിയുടെ ഹൃദയഭിത്തികൾ തകർന്നു തരിപ്പണമായി. അഴകുള്ള കൈകൾ കൂപ്പി അവൾ സദസ്യരെ അഭിവാദനം ചെയ്തു. പഠിച്ചിരുന്ന വിദ്യയുടെ അരങ്ങേററം മാലതി ആരംഭിച്ചു. മലനാട്ടിൽ അലതല്ലുന്ന അരുവിയുടെ കരയിലെ മന്ദസമീരനിൽ ഇളകിയാടുന്ന കാട്ടുപൂവുപോലെ പ്രേക്ഷകർ ആനന്ദിക്കുകയാണ്. മാലതിയുടെ ഹൃദയം ഉഴറി. കൈകാലുകൾ വിദഗ്ദ്ധമായി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു—വെറും യാന്ത്രികമായി.

നൃത്തം സജീവമായി നടക്കുന്നുണ്ട്—താളം മുറുകി—നർത്തകിയുടെ ചലനവേഗവും മെയ്‌വഴക്കവും അതിനൊപ്പം ത്വരിച്ചു.

ബലേഭേഷ്.!

പ്രേക്ഷകർ അഭിനന്ദിച്ചു. അവർ കണ്ടില്ല—ആ നർത്തകിയുടെ ലോലമായ ഹൃദയത്തിൽ തറയ്ക്കുന്ന ക്രൂരമ്പുകൾ!

കർട്ടൻ വീണു. തളർന്നു വാടിയ ലതപോലെ അവൾ വീണുപോയി. പനിയുടെ ചൂടു് ബുദ്ധി മന്ദിപ്പിച്ചു.

നൃത്തം പൊടിപൊടിച്ചു. നാടകക്കമ്പനിക്കാർ പണം വാരിക്കൂട്ടി—ആയിരക്കണക്കിന്. പണം മുടക്കി കെട്ടിടം പണിയിച്ചതും വൈദ്യുതവിളക്കുകൾ ഘടിപ്പിച്ചതും, നോട്ടീസടിച്ചു പറപ്പിച്ചതും എല്ലാം അവരാണ്. 100 രൂപാ അന്നത്തെ നൃത്തത്തിനു പ്രതിഫലമായി ആ നല്ല മാനേജർ മാലതിയുടെ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളിൽ അർപ്പിച്ചു. മാലതിയ്ക്കതു വിലതീരാത്ത പാരിതോഷികമായിരുന്നു. ആശകൾ ചിറകു വിരിച്ച് ലക്ഷ്യത്തിൽ പറന്നെത്തുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. അമ്മയ്ക്കു മരുന്ന്, കൊച്ചനുജന് ഉടുപ്പ്, ഇടങ്ങഴി നല്ലപൊടിയരി, ചേരുന്നങ്ങാ ഇങ്ങനെ ബഡ്ജററു തയാറാക്കിയതിനിടയിൽ കാറ് വീട്ടുനടയിലെത്തി.

ആവേശത്തോടുകൂടി മാലതി ഓടി—ചാരിയിരുന്ന കതകു തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു വിളക്കു തെളിച്ചു. അമ്മയെ വിളിച്ചുണർത്തേണ്ട, സുഖമായിട്ടുറങ്ങുകയാണ്—അവൾ വിചാരിച്ചു.

മണി മൂന്നു പ്രാവശ്യം മുഴങ്ങി.

അകലെ കുന്നിൻപുറത്തു് കൊട്ടാരകാവൽക്കാർക്കുള്ള മുന്നറിയിപ്പ്.

മാലതി മെല്ലെ അടുത്തു ചെന്ന് പതിഞ്ഞ കാൽവെയ്പോടെ അമ്മയുടെ നെററിയിൽ മെല്ലെ കൈ വച്ചു. വല്ലാത്ത തണുപ്പ്. നാഡി പരിശോധിച്ചു. നിശ്ചലം!

തിളച്ചു പുകയുന്ന അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ മാലതിയുടെ ഹൃദയം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു തകരുവാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. ഹാ! അവൾക്കൊന്നു കരയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!

മാലതിയുടെ ജീവിതസർവ്വസ്വമായ അമ്മയുടെ ശരീരത്തിൻെറഅവസാനത്തെ സ്പന്ദനവും നിലച്ചു. ജീവിതഭാരത്തെ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് ആ സ്നേഹത്തിൻെറ അവതാരം പരമസ്വാതന്ത്ര്യ സന്നിധാനത്തിലേയ്ക്കു പറന്നു പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനി വരാതവണ്ണം നോക്കെത്താത്ത മണലാരണ്യംപോലെ ജീവിതം ഇനിയും നീണ്ടുകിടക്കുകയാണ് മാലതിയ്ക്കും ശശിക്കും. ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ഈവക ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നു ആ കൊച്ചു ജീവിതങ്ങളുടെ മുൻപിൽ. എത്തും പിടിയുമില്ലാത്ത അനന്തശക്തിയുടെ ശീതളഛായയിൽ ആ ഇളം തരുക്കൾ വാടാതെ വളരുമോ എന്തോ?

ശോകാത്മകമായ ആ രംഗത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ മേഘങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നും ചന്ദ്രൻ പുറത്തുവന്നു. വിദൂരതയിൽ ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങാനും തുടങ്ങി.

ഇലയുടെ ആത്മകഥ.

P. Solomon—II U. C.

പ്രായംചെന്ന ആളുകളിൽനിന്നു നിങ്ങൾ പലതും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ, നിസ്സാരനായ എന്നിൽനിന്നും ചിലതു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

ഞാൻ ഇന്നൊരു കിഴവനാണ്. എന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ ആകർഷണശക്തി എന്നിൽ നിന്നു വേർപെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹൃദയം കവരുന്ന പച്ചനിറം എന്നിൽനിന്നു എന്നന്നേയ്ക്കും ഓടി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിസ്സാരനാണെങ്കിലും എനിക്ക് ഒരുകാലത്തു ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ബാല്യവും, യൗവനവും എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഇന്നു നിസ്സഹായനാണ്. എനിക്ക് ആരെയും, എന്നെ ആർക്കും ഇന്നു സഹായിക്കുവാൻ കഴിവില്ല. എങ്കിലും എനിക്കു നിങ്ങളോടു രണ്ടു വാക്കു പറയുവാനുണ്ട്. ശരീരം ബലഹീനമാകയാൽ പറയുവാനുള്ളതു പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ എനിക്കു നിങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്റെ നാവു വരളുകയും ശരീരം വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്റെ അന്ത്യം അടുക്കാറായി. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞാൻ തഴെ വീണു മണ്ണിൽ ലയിക്കും. അതിനു മുൻപ് എന്റെ കഥ ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം; അടുത്തിരുന്നു ശ്രവിച്ചാലും.

ഞാൻ ആദ്യമായി ഈ ലോകം കണ്ടതു് ഒരു തളിരിന്റെ രൂപത്തിലാണ്. അന്ന് എന്റെ നിറം ഇളംഹരിതമായിരുന്നു. ആരുടേയും മനം മയക്കുവാൻ പറ്റിയതായിരുന്നു അതു്. മൃദുലകോമളമായ എന്റെ ശരീരത്തെ പലതിനോടും ഉപമിച്ച പല കവികളും ബഹുമതിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഞാൻ ഇന്നു വിസ്മൃതനാണ്. എന്റെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട പല ജാതി സഹോദരന്മാരും പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയവരാണ്. എന്റെ വംശജാതന്മാരില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആയുർവേദ വൈദ്യന്മാർ ഈ ഭൂമിയിൽ ഉദയം ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതർ ഞങ്ങളാണെന്നു് ആരെങ്കിലും ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? സസ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന വല്ലവരും ജീവിതവൃത്തിക്കുവേണ്ടി പക്ഷെ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടാവാം, ഞങ്ങളുടെ ശീതളച്ഛായയിൽ സ്വർഗ്ഗീയസുഖമനുഭവിക്കാത്ത വഴിയാത്രക്കാർ എത്രപേർ കാണും? അവരും ഇന്നു ഞങ്ങളെ സ്മരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ജീവിതാരംഭത്തിൽ അപ്പൂപ്പന്മാരായ വാടിയ ഇലകളോട് എനിക്കു അവജ്ഞ തോന്നിയിരുന്നു. റോസാ ചെടിയിലാണു ഞാൻ ജനിച്ചതു്. അതിലെ മോഹനകുസുമങ്ങളും, പട്ടുപോലെ മൃദുലങ്ങളായ തളിരുകളും ഇരുണ്ട കേശഭാരമലങ്കരിക്കാത്ത തരുണീരത്നങ്ങൾ അന്ന് ആരുമുണ്ടാ

യിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ മഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള ഒരു വയസ്സനെ കണ്ടാൽ അവനെ അവരും ഉപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. അതിനാൽ ആ പഴുത്ത ഇലകളെ ഞാനും വെറുത്തതിൽ എന്താണു തെററ്. പക്ഷെ ഒരു കാലത്ത്, അവയും എന്നെപ്പോലെ തളിരുകളായി ശോഭിച്ചിരുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയാത്തതാണ് അത്ഭുതം.

കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ബലവാനും, കടുത്ത നിറമുള്ളവനുമായ ഒരു യുവാവായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് കർത്തവ്യബോധം എന്നിൽ ഉദയം ചെയ്തതു്. വിഷമമേറിയവയായിരുന്നു അന്നത്തെ എന്റെ ജോലികളെല്ലാം. ശ്രമസാദ്ധ്യങ്ങളായ അവയിൽ സദാ വ്യാപൃതനായിരുന്ന ഞാൻ ബലഹീനങ്ങളായ തളിരുകളേയും, ഭംഗി നശിച്ച വാടിയ ഇലകളേയും അന്നു പുച്ഛഭാവത്തോടെയാണു വീക്ഷിച്ചതു്. കഷ്ടം! കാലചക്രത്തിന്റെ തിരിച്ചിലിൽ എന്റെ യുവത്വവും നഷ്ടമായി. ഓജസ്സും തേജസ്സും എന്നെയും വേർപിരിഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് വസന്തത്തിനു് ഒരു വർഷവും, പകലിനു് ഒരു രാത്രിയും ഉണ്ടെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായതു്. സൗന്ദര്യവും ബലവും മറഞ്ഞതോടുകൂടി എന്റെ അഹംകാരവും നശിച്ചു. ഇന്നത്തെ തളിരുകൾ എന്നെ നോക്കി പരിഹാസഭാവത്തിൽ പുഞ്ചിരിപൊഴിക്കുന്നു. എന്നെപ്പോലെ ഒരു ഭാവി അവർക്കും ഉണ്ടെന്നു് അവർ എങ്ങനെ അറിയും? ഇതാണു ലോകജീവിതം.

ഇത്രമാത്രമേ എനിക്കു നിങ്ങളോടു പറയുവാനുള്ളു. ക്ഷമയോടെ എന്റെ ചരിത്രം ശ്രവിച്ച നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ ഉള്ളഴിഞ്ഞ കൃതജ്ഞത. ഐശ്വര്യത്തിൽ അഹംകരിക്കാതെ, ഉപകാരത്തിനു പ്രതിഫലം ഇച്ഛിക്കാതെ ജീവിതം ധന്യമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. അതാ നോക്കുക, ആ വരുന്ന കാററു് എന്നെ താഴെ തള്ളിയിട്ടു എന്നു വരാം. അത്രയ്ക്കു് അസ്ഥിരമാണു് ഈ ജീവിതം. നിങ്ങൾക്കു നമസ്കാരം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

പേരാർന്നപേനതൻതുമ്പിനാലൂഴിയെ
നൂറാണ്ടുദൂരംപുരോഗമിപ്പിക്കുവാൻ
ഒററനിമിഷമേ വേണ്ടൂ, നിനക്കു ഹാ!
സത്യതേജസ്സിന്റെ സത്യസന്താനമേ!

അപ്പൻ

മാർ ഇവാനിയോസ് കാളേജ് മലയാളസമാജം.

1952–1953–ലെ റിപ്പോർട്ട്.

നിറഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകളോടും, കവിഞ്ഞ ഉത്സാഹത്തോടും കൂടിയാണ് ഇത്തവണത്തെ മലയാളസമാജത്തിന്റെ പ്രവൎത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത്. 1952 ഒക്ടോബർ 22–ാംതീയതി വൈകുന്നേരം കൃത്യം മൂന്നര മണിക്ക് കോളേജ്ഹാളിൽ കൂടിയ ഒരു വൻപിച്ച യോഗത്തിൽവച്ച് സംസ്കൃത കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ ശ്രീ എൻ. ഗോപാലപിള്ള എം. ഏ. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം, വളൎച്ച, വൈശിഷ്ട്യം നവീനപ്രവണതകൾ എന്നിവയെ വിശദമായും, വിശദമായും അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട് ഫലിതരസസമ്പൂൎണ്ണമായ ഒരു പ്രസംഗത്തോടെ സമാജം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. തദവസരത്തിൽ പ്രസംഗിച്ച ശ്രീ. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള എം. എ. (യൂണിവേർസിററി കോളേജ് ലെക്ചറർ) മലയാളസാഹിത്യരംഗത്തു കുറച്ചുകാലമായി വേരൂന്നിപ്പടൎന്നു പന്തലിച്ചു വരുന്ന അവിഹിതവും, അനാരോഗ്യകരവുമായ നിരൂപണവ്യഗ്രതയേയും സിദ്ധാന്തപരതയേയും നിർദ്ദയം വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. സനാതനമായ കലാമൂല്യങ്ങളുടെ ലാവണ്യത്തേയും, സാൎവ്വജനീനതയേയും പററി അക്കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചു.

ഈ പ്രവൎത്തനത്തിൽ മൂന്നു സാധാരണ യോഗങ്ങൾ നടക്കുകയുണ്ടായി.

പ്രസ്തുത സമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ പ്രസംഗമത്സരത്തിൽ വിജയികളായ ശ്രീ. സി. കെ. ദേവസ്യയേയും (ഒന്നാംസമ്മാനം), ശ്രീ. ഡി. തങ്കയ്യനേയും (രണ്ടാംസമ്മാനം) ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ വിജയികളായ ശ്രീ. സി. പി. രാമചന്ദ്രപിള്ളയേയും (ഒന്നാംസമ്മാനം), ശ്രീ. കെ നിൎസ്സ്റ്റീഫനേയും (രണ്ടാംസമ്മാനം) അഭിനന്ദിക്കുവാനും ഈ അവസരം വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

രണ്ടു മൂന്നു യോഗങ്ങൾ കൂടി ഈ വൎഷത്തിൽ നടക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ.

ഈ സമാജത്തിന്റെ പ്രവൎത്തനങ്ങളിൽ സദയം സഹകരിച്ചു വിജയത്തിലേയ്ക്കു വഴി തെളിച്ച സമാജം പ്രസിഡൻറ് റവ. ഫാദർ പ്രിൻസിപ്പാൽ അവർകളോടും, സമാജം വൈസ് പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ. ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ (എം. എ.) അവർകളോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും സദയം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഡാനിയൽ ഏബ്രഹാം,
സമാജം സെക്രട്ടറി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

UNIVERSAL PRINCIPLE

"Therefore all things whatsoever ye would that men should do unto you, do ye even so unto them; for this is the law and the prophets."

And more so with **SIVARAM S PHOTOGRAPHERS**, Trivandrum.

ZENITH STUDIO

By appointment

To

SOCIETY

PORTRAIT PHOTOGRAPHERS

ZENITH STUDIO
UNIVERSITY COLLEGE JN.,
Trivandrum.

Phone No. 3003.

REMEMBER

PARAMOUNT STUDIO

Main Road, Trivandrum.

for

ALL YOUR PHOTOGRAPHIC REQUIREMENTS.

We offer prompt and efficient Service always.

SPORTS GOODS

FOR GOOD SPORTS

Are always available

at

Malabros Sports Co., Trivandrum.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY TRIVANDRUM

The Elite

BOARDING AND LODGING

Puthenchantha, Trivandrum.

EUROPEAN and INDIAN DISHES

CATERINGS for PARTIES UNDERTAKEN

From above the terrace, the vast panorama of the capital city breasts before you and in the beyondness kissing the blue sky, the sea provides a fascinating view for the poetic and prosaic.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

THE ATHLETIC SUPPLIES

Phone 2402

INCORPORATING

THE METRO STUDIO

TRIVANDRUM

PHOTOGRAPHS **SPORTS GOODS**

For warm rich TONES in your Photographs please call on us. Our Studio is complete with the latest equipments and we are ever ready to give entire satisfaction. Enlargements are our speciality. We stock all kinds of sports goods at moderate rates, as we are suppliers to all the premier institutions in the State.